

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 42 / Hejmar 499 / Tirmeh 2023

14 TEMMUZ DİRENİŞ RUHU LOZAN'I DA PARÇALIYOR

Türk Devletinin Amacı Rojava Ve Kürtler

Cemil Bayık

✓ Önder Apo bu kadar ağır tecrit altındayken, halkımız her gün şehitler verirken, baskı, gözaltı ve işkence altındayken, Rojava, Şengal, Mexmûr'a saldırılar yapılırken, devlet hiç kimsenin bir söz söylemesine bile tahammül etmezken nasıl olur da bu sözde Kürt milliyetçileri rahatça yaşayabiliyor, hiçbir engelle karşılaşmadan Kürtlükten bahsedebiliyorlar? Besbelli ki bu bir operasyondur ve AKP-MHP'nin yürüttüğü konseptin bir parçasıdır. Sayfa: 2

19 Temmuz 2012 Devrimi 14 Temmuz 1982 Devriminin Eseridir

Aldar Xelil

✓ Rojava Devrimi'nin 12'inci yılında çok önemli görevlerin bizi beklediği bilincindeyiz. Devrime dönük saldırılar hala hızından bir şey kaybetmiş değil ve devrimi karalama çabaları sürüyor. Kuşkusuz toplumun yürüttüğü demokrasi ve özgürlük mücadelesi çok önemli bir yere sahiptir. Bu mücadele yürütülmeden çözümü kendi dışında aramak, rejimin ve iktidarın değişiminden bahsetmek doğru değildir. Bunun yerine, kendisinin değişimi yaşaması lazım. Sayfa: 6

TC Sisteminde Yaşanan İdeolojik Değişim

Duran Kalkan

✓ Erdoğan yönetimi sadece ekonomiye, bürokrasiye, adalete, askeri güce müdahale etmemiş; onlarla birlikte ve hatta onlardan daha fazla olarak zihniyeti ve ideolojiyi şekillendiren kurumlara, örneğin eğitime, sanat ve edebiyata, medyaya müdahale etmiştir. Eğitim sistemini defalarca değiştirmiş, kendi ideolojisini çocuklara yedirecek bir eğitim sistemini ortaya çıkarmıştır. Sayfa: 26

Soykırımcı Hegemon Erkeğin Kod Adı: Hüda Par

Çiğdem Doğu

✓ HÜDA PAR, hiç kendini farklı göstermeye ihtiyaç duymadan kadına dönük katıksız ve örtüsüz şeriatçı yaklaşımını ortaya koymaktadır, bunun hem politikasını yürütüp ve hem de yaşamda fiili uygulayıcısı olmaktadır. Bu anlamda bir faşist ittifak içinde yer alarak, meclise girip meşrulaşarak AKP'ye iyi bir payanda olmakta, bu yönüyle tamamlamayı esas almaktadır. Sayfa: 16

M. Hayri Durmuş'un 25 Kasım 1980'de Ailesine
Yazdığı Mektup Sayfa: 21

Demokratik Uluslaşmanın Boyutları-3

Rêber Apo

✓ Denilebilir ki, her canlı gibi soy sürdürme güdüsü insanda da bakidir ve hep devam edecektir. Doğrudur, ama bilinç gücüyle çelişkiye düşen bir güdüdür bu. Dolayısıyla bilince öncelik vermek kaçınılmaz olur. Eğer evren bilebildiğimiz kadarıyla kendisi hakkında ilk defa insanda en üst düzeyde kendini bilebilme gücüne erişmişse, bundan büyük bir heyecan duymak, yani evreni anlamak belki de yaşamın gerçek anlamıdır. Bu da artık yaşam-ölüm döngüsünün aşıldığı anlamına gelir ki, bundan daha büyük coşku ve insana özgü bayram düşünülemez. Bu bir nevi Nirvana'ya, Fenafillâh'a, mutlak bilince erişmedir ki, bundan daha öte ne yaşamın anlamı kalır ne de mutluluk gereği! Sayfa: 18

14 Temmuz Fedai Zafer Ruhuyla Dönem Görevlerimizi Başaralım

PKK Yürütme Komitesi

✓ 14 Temmuz, 30 Haziran ve 19 Temmuz gibi büyük devrimci direnişlerin ve devrimsel hamlelerin yeni bir yılına giriyoruz. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi de 30 Haziran tarihi fedai eylemi de 19 Temmuz Rojava Özgürlük Devrimi de Apocu hakikat devriminin doğru ve başarılı birer uygulaması olmakta ve devrimci gelişmenin farklı aşamalarını ifade etmektedir. Bu gerçeğin düşman tarafından anlaşılmasından itibaren tüm saldırılar Önder Apo'yu hedeflemiş ve adeta bir kişiyle bir sistem çatışır hale gelmiştir. Uluslararası komplo saldırıları bu gerçeğin birer ifadesi durumundadır. Bugünkü mutlak tecridi de aşan uygulamalar da bu temelde gelişmektedir. Sayfa: 11

İÇİNDEKİLER

Demokratik Modernite Ve Sosyalizm
Duran Kalkan
Sayfa: 9'da

Her Çalışma Alanı Bir Gerilla Mevzisi
Anlamındadır
Sabri Ok
Sayfa: 23'te

Kurdistan Ve Türkiye Halklarına Karşı
Özel Savaş Saldırıları
Cemal Şerik
Sayfa: 29'da

Apocu Devrimci İrade Yenilmezdir
Dijwar Sason
Sayfa: 32'de

Dersim'den Zagros'lara Öncü Bir Komutan
Ekin Reşit/Am
Sayfa: 36'da

TÜRK DEVLETİNİN ESAS AMACI ROJAVA VE KÜRTLER

Cemil Bayık

2023 yılının yoğun bir mücadele yılı olacağı dünya, Ortadoğu ve Kurdistan'daki gelişmelerden anlaşılmaktaydı. Yılın ilk yarısı geride bırakılırken böyle olduğu ortaya çıkmıştır. Yılın ilk yarısında yaşanan gelişmeler yılın kalan kısmında mücadelenin artarak süreceğini göstermektedir. Soykırımcı sömürgeci Türk devletinin resmi kuruluşunun üzerinden yüzyıl geçti. AKP-MHP ittifakı cumhuriyetin ikinci yüzyılına PKK'ye yönelik tasfiye konseptini sonuca ulaştırarak ve Kürt soykırımını gerçekleştirerek girmeyi planlamaktaydı. Bunun için sekiz yıldır Hareketimize ve halkımıza karşı kesintisiz bir saldırı içerisinde olunmuştur. Fakat soykırımcı sömürgeci Türk devleti AKP-MHP ittifakı eliyle bu hedefe ulaşamadı ve cumhuriyetin ikinci yüzyılına Kürt Özgürlük Hareketi'nin Kurdistan, Türkiye, Ortadoğu ve hatta dünyada önemli gelişmeler yaratan gerçeğiyle girilmiş oldu. Bunu en önemli gelişmelerden biri olarak görmek son derece doğru bir değerlendirme olacaktır. Kürt halkının Hareketimiz öncülüğünde gelişen mücadelesi, onu Ortadoğu'da ve hatta dünyada değişim ve dönüşümün en önemli dinamiklerinden biri haline getirmiştir. Bu gerçeklik Kürt halkının geliştirdiği mücadeleyi önemli kılmaktadır. Hareketimiz ve Kürt halkının geliştirdiği mücadele Ortadoğu ve dünyada halklar, kadınlar, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren kesimler tarafından önemsenmektedir. Önder Apo'nun fikirleri ve geliştirdiği paradigma umut olarak görülmektedir. Bu açıdan Hareketimizin varlığı, yürüttüğümüz mücadele ve mücadelemizin yol açtığı sonuçlar çok önemli olmaktadır.

AKP-MHP iktidarı Kurdistan'da yenilgiye uğradı

Faşist AKP-MHP iktidarı gerillanın ve Kürt halkının direnişini kıramayınca seçimler yoluyla sonuç almayı ummuştur. Bunu da baskı, saldırı ve manipülasyonla demokratik siyaseti tasfiye ederek yapmayı planlamıştır. Fakat Kürt halkı seçimlerde net bir tutum takınarak AKP-MHP'nin bu planını da boşa çıkarmıştır. Şüphesiz seçimlerden sonra AKP-MHP ittifakının iktidar olma konumu değişmemiştir. Emek ve Özgürlük İttifakı olarak geniş demokrasi güçleri seçimlerde AKP-MHP iktidarını düşürmeyi hedeflemişlerdi. Bunun olması için Türkiye'deki muhalefet kesimleriyle belli bir ortaklaşmaya da gidilmişti. Fakat bu hedef gerçekleşmedi. AKP-MHP ittifakı iktidardan düşürülemedi ve Türkiye'yi yönetmeyi devam ettirmektedir. Ne var ki AKP-MHP de seçimlerde asıl ulaşmak istediği hedefe ulaşamadı. Faşist AKP-MHP iktidarı Kurdistan'da tam bir

yenilgiye uğradı. Kürt halkı Kurdistan'ın AKP-MHP faşizmine tümüyle kapalı olduğunu net bir şekilde ortaya koydu. Seçimlerin en önemli sonucu AKP-MHP'nin Kurdistan'da reddedilmesidir. AKP-MHP Kurdistan'da yönetim olarak kabul görmemiştir. Kurdistan; meşru yönetim olarak üçüncü siyasi çizgiyi belirlemiştir. Bu çok önemli bir siyasi gelişmedir. Aslında Türkiye toplumu da AKP-MHP'yi onaylamamıştır, fakat hem hilelere başvurularak hem de yoğun bir manipülasyon kampanyası yürütülerek bu gerçeğin üstü örtülmüştür. Kurdistan'da ise örtülemez bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kurdistan'da durum böyle olduğundan AKP-MHP iktidarı baskı ve saldırılarını daha da yoğunlaştırarak hükümünü icra etmeye çalışmaktadır. Zaten AKP-MHP'nin iktidara getiriliş sebebi Kürt soykırımının gerçekleştirilmesidir. Bugün de bu amacı gerçekleştirmek için iktidarda bulunmaktadır. Hareket olarak biz de sekiz yıldır faşist AKP-MHP iktidarının yıkımını gerçekleştirerek Önder Apo üzerindeki tecridi kırmak, Kurdistan'ı özgürleştirmek, Türkiye ve Ortadoğu'yu demokratikleştirmek istiyoruz. Mücadelemiz bu temelde olmakta ve önemli gelişmelere yol açmaktadır.

Soykırımcı sömürgeci düzen savaşın zayıf tarafıdır. Savaşın güçlü tarafı halk ve hareket olarak bizleriz. PKK ortaya çıktığında ortada hiçbir şey yoktu. Ne bir Kürtlük bilinci vardı ne de üzerine basılacak bir taş vardı. Fakat o günden günümüze mücadele edile edile muazzam gelişmeler yaratıldı. Türk devleti için ise durum bunun tersi olmuştur. Biz ne kadar gelişme yaratıp güçlendiysek Türk devleti aynı oranda gerileme yaşamış ve zayıflamıştır. AKP-MHP iktidarı da bu zayıf zemin üzerinde bulunuyor. Saldırganlık içerisinde olması onun güçlü olduğunu göstermez. Tam tersine çok zayıfladığı için zora daha fazla ihtiyaç duyuyor ve başvuruyor. Zorluklar ve zorluklarla mücadele etmek ise Kurdistan devriminin karakteridir. Bugüne kadar yaratılan tüm gelişmeler zorluklarla mücadele edilerek elde edilmiştir. Önder Apo'nun tarzına bakalım, tamamen zorluklarla mücadele etme vardır. Dolayısıyla mücadele düzeyine bakarak gelişmeleri değerlendirmek ve başarıyı burada görmek gerekiyor.

Günümüzde gelişmeler çok hızlı olmaktadır. Amiyane deyimle günümüzde dünya küçülmüştür. İletişim tekniğindeki gelişmeler sonucunda her şey birbirini sıkıca etkiler duruma gelmiştir. Bir yerde yaşanan bir gelişme hızla her tarafa yayılmakta ve geniş insan kitlelerini etkilemektedir. Herhangi bir yerde yaşanan bir soruna dünyanın birçok yerinden insanlar ilgili olabilir. Kapitalist modernite sisteminin yol

açtığı sorunlar da zaten herkesi doğrudan etkilemektedir. Kapitalist modernite gerçekten de insanlığı felakete götürecek kadar doğayla ve her şeyle oynamaktadır. İnsanlık; ekolojik yıkım, küresel ısınma, iklimin değişmesi, kaynakların hızla tüketilmesi, emeğin sömürülmesi, gelir dağılımındaki adaletsizlik, her gün daha fazla artan yoksulluk, göç, savaş, nükleer tehdit gibi çok ciddi sorunlarla yüz yüzedir. Bu durum toplumu, insan yaşamını doğrudan etkilemektedir. Kapitalist modernitenin yol açtığı bu sorunlara karşı toplumun tepkisi de gittikçe artmaktadır. Kapitalist modernite sistemine olan tepki en çok kadınlar tarafından gelişmektedir. Kapitalist modernitenin erkek egemen zihniyetine ve yaşamına karşı kadının gelişen mücadelesi evrensel düzeyde toplumu etkilemekte ve harekete geçirici olmaktadır. Artık çağımızda toplumsallığı ve dayanışmayı geliştiren en temel dinamik kadındır. Toplum kadın özgürlüğü etrafında bir araya gelmekte ve mücadelesini anlamlandırıp yürütmektedir. Öte yandan kapitalist modernitenin sömürüsü ve yol açtığı sorunlar evrensel boyutta olduğundan, ona karşı evrensel düzeyde bir mücadelenin gereği ortaya çıkmaktadır. Toplumun küresel düzeyde mücadelesi olmadan kapitalist moderniteye karşı sonuç almak ve doğayı, yaşamı, tüm insanlığı tehdit eden sorunlara çözüm bulmak mümkün değildir. Böyle bir mücadeleyi en iyi formüle eden ve ona içerik kazandıran anlayışı ise Önder Apo ortaya koymuştur. Kadının erkek egemen zihniyete karşı gelişen mücadelesine toplumsal içerik kazandırarak ideolojik teorik çerçeveye kavuşturan da Önder Apo olmuştur. Kapitalist modernite güçlerinin Önder Apo'ya yönelik olumsuz tutumlarının nedeni budur. İmralı'da Önder Apo'ya yönelik geliştirilen tecrit ve işkence sistemi kesinlikle kapitalist modernite güçlerinden bağımsız değildir.

Kapitalist modernite esas olarak toplum üzerinde geliştirdiği ideolojik hegemonyayla ayakta kalmakta ve egemenliğini sürdürmektedir. Eğer bu olmasaydı yol açtığı bunca ağır toplumsal sorunlara rağmen daha hızlı bir çözümler yaşamı kaçınılmaz olurdu. Bilim ve tekniği tekeline alarak toplumun aleyhine olacak şekilde kullanıma çabası da sonuç vermeyecektir. Bilim ve teknik tarih boyunca toplumun en değerli ürünleri olarak ve toplumsal yarar için geliştirilmiştir. Fakat kapitalist modernite tekeli altına aldığı bilim ve teknik en fazla toplum karşıtı araçlara dönüştürülmüştür. Bilim ve teknik başta olmak üzere toplumsal öze sahip olan her şey bireycilik geliştirilerek toplum karşıtı yapılıyor. Bu, liberalizm ideolojisidir. Liberalizm toplumsallığa karşı icat edilen bir

ideolojidir. Bu ideolojinin sistemi de kapitalist modernitedir.

Kapitalist modernitenin yol açtığı sorunlar artarak devam etmektedir. Yaşamın her alanı sorunlu ve krizli hale gelmiştir. Bu, kapitalist modernitenin toplum karşıtı karakterinden kaynaklanmaktadır. Bununla birlikte kapitalist modernite sisteminin yol açtığı sorunlar arttıkça, toplum tarafından daha fazla sorgulanmasına neden olmaktadır. Toplumun ve doğanın karşı karşıya olduğu sorunların kapitalist modernite sisteminden kaynaklandığı bilinci gittikçe gelişmektedir. Kadının gelişen mücadelesi ve ekolojik duyarlılık bu gelişmenin en önemli sonuçlarıdır. Bu durum kapitalist modernite sistemini zayıflatmaktadır. Fakat liberalizmin bireyci ideolojisi aşılamadığından sistemin sınırlarını aşmak ve alternatif yaşamı geliştirmek yaşanmamaktadır.

İmralı'da Önder Apo'ya uygulanan tecrit ideolojiktir

Kapitalist modernitenin egemenliğini sürdürmek için başvurduğu yöntemlerden biri de Önder Apo'ya yönelik yaklaşım ve sürdürülen tecrittir. Çünkü Önder Apo kapitalist modernite gerçeğini tüm boyutlarıyla ortaya koymuş ve kapitalist moderniteye karşı yeni bir modernitenin ideolojik teorik çerçevesini geliştirmiştir. Bu, kapitalist modernite güçleri tarafından tehlikeye görülmektedir. Dolayısıyla Önder Apo'ya yönelik yaklaşım ideolojiktir. İmralı'daki tecridin böyle bir boyutu vardır. Zaten bundan dolayı Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplo gerçekleştirilmiştir. Önder Apo'ya yönelik sürdürülen tutum ve tecrit uluslararası komplo hala devam ettiğini göstermektedir. Europol'un hazırladığı rapora bakıldığında kapitalist modernitenin Önder Apo'ya yaklaşımı anlaşılmaktadır. Bu rapor bir taraftan Avrupa devletlerinin Türk devletinin Kürt soykırımı politikalarına olan desteğini ortaya koymakta, öbür taraftan da kapitalist modernite merkezlerinin Önder Apo'ya yaklaşımlarını göstermektedir. Önder Apo'ya yönelik yaklaşımın bu kapsamda olduğunu görmek çok önemlidir. Bu bilinmeden ne tecridin mahiyeti doğru anlaşılabilir ne de tecride karşı yeterli bir mücadele verilebilir. Dolayısıyla tecride karşı tutum ve Önder Apo'yu sahiplenme ve fikirlerini yayma çalışmaları kapitalist moderniteye karşı mücadelenin önemli bir boyutu olmaktadır. Öte yandan, tecrit kapitalist modernite güçleri tarafından sürdürüldüğünden, tecride karşı mücadelenin de uluslararası boyutta olması gerekmektedir. Bu bilinç ve kapsamla Önder Apo gerçeğine yaklaşmamız ve tecride karşı daha güçlü ve etkili bir mücadele geliştirmemiz gerekir.

Kapitalist modernite sistemi büyük bir ekonomik krizin içerisinde ve sorunlarına çözüm bulma kabiliyetini tümüyle yitirmiştir. Eski den yeni alanlara açılarak krizin biraz ötelenmesi ve göreceli bir rahatlama olabiliyordu. Fakat artık böyle bir imkan yoktur. Çünkü kapitalist modernite sisteminin dünyada ulaşmadığı, girmedığı yer kalmamıştır. Açılımlar yapılarak krizlere çare bulunamayınca sistem güçleri arasında birbirine üstünlük kurma ve beslenme kaynaklarını ele geçirme mücadelesi öne çıkmaktadır. Sistem merkezleri arasında bu tarz yeni bir rekabet ve mücadele gelişmektedir. Önder Apo sistem içi güçlerin birbirine üstünlük sağlama mücadelesinin gelişeceğini ve bunun dünya savaşı biçimi alacağını çok önceden belirlemiş ve bu süreci Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımlamıştır. Önder Apo'nun bu öngörüsü doğrulanmıştır. Bugün bu sürecin bir dünya savaşı biçiminde geliştiği herkes tarafından kabul edilmektedir. Üçüncü Dünya Savaşı olarak süren mücadele daha önceki dünya savaşlarından farklı özellikler taşımaktadır. İki dünya savaşında 80 milyonu aşkın insan hayatını kaybetmiştir. Birçok ülke ve zenginlikler tahrip edilmiş, harabe olmuştur. Kapitalist modernitenin bu savaşlardan çıkardığı bir sonuç da aynı savaşların tekrarına girmemektir. Öte yandan görüldüğü gibi Üçüncü Dünya Savaşı uzun bir sürece yayılmıştır. Hem savaşın kapsamı hem de zamanı belirsizdir.

Dünya savaşlarının en önemli sonuçlarından biri de taraflar arasındaki ilişkilerin derinleşmesi ve gittikçe aralarında belli bir bloklaşmanın gelişmesidir. Bu durum aynı zamanda dünya savaşlarının nedeni de olmaktadır. Ukrayna savaşı dünyada bloklaşmanın artmasına yol açmıştır. Böylesi durumda en çok faydalananların başında Türk devleti gelmektedir. Çünkü Türkiye sahip olduğu jeopolitik konumu gereği dengelerin oluşmasında önemli bir yeri vardır ve kutuplaşma arttıkça Türkiye'nin önemi artmaktadır. İki kutuplu dünya sisteminden en çok yararlanan devletlerden biri Türkiye olmuştur. Şüphesiz Türk devleti sahip olduğu bu avantajı Kürt soykırımı politikalarına destek almak için kullanmaktadır. Önder Apo'ya yönelik geliştirilen uluslararası komplo da dahil NATO'nun Kürt soykırımı politikalarına olan desteği bunun sonucudur. Türkiye jeopolitik ve jeostratejik konumunu Birinci Dünya Savaşı'nda, Ekim Devrimi sürecinde de çok iyi değerlendirmiştir. Bir taraftan Ekim Devrimine göz kırpmış, Sovyetlerin desteğini almış, öte yandan İzmir İktisat Kongresi'yle Avrupa'ya dönük kararlılığını ortaya koymuştur. Geçmişte Sovyetlerin güneye inmesinin engellenmesi ve Ortadoğu'daki

dengeler açısından ABD ve NATO tarafından Türkiye'ye rol verilmişti. Sovyetlerin dağılması ve iki kutuplu dünya sisteminin sona ermesinden sonra da Türkiye jeopolitik konumundan dolayı var olan önemini sürdürmüştür.

TC Ukrayna savaşı yararlandığı desteği Kürt soykırımı için kullanmaktadır

Başat güç olma mücadelesinin sonucu olarak gelişen Ukrayna savaşının dayandığı temelleri anlamak önemlidir. Rusya hem Çarlık hem de Sovyetlerden gelme bir imparatorluk geleneğine sahiptir ve yayılmacı bir karakteri vardır. Rusya açısından Ukrayna'ya egemen olmak büyük güç olma yolunda önemli bir adımdır. Ukrayna'ya sahip olmadan Rusya kabuğundan tümüyle çıkamaz ve küresel bir konuma yükselmez. Rusya bu hevesle Ukrayna'ya yönelmiş ve Ukrayna'yı egemenliği altına almayı amaçlamıştır. ABD ise NATO'yu aktifleştirerek ve Avrupa devletlerini bir araya getirerek bunu engelleme yoluna başvurmuştur. Ukrayna savaşının altında yatan gerçek budur. Bununla birlikte Ukrayna savaşı aynı zamanda Üçüncü Dünya Savaşı'nın hüküm sürdüğü koşullarda bir denemidir. Bu savaşın sonucu Üçüncü Dünya Savaşı'nın gidişatını da etkileyecektir. Öte yandan Ukrayna savaşı güç merkezleri arasında belli bir bloklaşmaya yol açtığından, jeopolitik konumundan dolayı, Türkiye'nin önemi de artmıştır. Kutuplaşmalar her zaman Türkiye'nin önemini arttıran bir faktör olmaktadır. Ukrayna savaşıyla birlikte Türkiye'nin bu durumu nasıl kullandığı, bir taraftan Ukrayna-Rusya savaşından yararlanmaya çalışırken diğer taraftan ise hem ABD-Avrupa-NATO cephesiyle hem de Çin Rusya-İran cephesiyle ilişkiler geliştirerek herkesten destek sağlamaya çalıştığı bilinmektedir. Türk devleti bundan sağladığı desteği Kürt soykırımı politikalarını sürdürmekte kullanmaktadır. Esasında AKP-MHP iktidarı geçmiş süreçte buna dayanarak ayakta kalabildi ve bugün de bununla yürümeye çalışmaktadır. Rusya-Ukrayna savaşı AKP-MHP iktidarını gerçek anlamda kurtaran bir faktör olmuştur.

Ortadoğu'da sorunlar köklüdür ve sorunların çözümü ötelenmiştir. Bundan dolayı değişim ağır olsa da Ortadoğu gelişmelerden en çok etkilenen ve değişim potansiyeline sahip bir alandır. Ortadoğu'da sorunların kaynağında ulus -devlet vardır. Günümüzde ulus-devlet ancak faşizmle ayakta kalabilmektedir. Türkiye'nin içerisinde bulunduğu durum buna örnektir. Ortadoğu'da kendini en ulus-devlet gören Türkiye, AKP-MHP faşizmiyle yönetilmektedir. Ne var ki ulus-devlet sistemi aşılma evresini yaşıyor. Bugünkü Ortadoğu'daki ulus-devletler esasında kabuk olarak vardır. Birinci Dünya Savaşı sürecinde oluşturulan Ortadoğu ulus-devlet sistemi ABD'nin Irak'a müdahalesiyle başlayan Üçüncü Dünya Savaşı sürecinde aşılma sürecine girmiştir. Bilim ve teknikteki gelişmelerin yol

açtığı değişim ve bağımlılığın gittikçe arttığı küresel dünya sisteminde ulus-devletin varlığını koruması mümkün değildir. Öte yandan küresel sermaye sistemine göre henüz bir dünya sistemi oluşmadığından İran, Türkiye, Pakistan, Suudi gibi devletler hala ulusdevlet olarak varlığını korumaya çalışmaktadırlar. Suriye bile eski ulus-devlet sistemine ulaşmayı hayal etmektedir. Fakat ulus-devlet açısından bu durum konjonktürel ve esasta ibre tersi yönde dönmektedir. Kapitalizmin doğuş çağı ulus-devletlerin genç ve dinamik devletler olarak ortaya çıktığı bir zamandı. Kapitalizmin kriz ve bunalım süreci dediğimiz bugünkü süreç ise ulus devletlerin miadını doldurduğu ve bir biçimde mutlaka aşılma süreci olmaktadır. Bunun ilk dönemini 16. Louis, son dönemi olan aşılma dönemini ise Saddam temsil etmiştir. Öte yandan Ortadoğu'da ulus-devlet sistemini aşındıran bir diğer önemli faktör ise ulus-devlet sisteminin Ortadoğu toplumsal gerçekliğiyle olan çelişkesidir. Ortadoğu'da toplumun halklar, inançlar, mezhepler, dil ve kültür toplulukları olarak artan özgürlük ve demokrasi mücadelesi ulus-devlet sistemini zorlamakta ve adeta bu gömleği yırtmaktadır.

AKP-MHP iktidarı 24 Temmuz 2015'ten beri bize karşı sert bir savaşa girişmiştir. AKP-MHP iktidarının hedefi Hareketimizi tasfiye etmek ve Kürt soykırımını gerçekleştirmektir. Biz de Hareket ve halk olarak sekiz yıldır bu faşist saldırılara karşı direniyor, faşist AKP-MHP iktidarını yıkarak tasfiye ve soykırım konseptini boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Sekiz yıldır sürdürdüğümüz kesintisiz direniş ve mücadeleyle tasfiye ve soykırım konseptinin sonuca ulaşmasını engelliyoruz. Bununla da sınırlı kalmıyor, faşizme karşı direnişimiz ve demokratik modernite çizgisinde yürüttüğümüz mücadeleyle Türkiye ve Ortadoğu'da gelişme yaratan başat güç konumunda bulunuyoruz. Şüphesiz direnişe en fazla öncülük eden ve faşist saldırganlığı kırıp püskürten gerilla olmuştur. Gerillanın yürüttüğü bu direniş kesinlikle tarihin en kahramanca ve destansı direnişlerinden biridir. Gerilla çağın en gelişmiş tekniğine karşı tamamen fedai bir ruhla savaşılmaktadır. Türk ordusunun savaş tarzı artık tümüyle tekniğe dayalıdır. Gerilla ise geliştirdiği yeni taktiklerle ve Apocu fedai tarzla bu tekniğe karşı savaşıyor. Öte yandan Türk devleti sadece tekniğe değil, başta kimyasal ve taktik nükleer silahlar olmak üzere birçok yasaklı silah kullanmaktadır. Türk devleti tüm gelişmiş tekniğe rağmen gerillanın direnişi karşısında başarısız kalınca ağır insanlık suçu kapsamına giren yasaklı silahlara başvurmuş ve bu silahları gerillaya karşı yoğunca kullanmıştır. Bu yasaklı silahların NATO tarafından Türk devletine verildiği çok açıktır. Çünkü Türk devletinin elinde bu silahlar yoktur. Türkiye'nin nükleer silah üretme imkanı ve kapasitesinin olmadığı bilinmektedir. Türk ordusunun kullandığı bu silahlar NATO silahlarıdır. Dolayısıyla gerillaya karşı kullanılan silahlar ABD, Avrupa ve NATO'nun bilgisi ve onayıyla olmaktadır. ABD ve Avrupa devletlerinin bu durum karşısında tam bir sessizlik içerisinde olması bundan dolayıdır. Çünkü kendileri de bu suçun ortağıdır. Zaten soykırımcı sömürgeci Türk devletine karşı yürüttüğümüz mücadele baştan beri NATO'ya karşı yürütülen bir mücadele olmuştur. Türk devleti bugüne kadar ABD, Avrupa devletleri ve NATO'dan aldığı desteğe dayanarak bize karşı savaşı sürdürmüştür. Şimdi bu desteğe yasaklı silahlar da eklenmiştir. İşte gerilla bunca tekniğe ve yasaklı silahların kullanıldığı tarihin en ağır saldırganlığına karşı direnmektedir. Gerillanın öncülük ettiği bu direnişin ve fedai ruhun derinden hissedilmesi ve anlaşılıp her yerde buna göre hissedilip, yaşanması çok önemlidir. Bizi var eden ve her şeyimizi anlamlı kılan gerillanın öncülüğünü yaptığı direnişe dayalı bu mücadelemizdir. Kendimizi buna göre ele almalı, oluşturmali ve çalışmalıyız. Gelişmeleri de buna göre ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Bu gerçeklikten kopuk veya bu gerçeği esas almayan hiçbir değerlendirme ve çalışma doğru olamaz ve mücadelemize katkı sunamaz.

Biz Türk devletine ve AKP-MHP'ye karşı çok yönlü ve büyük bir mücadele veriyoruz. Çünkü biz bu faşist iktidarı yıkıp devletin zihniyetinde bir kırılma yaratmak istiyoruz. Bu bakımdan bizim ortaya çıkan bütün imkanları AKP-MHP'nin zayıflatılması ve yıkılması için değerlendirmemiz doğru bir

yaklaşımdır. Önder Apo savunmalarında AKP-MHP faşist ittifakının karakterini ve dayandığı tarihsel temelleri ortaya koymuştur. Bu ittifakın oluşması ve iktidara getirilmesi Türk devletinin Kürt düşmanı zihniyetini değiştirmemesinin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Dolayısıyla bu ittifakın arkasında bütün bir devlet gücünün ve onun geleneksel zihniyetinin birikimi ve birleşimi vardır. Bu ittifakın kurulmasıyla Türk devletinin soykırımcı ve faşist yüzünü örten perdeler de düşmüş ve gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. Türk devletinin gerçek yüzünü örten maskeler tümüyle düştüğünden AKP-MHP iktidarı dincilik, milliyetçilik ve popülist söylemlerle kitleleri yönlendirmeye çalışmaktadır. Bunun için her türlü özel savaş yöntemleri ve algı operasyonları geliştirilmektedir. Aslında AKP-MHP ittifakı soykırımcı sömürgeci Türk devletinin başvurduğu ve öne sürdüğü son karttır. Bu kartın düşmesiyle birlikte geleneksel soykırımcı devlet zihniyeti çözülüp dağılacığından tüm imkanlar tasfiye konseptinin sonuca ulaşması için seferber edilmektedir.

PKK'nin ortaya çıkışı Lozan Antlaşması'nın soykırım politikasını önledi

Lozan Antlaşmasının yüzüncü yılına girmiş bulunuyoruz. Kürt soykırımının uluslararası düzeyde onaylanması ve desteklenmesi Lozan Antlaşması'yla olmuştur. Şimdi Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yılı tamamlanmış oluyor. Lozan Antlaşması'yla Kurdistan bölünüp parçalandı, Kürt halkı inkar ve imha politikalarına tabi tutuldu ve yok edilmesi hedeflendi. Türk devleti geçen yüz yıllık zaman içerisinde bunun olması için çalıştı. Fakat PKK'nin ortaya çıkışı ve diriliş devriminin gerçekleşmesi Kürt soykırımını planının başarıya ulaşmasını engelledi. Dolayısıyla PKK'nin çıkışı Lozan Antlaşması'nda belirlenen hedeflerin gerçekleşmesini önledi. Türk devleti hareketimizi ortadan kaldırmadan Kürt soykırımını gerçekleştiremeyeceğini görünce elli yıldır hareketimizi tasfiye etmeye ve yarattığı gelişmeleri ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Güney Kurdistan'daki gelişmeler de dahil olmak üzere bunun için vermediği taviz kalmamıştır. Türk devleti Güney

Kurdistan'daki oluşumu da PKK'nin tasfiyesi karşılığında kabul etmiştir. Yoksa gerçekte Kürtlerin iradesini tanıma gibi bir yaklaşımı yoktur. Rojava'ya olan yaklaşımı Türk devletinin gerçek karakterini ortaya çıkarmaktadır. Dolayısıyla Türk devletinin Kürtlere yaklaşımını KDP'yle olan ilişkilerine bakılarak olumlu olarak değerlendirmek son derece yanlış ve aldatıcıdır. Böyle bir yaklaşımın gelişmesi için özel bir çaba yürütülüyor. Türk devleti ve maddi zenginlik ve çıkar peşinde olan işbirlikçi ihanetçi bazı Kürt kesimleri bu algıyı oluşturmak istemektedir. Gerçekte ise işbirlikçi ihanet soykırım politikasının bir parçasıdır.

Tabi öncelikle Türk devletini ve karşı karşıya olduğumuz AKP-MHP iktidarını iyi tanımamız gerekir. Türk devleti Kürt düşmanı bir karaktere sahiptir ve Türkiye'de gerçekte işleyen tek bir yasa vardır, o da Kürt soykırımı yasasıdır. Kürt soykırımının gerçekleşmesi için Türk devletinin yapmayacağı bir şey, taviz veremeyeceği bir konu yoktur. Bunun için her türlü tavizi verebilir, her türlü ilişkiye girebilir. Dolayısıyla Kürtlük söz konusu olduğunda Türk devletini sınırlandıracak bir şey yoktur. Bu konuda olumlu sonuç alacağına kanaat getirdiğinde her türlü riski göze alacağı gibi, hiçbir yasa, kanun, ilkeyi de dikkate almaz. Kürt soykırımı konusunda Türk devletini tek bir şey durdurabilir, o da mücadeledir. Ancak mücadelenin geliştirilmesiyle Türk devletinin Kürt düşmanlığına dayalı zihniyetini kırabilir veya değiştirebiliriz. Bunun dışında Türk devletini durduracak başka bir güç ve yöntem yoktur.

Gelinen aşamada Türk devleti Kürt sorununu daha fazla taşıyamamaktadır. Mücadelemiz Türk devletini bu noktaya getirmiştir. Fakat Türk devleti sorunu çözme yaklaşımına sahip olmadığından tüm gücünü ve dikkatini PKK'nin tasfiye edilmesine ve Kürt soykırımını sonuca ulaştırmaya vermiştir. AKP-MHP'ye bunu gerçekleştirme görevi verilmiş, AKP-MHP iktidarı da cumhuriyetin ikinci yüzyılına bu görevi tamamlayarak girmeyi amaçlamıştı. Sekiz yıldır bu konsept temelinde devletin tüm imkanları buna seferber edildi. Sadece imkanlar seferber edilmedi, devlet yeniden yapılandırıldı ve tümüyle faşist, diktatoryal bir niteliğe büründürüldü. Fakat AKP-MHP iktidarı bu görevi belirlenen zamanda yerine getiremedi. Başta gerillanın direnişi olmak üzere Kürt halkının ve dostlarının mücadelesi bu konseptin sonuca ulaşmasını engelledi. Bu sonuç AKP-MHP iktidarı açısından kesinlikle büyük bir başarısızlıktır. Buna rağmen tasfiye ve soykırım konseptini sürdürecektir başka bir güç olmadığından AKP-MHP ittifakı devleti yönetme konumunu sürdürmektedir. Bu durum tasfiye ve soykırım konseptinin başka ayaklar da devreye konularak sürdürüleceğini göstermektedir. Çünkü geçen sekiz yıllık süreçte faşist saldırganlık ve özel savaş azami düzeyde uygulandı. Fakat bunlar konseptin başarıya ulaşmasına yetmedi. Şimdi yeni ayaklar da eklenerek

tasfiye ve soykırım konseptinin sonuca ulaşması amaçlanmaktadır.

Bu sürecin en önemli gelişmelerden biri Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da yapılan seçimler ve ortaya çıkan sonuçlar olmuştur. Bilindiği gibi çokça önem atfedilen seçimler yapıldı. Türkiye'deki seçimler birçok açıdan önemliydi. Özellikle AKP-MHP ittifakının iktidardan düşürülmesi açısından önem arz ediyordu. Kürtler ve Türkiye sosyalist ve demokrasi güçleri yerinde bir adımla seçimlere ittifakla girdiler. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise Emek ve Özgürlük İttifakı muhalefetin adayını destekledi. Netice olarak Tayyip Erdoğan seçimin kazananı olarak sunulduysa da Kurdistan'da ortaya çıkan sonuç AKP-MHP açısından tam bir yenilgi olmuştur. Seçimlerin demokratik ve adil olmayan şartlarda yapıldığı ve esasında AKP-MHP iktidarının Türkiye toplumunun desteğini alamadığı herkesçe bilinen bir gerçekliktir. Fakat ortaya böyle bir sonuç sunuldu. Çünkü AKP-MHP'nin yeniden iktidar olması için devlet içerisinde bir mutabakat yapılmıştı ve seçim sonucu belirleyen bu mutabakat olmuştur. Devlet içerisinde böyle bir mutabakatın yapılmasının temel nedeni ise PKK ve Kürtlere karşı geliştirilen tasfiye konseptinin sürdürülmesidir. Zaten seçim sürecinde AKP-MHP'nin yürüttüğü kampanyadan bu durum rahatlıkla anlaşılmaktaydı. AKP-MHP'nin seçim sürecinde izlediği politika ve yürüttüğü kampanya hiçbir açıdan normal olmamıştır. Kürt düşmanlığına dayalı milliyetçi, şoven, faşist bir dalga estirilerek büyük bir manipülasyon yaratıldı. Türkiye'deki muhalefet kesimleri bu manipülasyonun altında ezildi. Ezilmekle de kalmadı kendisinin de bu rolü oynayabileceğini düşünerek çok kötü ve olumsuz bir taklide girişti ve sonuçta Türkiye toplumunun çok önem verdiği bu sürecin AKP-MHP'nin arzu ettiği biçimde sonuçlanmasına neden oldu. Kurdistan'da ise işbirlikçi, ihanetçi, kontra güçler yedeğe alınmasına ve baskı en üst seviyeye çıkarılmasına rağmen tersi bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kürt halkı çok net bir tutumla Kurdistan'da AKP-MHP faşizmine Kurdistan'da yer olmadığını ortaya koymuştur. Bunca baskı, manipülasyon ve faşist saldırganlığa rağmen Kürt halkının ortaya koyduğu bu tutum son derece anlamlıdır. Aslında AKP-MHP iktidarı baskı ve saldırılarla Kürt halkını tutumundan vazgeçiremediğini bildiğinden tüm işbirlikçi, ihanetçi, kontra kesimleri yedeğine alarak Kurdistan'da varlık göstermeyi amaçlamış, fakat bununla da başarılı olamamıştır.

Seçimlerde demokratik siyasetin izlediği ittifak politikası doğruydı. Hedeflenen düzeyde sonuç alınamamasının nedeni seçim stratejisi değil, tam tersine demokratik ittifak yaklaşımının yetkince kavranıp geliştirilememesidir. Dolayısıyla Kürtlerin ve Türkiye sosyalist ve demokrasi güçlerinin Emek ve Özgürlük İttifakı'yla seçimlere girmeleri çok doğru bir adım olmuştur. Demokratik siyaset, mücadelenin önemli bir alanıdır. Sadece seçimle sınırlı bir alan değildir. HDP'nin or-

taya çıkmasıyla demokratik siyaset güçlü bir kimliğe ve toplumsal zemine kavuşmuştur. Türkiye siyasetinde yeni bir çizgi ortaya çıkmıştır. Önder Apo'nun Türkiye devrimci demokratik güçlerin demokratik ittifakını geliştirmek için önemli bir çabası olmuş ve bu çaba üçüncü siyasi çizgi olarak somutlaşmıştır. Bu önemli bir gelişmedir. Önder Apo Kürt sorununun çözümünü Türkiye'nin demokratikleşmesinde gördüğünden böyle bir çalışmayı geliştirmiştir. Bunun demokratik siyaset alanında da gelişmesi önemli bir adım olmuştur. Şüphesiz daha önce de demokratik siyaset alanında Kürtler ile sol, sosyalist güçler arasında çeşitli ortaklıklar kuruluyordu. Fakat bunlar seçim endeksliydi. Taraflar güç birliği yaparak seçimlerde daha iyi sonuç almayı hedefliyordu. Fakat HDP'yle bu ilişki stratejik bir aşamaya vardı ve bir sisteme kavuştu. Böylece Kurdistan'daki mücadeleyle açığa çıkan zemin üzerinden Kürt halkıyla Türkiye'nin geniş demokrasi çevreleri ortak mücadele etrafında bir araya gelmiş ve Türkiye'nin geniş halk tabanına açılarak önemli bir gelişme yaratılmıştır. AKP-MHP iktidarı yoğun manipülasyon ve baskılamayla önünü almaya çalışsa da üçüncü siyasi çizgi Türkiye toplumu tarafından sempatiyle karşılanmakta ve umut olarak görülmektedir.

Seçimler esas olarak Emek ve Özgürlük İttifakı ile faşist blok arasında gerçekleşti

Seçim sürecinde yaşanan gelişmelere ve ortaya çıkan sonuçlara dikkatlice bakıldığında seçimlerin esasında Erdoğan ile Kılıçdaroğlu arasında veya Cumhurbaşkanlığı altılı masa arasında değil, HDP'nin öncülük ettiği Emek ve Özgürlük İttifakı ile AKP-MHP'nin öncülük ettiği faşist blok arasında gerçekleştiği görülecektir. Demokratik siyasetin bu gerçeği iyi görmesi ve gerekli sonuçları çıkarması önemlidir. Eğer bu gerçeklik demokratik siyaset alanında tüm güçlerce iyi anlaşılırsa ortaya çıkan yetersizliklerin kavranması ve aşılması da mümkün olur. Seçim süreci boyunca AKP-MHP'nin ve dolayısıyla devletin yapmaya çalıştığı esas şey Emek ve Özgürlük İttifakı'nı parçalamak ve zayıf düşürmek olmuştur. Dikkat edilirse altılı masaya olan yönelimler de Emek ve Özgürlük İttifakı'nın parçalanması ve zayıflatılması politikasına ortak edilmiştir. AKP-MHP, kendileri iktidarda olmazsa CHP ve diğerlerinin PKK'yle savaşı ve Kürt soykırımı politikalarını yetkince yürütmeyeceğini belirterek devlet bekasının tehlikeye gireceğini öne sürerken, Türkiye'deki muhalefet, amiyane tabirle buna balıklama atlayarak daha iyi yapacağını söylemekle daha baştan beri kendisine biçilen rol çerçevesinde hareket etmiş ve hiç şüphesiz kaybetmiştir. Türkiye'deki muhalefet AKP-MHP'yi taklit ederek AKP-MHP'den daha fazla faşist söylemleri kulla-

narak bunun olumlu karşılanacağı yanılgısı içerisinde olmuştur. Şüphesiz önemli olan sistem içi muhalefet değil, demokrasi güçlerinin bu süreçten gerekli doğru sonuçları çıkararak daha güçlü bir çıkışı yapmalarıdır. Çünkü devletin tehlikeli gördüğü esas güç CHP ve diğer sistem içi muhalefet kesimleri değil, Emek ve Özgürlük İttifakı'nı oluşturan Kürtler ve Türkiye devrimci, demokratik ve sosyalist güçleri olmaktadır. Emek ve Özgürlük İttifakı'nın parçalanması ve zayıflaması için iki taraflı saldırı gerçekleştirilmiştir. Bunlar Kürt milliyetçiliği ile sol sekte anlayışlar olmuştur. Maalesef AKP-MHP'nin geliştirdiği bu manipülasyon Emek ve Özgürlük İttifakı tarafından teşhir edilip etkisizleştirilemediği gibi, yer yer bunun etkisinde kalınarak bazı söylem ve pratikler geliştirilmiştir.

Özel savaş merkezinin HDP ve demokratik siyaset alanına yönelik saldırısı kesintisiz bir biçimde seçimden sonra da sürdürülmüştür. Saldırının seçimlerden sonra da sürdürülmesi AKP-MHP'nin demokratik siyasete yönelik bir plan içerisinde olduğunu ve bu planın gerçekleştirilmesi için bu saldırının yapıldığını göstermektedir. Çok açıktır ki AKP-MHP'nin planı demokratik siyaseti tasfiye etmektir. Demokratik siyaseti çizgisinden saptırarak Türkiye siyaseti üzerindeki belirleyici konumdan çıkarmak ve böylece zayıf düşürüp etkisizleştirmektir. Üçüncü siyasi çizgi demokratik ulus, ortak mücadele, birlikte yaşam, kadın özgürlükçü anlayışı ve Kürt sorununun demokratik çözümü başta olmak üzere demokratikleşme temelinde sorunların çözümüne dayalı yaklaşımıyla Türkiye toplumunun ilgisini çekmekte ve toplumdan çok önemli destek görmektedir. Eğer bu anlayış temelinde daha fazla çalışılır ve geniş toplumsal kesimlere ulaşırsa üçüncü siyasi çizginin çok büyük gelişme sağlayacağı ve Türkiye toplumunun önemli bir çoğunluğu yönünü üçüncü siyasi çizgiye vereceği çok açıktır. Böyle bir durumda milliyetçilik, dincilik, gerici geriler ve Türkiye faşizmden arınarak sorunlarını demokrasiyle çözme yoluna girer. Türkiye'de Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü de bu şekilde mümkün olur. Ne var ki Kürt sorununun demokratik çözümü değil, Kürt soykırımının gerçekleşmesi için çalışan AKP-MHP ve milliyetçi soykırımcı zihniyetten mustarip tüm devlet odaklı kesimler üçüncü siyasi çizginin böyle bir gelişme yaşamaması ve zayıflayıp etkisizleşmesi için söz konusu saldırıları geliştirmektedirler. HDP ve demokratik siyasete yönelik saldırılar bu amaçla başlatıldı ve sürdürülmektedir. Görüldüğü gibi bu saldırılar çeşitli algılar yaratılarak başlatılmıştır. Özellikle Kürt milliyetçiliği adıyla bu yapılmaktadır. Böylece Kürt halkı Türkiye toplumundan ve Türkiye demokrasi güçlerinden kopartılarak Kürt soykırımının gerçekleşmesinin önü açılmak istenmektedir. Tabi birçok insan duygusal yaklaşım sonucu bu algıdan etkilenmekte ve bu algının yönlendirmesiyle hareket edebilmektedir. Zaten böyle bir du-

rumun olması için böylesi faaliyetler yapılmaktadır. Özel savaş merkezince geliştirilen bu faaliyetin hedefi toplumdur. Dolayısıyla halkın ve yurtseverlerin bu algı operasyonunun mahiyetini bilerek hareket etmeleri çok önemlidir.

Türk devletinin inkar ve imha politikası dışında farklı bir arayışı yoktur

Kürt milliyetçiliği algısını oluşturanlar devlet içerisindeki kimi hain işbirlikçi Kürt kesimleri veya şahsiyetlerdir. Bunlar AKP-MHP'nin yanında yer alan ve maddi kazanç ve servet içerisinde yaşayan hain Kürtlerdir. Bugüne kadar Kurdistan'ın özgürlüğü için hiçbir bedel ödememiş sahtekar kişiliklerdir. Tırnakları bile zarar görmemiştir. Bırakalım bedel ödemeyi, tam tersine Türk devletinin Kürt soykırımı politikasından nemalanmaktadır. Pe-ki, böyleyken nasıl olur da milliyetçilikten bahsedebilirler? Hem de devletin yanında durarak! Önder Apo bu kadar ağır tecrit altındayken, halkımız her gün şehitler verirken, baskı, gözaltı ve işkence altındayken, Rojava, Şengal, Mexmûr'a saldırılar yapılırken, devlet hiç kimsenin bir söz söylemesine bile tahammül etmezken nasıl olur da bu kişiler rahatça yaşayabiliyor, hiçbir engelle karşılaşmadan Kürtlükten bahsedebilirler? Besbelli ki bu bir operasyondur ve AKP-MHP'nin yürüttüğü konseptin bir parçasıdır. PKK Kurdistan'da mücadele etmeyi ön gören yurtseverlik çizgisini geliştirmiş ve her türlü sahte milliyetçiliği bitirmiştir. Kurdistan'da iki çizgi vardır, bunlar mücadele çizgisi ve Türk devletinin inkar ve imha çizgisidir. Bunlar dışında başka bir çizgi yoktur. Kendisine Kürt veya Kürt milliyetçisi diyen herkesin öncelikle devlete karşı durması ve mücadele etmesi gerekmektedir. Hem kendini milliyetçi görece hem de devletin yanında duracak, mücadeleye emeyecek! Bununla da kalmayacak, bir de PKK'ye saldırıcak! Böyle bir Kürt milliyetçiliği nasıl olabilir? Açık ki bu bir devlet operasyonudur. Halkımızın ve yurtsever insanlarımızın bu algının nasıl ve ne amaçla geliştirildiğini bilerek hem kendileri buna düşmemeli hem de buna karşı mücadele etmelidir. Kürt halkının kendi içerisinde en geniş birlikteliği ve örgütlenmeyi sağlayarak ve Türkiye demokrasi güçleriyle de demokratik ittifaklar kurarak gücünü büyütme yaklaşımı çok önemlidir. Önder Apo'nun Kürt sorununun demokratik çözümünün sağlanması için geliştirdiği bu yaklaşım bizim için hayatidir. Seçimde ortaya çıkan yetersizlikleri demokratik siyasetin çizgisinde ve ittifak yaklaşımında değil, halk çalışmasının yeterince yapılmamasında, toplumun yeterince eğitilip örgütlenmemesinde, halkın sürece katılımının sağlanamamasında, kısacası doğru ve yeterli çalışmanın yapılmamasında aramak gerekir. Kürt halkının Türkiye demokrasi güçleriyle ittifak kurması Kürtleri zayıflatmaz, tam tersine güçlendirir. Aynı şekilde Kürtlerle ittifak yapmak Türkiye demokrasi

güçlerini zayıflatmaz, daha da güçlendirir. Bunun tersini söylemek veya düşünmek kesinlikle yanlıştır. Türk devleti Kürtleri yalnız bırakarak mücadelesini daha rahat etmek için bu algıyı geliştiriyor. Demokratik siyasete yönelik geliştirilen saldırıların esas amacı budur.

Tabi ki bunca faşist baskı altında ortaya çıkan sonuçlar ve özellikle halkın ortaya koyduğu tutum çok önemlidir. Bunun görülmesi ve öneminin anlaşılması gerekiyor. Fakat koşullar daha fazla sonuç almaya el veriyordu. Bunu da bilmek ve görmek gerekiyor. Türkiye'de özgürlük ve demokrasi isteği bu kadar öndeyken Cumhuriyet ve Millet İttifakları milliyetçi ve tutucu bir söylemle toplumun karşısına çıktılar. İkisi de Türkiye toplumunun, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların, gençlerin, emekçilerin, demokrasi ve özgürlük talep edenlerin beklentilerine cevap olacak durumda değillerdi. Daha güçlü bir halk çalışması ve daha geniş ittifaklar kurularak Türkiye toplumunun çoğunluğunun desteğini almak mümkündü. Bu yapılabileseydi bugünkü durumu değiştiren sonuçlar alınabilirdi. Fakat böyle bir yaklaşım ortaya konulamadığından Türkiye toplumunun yönü Cumhuriyet ve Millet İttifakını oluşturan sistem partilerine oldu.

Seçimlerden sonra demokratik siyaset alanında yeniden yapılanma adıyla başlatılan süreç önemlidir. Halkın da dahil olduğu bir tartışma sürecinin başlatıldığını görüyoruz. Bunu olumlu bir adım olarak görüyoruz. Yürütülecek tartışmalarla yetersizliklere, hatalı ve yanlış duruşlara yol açan sebeplerin tespit edilip aşılmasıyla doğru ve güçlü bir çıkış yapılabilir. Demokratik siyasete yönelik geliştirilen özel savaş saldırılarının hangi yetersizliklerden, yanlış anlayış ve yaklaşımlardan kaynaklandığı ve bununla nasıl mücadele edileceği ve etkisizleştirileceği de ancak halkın doğrudan katıldığı böyle bir tartışma süreciyle ortaya konulup aşılması sağlanabilir. Demokratik siyasette esas olan toplumun demokratik siyaset çizgisi doğrultusunda eğitilmesi ve örgütlenmesidir. Sadece seçim süreçlerinde çalışmakla ve seçim çalışmalarıyla demokratik siyaset yapılamaz. Bu klasik devlet patilerinin siyaset yapma anlayışıdır. Bu anlayışta olanların amacı iktidar olmak, devlet olanaklarını ele geçirmek ve devlete dayanarak toplumu yönetmektir. Demokratik siyasetin ise misyonu ve fikri dayanağı farklıdır. Demokratik siyaset; iktidarı ve imkanları değil, toplumun siyasete katılımını öngören bir yaklaşıma ve anlayışa sahiptir. Bundan dolayı demokratik siyasette esas olan toplumun örgütlenmesidir. Bu da kesintisiz bir eğitim, örgütlenme ve eylem çalışmasıyla olabilir. Eğer yeniden yapılanma süreci bu çerçevede gelişir, düzeltme esaslı bir yaklaşım ortaya konulursa başarılı sonuçlar alınır. Zaten halkın böyle bir isteği ve beklentisi vardır.

Seçimden sonra oluşturulan yeni hükümet tam bir özel savaş hükümetidir. Eğer bir değişiklik varsa, savaşı ve Kürt soykırımını daha

kapsamlı yapacak bir kabine ekibinin varlığından bahsedilebilir. Bu da değişim değil, tasfiye ve soykırım politikalarında derinleşme ve faşizmin kurumsallaşması anlamına gelir. Faşist AKP-MHP iktidarı bunca saldırılara rağmen sekiz yıldır gerillanın ve halkın direnişini kıramadı ve tasfiye konseptini sonuca ulaştıramadı. Cumhuriyetin ikinci yüzyılına Kürt sorunu ve Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle girmek zorunda kaldı. Şimdi savaş ve soykırım konseptini daha fazla derinleştirerek kendisine verilen görevi tamamlamak istemektedir. Oluşturulan yeni hükümet bu hedefe ulaşmakla görevlendirilmiştir. Kabineye konulan isimler ise AKP-MHP'nin önümüzdeki süreçte izleyeceği yeni savaş politikasına göre belirlenmiştir. AKP-MHP iktidarı sadece saldırılarla sonuç alamayacağını, gerillanın direnişini kıramayacağını ve halkın mücadelesini bastıramayacağını gördüğünden dış güçlerden daha fazla siyasi, askeri ve ekonomik destek alarak Kürt soykırımını ön gören konsepti sonuca ulaştırma yöntemine başvurmuştur. Eğer geçen süreçte gerillanın direnişi kırılırsa, Kurdistan halkı mücadeleden vazgeçirilip teslim alınsaydı ve seçimlerde demokratik siyaset getirilip Kurdistan'da AKP-MHP'nin hakimiyeti geliştirilseydi böyle bir değişiklik gerek görülmeyebilirdi. Fakat bu başarısız olduğundan dış güçlerden daha fazla destek alacak bir kabine oluşumuna gidilmiştir. Öte yandan AKP-MHP iktidarı devleti tam manasıyla soyup soğana çevirmiştir. Toplumun tüm değerlerini Kürt halkına karşı yürütülen savaşa ve bu savaşı yürüten içteki savaş lobilerine ve çete ağalarına dağıtmıştır. Devlet eliyle toplumdan alınan tüm değerler savaş düzenine harcanmıştır. Zaten ekonominin dibine vurduğu, hazinenin bir bütün boşaltıldığı gizlenememektedir. Kabine değişikliğine gidilmesinin bir nedeni de dış güçlerden daha fazla parasal destek alacak yeni bir politik yaklaşımı geliştirmektir. Tüm bunlarla tasfiye ve soykırım konseptine daha fazla destek sağlamak hedeflenmektedir. Yoksa AKP-MHP'nin yaklaşımında herhangi bir değişiklik yoktur. Zaten faşist şef Tayyip Erdoğan, amaçlarının daha etkili bir dış politikayla hedeflerine destek sağlamak olduğunu belirterek yaklaşımlarını ortaya koymuştur. Bazı Kürt şahsiyetlerin kabineye alınması da tamamen Kürt soykırımı ve özel savaş konsepti kapsamındadır. Sadece kabineye değil, bunlardan bazıları vekil yapılmış, bazıları bürokraside görevlendirilmiştir. Bu şahsiyetlerin Kürtlükle, Kürt halkıyla hiçbir alakaları yoktur. Bunlar Kürtlüklerine ihanet etmiş, servet ve para peşinde koşan ve devlete hizmet eden şahsiyetlerdir.

NATO baştan beri Kürt soykırımı konusunda Türk devletine destek olmuştur

Litvanya'da yapılan NATO toplantısında öne sürülen şartlar ve varılan mutabakatlar Türk devletinin ve AKP-MHP iktidarının yaklaşımını ortaya koymaktadır. AKP-

MHP iktidarı NATO'dan Kürt soykırımını politikalarına daha fazla destek olması şartıyla başta İsveç'in NATO'ya üyeliği olmak üzere diğer konularda adımlar atmayı kabul etmiştir. NATO da Türk devletine bu desteği taahhüt etmiştir. Bu aynı zamanda ABD, Avrupa ve NATO güçlerinin Kürtlere yaklaşımını da ortaya koymaktadır. NATO baştan beri Kürt soykırımı konusunda Türk devletine destek olmuştur. Türk devleti Kürt soykırımını ABD, Avrupa ve NATO'dan aldığı bu destekle yürütmektedir. Eğer bu destek olmazsa Türk devleti Kürt soykırımı politikasını sürdüremezdi. Şimdi de mücadelemiz karşısında başarısız kalan faşist AKP-MHP iktidarı ABD, Avrupa ve NATO'dan yeni destekler alarak Kürt soykırımını politikalarını sürdürme yoluna gitmiştir. Şüphesiz Türk devleti sadece ABD, Avrupa, NATO'dan değil, jeopolitik konumuna dayanarak Rusya başta olmak üzere ilişkilendiği tüm güçlerden Kürt soykırımına karşı desteklerini almaktadır.

Türk devletinin Rojava'ya yönelik planı bilinmektedir. AKP-MHP iktidarı sadece devrim güçlerini düşürmeyi ve devrimi tasfiye etmeyi değil, Kürtleri Rojava'dan sürerek sorunu kendisi açısından köklü olarak halletmeyi planlamaktadır. Bu plan kapsamında Türkiye'ye getirilen milyonlarca Suriyeli Rojava'ya yerleştirilmek isteniyor. Faşist şef Tayyip Erdoğan Kürt soykırımını öngören bu planı BM toplantısında anlattığında buna karşı hiç kimseden ne bir tepki ne de itiraz gelmişti. Tam tersine bu planın hayata geçirilmesine destek verildi. Efrîn, Serêkanî ve Girê Spî'nin ABD ve Rusya'dan alınan onay ve destekle işgal edildiği bilinmektedir. Dolayısıyla soykırımcı sömürgeci Türk devletini durduracak tek şey devrim güçleriyle halkın direnişidir. Bu bakımdan yoğunlaşma direnişin örgütlendirilmesi ve geliştirilmesi temelinde olmalıdır. Sadece Türk devletinin saldırıları karşısında değil, tüm saldırıları kırarak temelde bir hazırlık ve bunun kararlılığı olmalıdır. Görüldüğü gibi Rusya-Türkiye-Suriye-İran arasında dörtlü görüşmeler, Astana görüşmeleri gibi birçok görüşmeler yapılmakta ve bu görüşlerin temel konusu Rojava Devrimi'nin tasfiyesidir. Ulaşılan mutabakatlardan sonra bu güçlerin Rojava üzerinde birleşik baskısı gelişebileceği gibi kimi alanlara birlikte yönelme durumları da olabilir. İran ve Suriye Türk devletiyle konjonktürel çıkarlar için ortak hareket edebilirler. Rojava, sorunlarını Suriye'yle çözmeye yaklaşımını koruyup sürdürürken tüm bu ihtimallere göre de hazırlıklı olmalıdır.

Bu süreçte ABD ve Avrupa, NATO politikaları konusunda AKP-MHP iktidarından bazı adımlar atmasını isteyebilir ve bu çerçevede bazı adımlar atılabilir. Çünkü koşullar Türk devletini ABD ve Batı'yla ilişkileri düzeltmeye zorlamaktadır. Bundan dolayı AKP-MHP iktidarı Rusya'yla olan ilişkilerini yürütmede zorlanabilir. Fakat AKP-MHP yaşadığı zorlanmadan dolayı tavizler vererek ABD, Avrupa, NATO'nun yanı

sıra Arap devletleriyle de ilişkilerini düzeltme yoluna gitse de Kürt soykırımı politikasından dolayı Rusya ve diğer güçlerin desteğine de ihtiyaç duymakta ve bu desteği almak için ilişkilerini sürdürmeye çalışmaktadır. Türk devleti Kürt soykırımı politikalarından, Rusya ise başta Ukrayna savaşında yaşadığı sıkışma ve NATO karşısında denge oluşturmak açısından birbirlerine ihtiyaç duymaktalar. Türkiye-Suriye görüşmeleri de Rusya'nın izlediği bu politika üzerine gündeme girmiştir. Görüldüğü gibi Türk devleti tüm politikasını Kürt karşıtlığı ve soykırımı üzerine kurmaktadır. Tabi ki devletler çıkarlarına göre hareket ediyor ve birbirleriyle ilişkiler geliştiriyorlar. Dolayısıyla bunca aleyhte faaliyete rağmen Türkiye ve Suriye devletleri bile bazı konularda uzlaşmaya varabilirler. Türk devleti şimdiye kadar işgal ettiği alanlardan çıkma planının olmadığını belirtmiş olsa da bunu Rojava Devrimi'nin tasfiyesi karşılığında pazarlık yapacağı açıktır. Çünkü Türk devletinin esas amacı Rojava ve Kürtlerdir.

Türk devleti öteden beri başta İran olmak üzere Irak ve Suriye devletlerinin de dahil olduğu Kürt karşıtı bir cephe oluşturmak istiyor. Çünkü tek başına Kürt soykırımını gerçekleştiremeyeceğini biliyor. Bunun olması için AKP-MHP iktidarı bir taraftan çeşitli imkanlar sunarak siyasi ilişkiler geliştirirken öbür taraftan bu devletlere yoğun bir baskı kuruyor, onları buna zorluyor. Türk devletinin KDP'yle olan ilişkileri de bu kapsamdadır. Türk devleti kurduğu ilişkilerle KDP'yi hem hareketimize karşı kullanıyor hem de bununla Irak'a baskı kuruyor ve Irak siyaseti üzerinde etkide bulunmaya çalışıyor. Öte yandan KDP'yi sadece Başûrê Kurdistan ve PKK'yle olan savaşta değil, başta Rojava olmak üzere her yerde Kürt soykırımını politikalarında kullanıyor.

Türk devletinin baskılarından en çok etkilenen ülke Irak devletidir. Çünkü Irak devleti hem zayıftır hem de parçalı bir durumdadır. Başta su olmak üzere Türk devleti sahip olduğu imkanları Irak'a karşı tehdit olarak kullanmakta ve Irak'ı Kürt soykırımı politikasına destek vermeye zorlamaktadır. KDP'yle olan ilişkilerini de Irak devletine karşı bir baskı olarak kullanmaktadır. Irak devletine olan baskıda AKP-MHP ve KDP birlikte hareket etmektedir. Irak devletinin Şengal ve Mexmûr kampına yönelik kimi zaman saldırıya varan girişimleri Türk devleti ve KDP'nin geliştirdiği bu baskıları sonucu olmaktadır. Eğer bu baskılar olmazsa Irak devleti rahatlıkla Şengal ve Mexmûr kampıyla ilgili sorunları çözebilir. Zaten ne Şengal'in ne de Mexmûr kampının Irak devletiyle bir sorunları vardır. Irak devletiyle karşılıklı diyalog ve uzlaşmayla çözülebilecek sorunlardır. Şengal ve Mexmûr kampının sorunların çözümü konusundaki olumlu yaklaşımları biliniyor. Dolayısıyla sorunların ve çatışmanın sebebi AKP-MHP ve KDP'dir. Tabi Irak devletinin bu baskılar altında hareket etmemesi gerekir. Türk devletinin baskılarıyla hareket ederek baskılar azaltıla-

mayacağı gibi başka tavizlere zorlanmanın önü açılmış olacaktır. Soykırımcı sömürgeci Türk devletinin esas hedefi Irak'ı parçalamak, Musul ve Kerkük'ü alarak Kürt soykırımını tamamlamaktır. Mevcut Irak yönetiminin bu gerçeği görerek hareket etmesi ve tutum sahibi olması gerekiyor.

AKP-MHP iktidarının Kürt soykırımı politikalarına dahil etmek istediği esas güç İran devletidir. Fakat Türk devletinin Kürt soykırımı politikalarına verilecek destek İran'a yarar sağlamayacağı gibi bunun vereceği zararlar çoktur. Kürtlerle çatışmak ne Kürtlerin ne de İran'ın yararınadır. Dolayısıyla PJAK ve İran devleti arasındaki ateşkes korunmalıdır. Kohselan alanında yaşananlar bu açıdan olumsuz bir gelişmedir. PJAK'ın ateşkese uyma çerçevesinde yaptığı açıklama ve ortaya koyduğu tutum olumludur. İran devletinin de bu konuda duyarlı ve dikkatli olması, çatışmaya yol açacak tutumlardan kaçınması gerekir. İran başta Kürt sorunu olmak üzere sorunlarını diyalog ve uzlaşmayla çözmeyi esas almalıdır. Bunun için demokratikleşme adımları atmalıdır. Kürt sorununun çözümü İran zayıflatmaz, tersine daha da güçlendirir. Bu aslında Suriye ve Türkiye için de geçerli bir durumdur.

Düşman sadece askeri değil, ideolojik, kültürel ve siyasi olarak da saldırmaktadır

Soykırımcı sömürgeci Türk devleti faşist AKP-MHP iktidarı eliyle mücadelemizin geriletilmesi, bastırılması, zayıflatılması ve bunun sonucunda hareket ve halk olarak yok olmamız için kirlili ilişkiler ve politikalar geliştirirken bizim de buna karşı mücadelemizi daha fazla geliştirmemiz, direnişimizi her alanda büyütmemiz gerekiyor. Biz bir direniş hareketi ve mücadele halkıyız. Sadece gerilla olarak değil, halk olarak da her yerde direnmeli, harekete geçmeli ve düşmana karşı koymalıyız. Çünkü düşmanın saldırıları her yerde ve her boyuttadır. Düşman sadece askeri değil, ideolojik, kültürel, siyasi olarak da saldırmaktadır. Düşmanın bu saldırılarına karşı askeri olduğu kadar diğer boyutlarda da etkili bir mücadele vermeliyiz. Karşımızda bizi reddeden, varlığımızı kabul etmeyen inkarcı, faşist ve ahlaksız bir düşman vardır. Böyle bir düşmana karşı ancak mücadele ederek durulabilir ve sonuç alınabilir. Mücadele tarihimiz bu açıdan öğreticidir. Hareket ve halk olarak şimdiye kadar şunu kanıtlamışız, mücadele ederek başaramayacağımız bir şey yoktur. Dolayısıyla mücadelenin daha da yoğunlaşacağı bir sürece girdiğimizi bilerek, hareket ve halk olarak kendimizi her yönüyle daha örgütlü kılarak ve örgütlü gücümüzü mücadeleye akıtarak düşmanı yenilgiye uğratmayı hedeflemeli ve bunu başarmalıyız. Biz hareket ve halk olarak Ortadoğu ve dünyada eşitlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapıyoruz. Mücadelemiz Ortadoğu'da ve dünyada ezilen halklardan, kadınlardan,

gençlikten, özgürlük ve demokrasi arayışı olan herkesten destek görmektedir. Önder Apo'nun ekolojiye ve kadın özgürlüğüne dayalı devlet dışı sosyalizm anlayışı tüm dünyada büyük bir ilgiyle karşılanıyor, insanları etkiliyor, heyecanlandırıyor, hareketimizi çekim merkezi yapıyor. Dünya halkları yüreğini ve beynini bize açmış durumdadır. İnsanlığı kapitalist modernitenin yaşamı sorunlara boğan ve yaşanmaz kılan dünyasından kurtaracak zihniyete ve paradigmaya sahibiz. İnsanlığın bu muazzam gücünü taşıyoruz. Karşımızdaki düşman ise kapitalist modernitenin en çürümüş gerici faşist zihniyetine sahiptir. AKP-MHP faşizminin dayandığı bu temeller zayıftır. Kendisini yansıttığı biçimde güçlenmiş değil, aksine eskisine göre daha da zayıflamıştır. Hiçbir gelişme yaratma ve sorun çözme gücü ve kabiliyeti kalmamıştır. Milliyetçiliği, gericiliği, şovenizmi, militarizmi ve Kürt düşmanlığını körükleyerek ayakta kalmaya ve güç devşirmeye çalışıyor. Esas olarak da dış güçlerden aldığı destekle ayakta kalıyor ve Kürt soykırımını politikalarını yürütüyor. Şimdi daha da zayıflamış bir iktidar olarak bu politikalarda daha fazla derinleşerek, Kürt düşmanlığını daha fazla körükleyerek ve dış güçlere daha fazla sarılarak tasfiye ve soykırım konseptini yürütmeye çalışmaktadır. Toplumsal ve siyasal temelleri böylesine zayıflamış, tümüyle maddi devlet gücüne ve dış desteğe dayanan düşmana karşı koyabilir ve yenilgiye uğratabiliriz. Tabii ki bunun için eskiyi aşan bir yoğunlaşma ve mücadele içerisinde olmamız gerekiyor.

Bizim Hareket ve halk olarak Önder Apo üzerindeki tecridin kırılması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması için daha fazla mücadele etmemiz, toplum olarak harekete geçmemiz gerekmektedir. Kesinlikle bunu hedeflemeli, yapmalı ve başarmalıyız. Bunu başarmak için bugüne kadar yapılan çalışmaları aşan yeni çalışmalar yapmalı ve eylemler geliştirmeliyiz. Bizim için yaşam ve özgürlük kesinlikle Önderlik çizgisinde derinleşmekten ve özgür Önderlikle buluşmaktan geçer. Önder Apo PKK'yi yaratarak ve mücadeleyi başlatarak Kürt halkını yeniden var etti. Sadece Kürt halkı için değil, Ortadoğu halklarına ve insanlığa büyük hizmetlerde bulundu. Kadına büyük bir değer verdi, onu güçlendirip iradeli kıldı. Bizim için ve tüm insanlık için özgür yaşamın yolunu açtı ve aydınlattı. Soykırımcı sömürgeci Türk devleti ve kapitalist modernite güçleri bundan dolayı Önder Apo'ya tutum almakta, insanlık tarihinde görülmemiş bir tecrit ve işkence sistemini geliştirmektedir. Önder Apo üzerinde geliştirilen tecritle Kürt halkının ve bütün insanlığın iradesi tecride alınmış oluyor. Buna karşı başta kendimiz, Kürt halkı ayağa kalkmalı ve dışımızdaki herkese Önder Apo gerçeğini anlatarak onları da harekete geçirebilmeliyiz.

19 TEMMUZ 2012 DEVRİMİ 14 TEMMUZ 1982 DEVRİMİNİN ESERİDİR

Rojava Devrimi'nin 12'inci yılında çok önemli görevler bizi bekliyor. Devrime dönük saldırılar hala hızından bir şey kaybetmiş değil ve devrimi karalama çabaları sürüyor. Kuşkusuz toplumun yürüttüğü demokrasi ve özgürlük mücadelesi çok önemli bir yere sahiptir. Bu mücadele yürütülmeden çözümü kendi dışında aramak, rejimin ve iktidarın değişiminden bahsetmek doğru değildir. Eğer bir toplum iktidar sisteminin zihni etkileri altındaysa, iradesizse, kırılmışsa, kendi dilini ve kültürünü koruyamıyorsa, kendi ekonomisini kendisi oluşturamıyorsa, özgür bir yaşam felsefesine sahip olamıyor ve kendisini yeniden inşa edemiyorsa o zaman devrimden bahsedemeyiz.

Aldar Xelîl

20'inci yüzyılın sonuçlarından biri de ulus devlet modelinin Ortadoğu'da geliştirilmiş olmasıdır. Merkezi, despot rejimler bu yolla iktidara gelmiş, bu rejimlerin hükmü altında demokratik kültürün önü kapatılmış, toplum üzerinde sınırsız bir baskı mekanizması işletilmiştir. Bu o kadar derinleştirilmişti ki her yere korku sinmiş ve değişime olan inanç tamamıyla ortadan kalkmıştı. 2003 yılında Saddam Hüseyin rejimi, öncülüğünü Amerika'nın yaptığı uluslararası koalisyon güçleri tarafından yıkılınca mevcut rejimlerin ilahi güçler olmadıkları, yıkılabilecekleri inancı gelişti. Fakat değişime dair gelişen inanç topluma, toplumsallığa dayanmıyordu, hegemonik küresel güce dayanıyordu.

Fakat 2010 yılında Tunus'ta Zeynelabdin rejiminin düşmesi, özellikle halkların ayaklanmasıyla birlikte bu sürecin domino etkisi şeklinde Mısır, Libya, Yemen'e yayılması Ortadoğu'da yeni bir sürecin kapılarını açtı. Artık halk değişim ve devrime dair olan umudunu, inancını hegemonik küresel güçlerde değil, halkın gücünde olduğunu görmüş ve buna inanmıştı. İşte bu sürece "Halklar Baharı" denildi.

Biliniyor, kapitalist modernite sistemi Ortadoğu kültür gerçeği karşısında başarılı olamadı ve büyük bir krize girdi, çaresiz kalıp tılandı. Aynı zamanda herkes artık Ortadoğu'da merkezi ulus devlet rejimlerinin ortadan kalkması gerektiği ve hiçbir şeyin eskisi gibi kalmayacağı kanaatine ulaştı.

Halklar Baharı ve yeşeren demokratik değişim umudu

Bu ulus devletlerden biri de 1963 yılında Suriye'de iktidarı ele geçiren Baas rejimiydi. Suriye coğrafyası farklı inanç ve halklara ev

sahipliği yapan ortak, kadim bir tarihi mirası içinde barındırır. Maalesef bu gerçekliğe rağmen Suriye bir Arap devleti olarak tanımlanmış ve tarihi, kültürel gerçeğine aykırı bir şekilde yönetilmeye çalışılmıştır. Süryani, Asuri, Ermeni, Kürt, Dürzi, Çerkez, Türkmen gibi kimlikler Arap kimliği adı altında tanımlanmışlardır. Bütün toplulukların kültür ve inançları önüne set koyulmuş, düşünce ve kendisini ifade etme özgürlüğü yasaklanmıştı. Baas rejimi devlet kurumları eliyle bunu bütün Suriye halkına dayatıyordu. Özellikle Kürt halkının dilini, kültürünü, kimliği ve tarihini ortadan kaldırmak için özel politikalar yürüttü. Bu politikaların bir devamı şeklinde Kürt halkının topraklarına el koydu, vatandaşlıktan çıkardı.

Suriye coğrafyası ve Rojava binlerce yıl boyunca çok güçlü medeniyetlere ev sahipliği yapmış ve bu topraklar üzerinde yaşayan Kürtlerin kadim bir halk olduğu ispat edilmiştir. (Mezopotamya'nın Doğusu) Buna dair, Tel Halaf'taki ziraat devrimi, yine Serêkaniyê'nin Mitani medeniyetine ve Orkêş'in (Amûdê), Hurri Medeniyetine ev sahipliği yapması örnek olarak verilebilir.

"Halklar Baharı" olarak adlandırılan sürecin başlamasıyla birlikte herkes demokratik bir değişimin olabileceğine, Suriye'nin tarihsel gerçeğine döneceğine dair umut sahibi oldu. Fakat ne Baas rejimi olumlu bir adım attı ne de Suriye muhalefetesinin böyle demokratik bir projesi vardı. Herkesin temel amacı iktidara sahip olmaktı. Dolayısıyla Baas rejimi iktidarını korumayı, muhalif güçler de iktidarı ele geçirmeyi istiyordu. Kimsenin Suriye'nin demokratikleştirilmesi gibi bir amacı, projesi yoktu. Bundan dolayı hızlı bir şekilde Katar, Türkiye gibi ülkeler bu alana el attılar ve muhtemel gelişmeleri kendi çıkarları doğrultusunda inşa etmeye çalıştılar.

2011 yılının Mart ayında Suriye'de ayaklanma başladı. Artık bu ülkede yeni bir sürecin, değişimin başladığı görülmüyordu. Fakat bu değişim nasıl olacaktı? Ülke nereye doğru gidecekti? Bu soruların cevapları henüz netlik kazanmamıştı. Türkiye ve Katar'ın İxvan-i Müslim'ini destekleyeceği netleşmişti. İxvan-i Müslim'in iktidara gelmesi halinde ise sadece kimlik, dil ve kültür yasaklanmayacak, aynı zamanda yaşam olanağı da kalmayacaktı.

Böylesi bir dönemde Kürt halkının büyük bir mücadele mirasına, örgütlülüğe ve demokratik bir projeye sahip olması Demokratik Suriye ve Ortadoğu'nun inşasına öncülük edebileceği anlamına geliyordu. Bunun yanında Önder Apo'nun bu alanda 20 yıllık büyük bir emeği, atmış olduğu bir temel vardı. Rojava halkı doğru yurtseverliği Önder Apo'dan öğrenmiş, örgütlenmesini, eğitimini, mücadeleye katılım çalışmalarını Önder Apo'nun perspektifleri doğrultusunda geliştirmiştir. Kendisine Önderliğin yaşam tarzını, özgür yaşam ve örgütlülük ölçüsünü esas almıştır. Bu yüzden bir sorun olduğunda, net olmayan konular görüldüğünde Rojava halkı Önder Apo'nun tavrını ve görüşünü bir talimat gibi esas almış ve hayata geçirmiştir. Bu Önder Apo'nun projesi olan üçüncü çizginin yaşamsallaştırılmasına büyük bir katkı sunmuş ve bu temelde örgütlenmesini geliştirmiştir.

Diğer yandan Amed Zindan'ında gelişen direniş kültürü, gerillanın Kurdistan dağlarında yürüttüğü özgürlük savaşı, ERNK çatısı altında somutlaşan halk örgütlülüğü, yine Ortadoğu'daki tüm sorunlara çözüm getiren Önderlik savunmaları Rojava halkı için her zaman büyük, güçlü bir örgütlülük anlamına geldi. Başta, PKK'nin çıkışı Kürt sorununun

çözümü temelinde bağımsız ve özgür bir Kurdistan'a dayanıyordu. Daha sonra Önder Apo iktidar ve işgalciliğin tarihini yorumlamış ve Kürt sorununun çözümünün ulus devlet eksenli değil de demokratik toplumsal bir sistemin geliştirilmesiyle olabileceğini öngörmüştü. Ortadoğu'da adeta kör düğüm haline gelmiş sorunların çözümü Önder Apo'nun geliştirmiş olduğu demokratik ulus felsefesinden, halkların ortak yaşam iradesinden, özgür kadın ve demokratik toplumdan geçer. Filistin-İsrail, Lübnan, Irak gibi sorunlu alanlarda çözümün adresi Önder Apo'nun projesidir. Ortadoğu'daki tüm halklar ve inançlar bilmeli ki yaşadıkları sorunların çözümü bu projeden geçiyor. Bu prensibe göre Kürt sorununun çözümü de demokratik ulus zihniyetine dayanan özerk yönetim projesiyle mümkündür. Bu proje ulus devlet sisteminin alternatifidir. Böyle bir projenin varlığı Rojava'da büyük bir imkân ve olanağın önünü açmış, aktif bir güç ortaya çıkartmış ve sürecin kaderini belirlemiştir.

Buna karşın Türk devleti, Katar'ın imkân ve paralarıyla tüm muhalif güçlere arkaymış, destek olmuştur. Bu güçler adına kendi kontrollerinde askeri güç ve kararlar kurmuş ve bu grupların Suriye devriminin temsilcileri olarak tanınmaları için de diplomatik faaliyetler yürütmüşlerdir. Bu şekilde tüm imkân ve olanaklarını Suriye'ye yönelik müdahalede seferber etmiş, Mısır'da İxwan-i Müslimin iktidarı eline geçirmesi gibi Şam'daki iktidarın da bu güçler eliyle kendi kontrollerine geçmesi için çalışmışlardır. Diğer yandan da bölgede Kürt hareketi öncülüğünde her hangi bir demokratik çözüm projesinin gelişmemesi için elerinden gelen her şeyi yapmışlardır.

Zihniyet değişimi ve demokratik toplumun inşası

Daha baştan itibaren hareketimiz Suriye'de iktidar savaşına girmeyeceğini ilan etti. Çünkü Suriye'deki tüm sorunlar kaynağını ulus devletten alıyordu. Bu yüzden üçüncü çizgiyi temsil eden bir güç olarak sorunların çözümü sadece Şam'daki iktidarın değişmesiyle olmayacaktı. Demokrasi ve özgürlük ancak ulus devlet ve zihniyetinin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Herkes devrim kavramını kendisine göre tanımlıyordu. Bundan dolayı devrim gerçeği üzerine toplumun eğitimi son derece önemliydi. Devrim bazı rejimlerin yıkılmasıyla ya da mevcut rejimlerin yerini başka rejimlerin almasıyla olmaz, devrim yeni bir zihniyet inşası ve gerçeğin peşine düşülerek olur. Bu yüzden devrim bazı olay ve olgulara bağlı, onunla sınırlı değildir, devrim her an ve her zaman yaşanır. Zihniyet inşası ne kadar gelişir, anlık olarak değişim ve dönüşüm ne kadar ortaya çıkar ve toplumsal sistemin inşasında ne kadar yol alınırsa devrim de o düzeyde gerçek anlamına ulaşır ve zihniyet değişimi de bu temelde başlar. Bu çerçevede ekolojik, demokratik, toplumsal bir sistem gelişir, kadın özgürlüğü inşaya kavuşur, toplum yeni bir yaşam felsefesine sahip kişilik temelinde kendisini yürütür, korur, kendisine çizilen sınırları aşar, tüm toplumsal yapı (ulus ve din) hep birlikte yaşar ve birbirini kabul eder. Kuşkusuz bunların yaşamsallaştırılması toplumun kendisini kapitalist modernitenin ideoloji ve kültüründen kurtarmasıyla mümkündür. Bu anlamda toplumsal zihniyetin geliştirilerek ahlaki, politik ve demokratik bir toplum olabilmesi, ya da demokratik bir modernite yaratılabilmesi önem kazanmaktadır.

Türk devleti'nin Kürtlere dönük tüm saldırılarına rağmen, özerk yönetimin böylesi bir dönemde iktidar savaşı yerine, halk meclislerini, halk evlerini, toplumsal kurum ve kuruluşların inşasını geliştirerek toplumun kendisini örgütlemesi, irade sahibi kılması herkesi etkiliyordu. Kuşkusuz büyük zorluklar vardı. Fakat yine de toplumsal sistemin altyapısı atıldı.

16 aylık kesintisiz bir çalışma ve örgütlenmeden sonra halk ilk defa 19 Temmuz 2012'de Baas rejimi ve devletin Kobanê'den çıkartılması iradesini gösterdi. Bu sonuç uzun yıllara dayanan bir mücadelenin ürünüydü. Halk bu şekilde yönetim iradesini kendi eline alıyor, demokratik çözüm projesini tüm insanlık ve dünyaya gösteriyordu. Büyük bir inanç ve açıklıkla kendi devrimini ilan ederek inançlarına sahip çıkıyor ve bunun için halklar arasında ortak yaşama dayalı, ulus devleti aşan bir sistem kuruyordu.

Kobanê şehrinin özgürleştirilmesinin üzerinden 11 yıl geçti. 12'inci yıla girdik ve devrim süreci bugün de devam ediyor. 11 yıl büyük bir çalışma ve direnişle geçti, fakat devrim hala devam ediyor, gün be gün büyüyüp genişliyor. Bu süreç her ne kadar bir meclis, komün ya da bir kurum örgütlülüğüyle başladıysa da bugün tüm Kuzey ve Doğu Suriye'de bir toplumsal sisteme dönüşmüş ve tüm Suriye'yi etkisi altına almış durumda. Dolayısıyla mücadelenin küresel düzeyde gözle görülen bir adresi oldu.

O dönemler bir yandan Şam rejimi yıkıma doğru gidiyor ve ülke silahlı gruplar arasında parçalanıyor, diğer yandansa BM, 'Suriye'deki krizin çözümü' adı altında almış olduğu 2254 nolu karar uyarınca Suriye halkının kaderini TC'ye teslim etmek istiyordu. Bunu da "çözüm için diyalog" adı altında TC devletinin ajanlarını ve asalakları Suriye halkının temsilcileri şeklinde göstererek yapıyordu.

19 Temmuz devrimin en doğru ve uygun tanımıdır

19 Temmuz Devrimi'nin ilan edilmesiyle birlikte AKP rejimi Rojava'ya dönük saldırılarını (Diplomatik, siyasal, ekonomik, basın ve kültürel olarak) ağırlaştırdı. AKP baştan beri kendisine bağlı çetelerle Rojava Devrimi'ni ortadan kaldırmak için çalıştı. Bu dönem tüm Suriye'de büyük bir yıkım ve savaş gelişmiş olmasına rağmen Rojava Kurdistan'ında demokratik bir devrim, özgür kadın ve demokratik ulus devrimi yine ortak yaşam ve halkların kardeşliği temelinde tüm halklar için büyük bir özgürlük ve demokrasi arayışı ve mücadelesi vardı. İşte böyle bir dönemde PDK başkanı Mesut Barzani basın önüne çıkıp şunları söyledi: "Kimler Rojava'da devrim olduğunu söylüyorsa doğru söylemiyor, Rojava'da devrim adına bir şey yoktur." Belirttiğimiz gibi bu dönemde tüm Rojava'da devrimin

derinleştirilmesi ve geliştirilmesi için hazırlıklar vardı. Askeri güçler, sözde Suriye muhalefeti denilen ama gerçekte Türk devletine bağlı çeteler Şam'a doğru gideceklerine silahlarını Rojava'ya doğrulttular (Serêkaniyê, Eşrefiyê, Halep, Til Koçer). O zaman anlaşıldı ki Türk devletin stratejisi 19 Temmuz Devrimi'ni ortadan kaldırmaktır.

Kuşkusuz özgür ve demokratik bir toplum projesinin geliştirilmesi, yeni bir felsefe ve paradigma anlamına gelir. Bu yaşam, özgür toplum ve evren için yeni bir düşünceye sahip olmaktır. Yani kapitalist modernite sistemi dışında yeni bir düşüncedir. Demokratik bir zihniyete sahip olmaktır. Bundan dolayı 19 Temmuz, devrimin en doğru ve uygun tanımı olmaktadır. Burada temel amaç Rojava'nın tüm şehir ve köylerinde demokratik toplum sistemini inşa etmektir.

Devrimin kendi cevher ve anlamına ulaşması için komün sisteminin kurulması, yani tüm toplum kesimlerinin komün temelinde örgütlendirilmesi çok önemli olmaktadır. Bütün farklı inanç ve kültürler sorunsuz bir şekilde komünlerde yerini almakta ve bu şekilde toplumsal örgütlülüğün inşasına gidilmektedir.

Kadınlar tüm kurumlarda kendi güç ve iradelerini ortaya çıkardı

Öne çıkan en önemli nokta şuydu: 19 Temmuz Devrimi'nde kadın büyük bir rol sahibi oldu ve öncü düzeyde katılım sağladı. Kadın tüm komün, meclis, kurum ve kuruluşlarda yer alarak büyük bir mücadele örneği gösterdi. Bu şekilde herkese devrimin nasıl olması gerektiğini ve yine doğru devrimin kadın iradesiyle mümkün olduğunu, devrimin büyütülmesinde kadının vazgeçilmez rolünü ispatlamış oldu. Eğer kadın özgürleşmezse toplum da özgürleşmez. Kadın öncülüğünde demokratik devrim gelişti. Kadın özgür eş yaşam temelinde tüm direniş alanlarında (toplumsal, örgütsel, askeri, ideolojik, siyasal, diplomatik, bilimsel, eğitimsel) eşbaşkanlık sistemini geliştirdi. Tüm meclis ve komünler, yine bunun dışında kalan örgütler de bu sistemi kendilerine esas aldılar. Erkek hegemonyasını ortadan kaldıracak şekilde kadınlar tüm kurum ve kuruluşlarda, yaşam alanlarında kendi güç ve iradelerini ortaya çıkardı. Devrim ilk geliştiğinde tüm kurum, kuruluş, meclis ve komiteler için yüzde kırkılık bir kadın kotası belirlenmişti. Fakat zamanla cins bilincinin, kadın çalışma ve iradesinin gelişmesiyle bu durum aşıldı ve doğal bir şekle büründü. Artık bu oran kadın ve erkek eşitliği temelinde kabul edilmiş ve resmileştirilmiştir.

Erkek egemen sisteme dayanan zihniyetin değişmesi amacıyla yaşam sorgulanmış ve yaşamsal güce ulaşmak için her daim kadın bakışı ve bilimi temelinde mücadele edilmiştir. Özellikle pratikte özgürlük sosyolojisinin geliştiril-

mesi için jineoloji çalışmalarının eğitim alanlarında ve toplum içinde geliştirilmesi önemlidir.

Kadın çalışmaları başka alanlarda da önemli adımların atılmasına güç ve olanak sağlamıştır. Özellikle eğitim konusu büyük bir öneme sahip. Çünkü toplum uzun yıllar boyunca iktidar ve devlet bilinciyle eğitildi, o yüzden bu etkiler altında şekillenmiş olan toplumsal zihniyetin gelişim ve değişim yönünde kaydettiği adımlar önemli oldu. Çünkü demokratik bir sistem ancak demokratik bir zihniyetin varlığıyla

**19 Temmuz Devrimi
Kobanê'de başladı. Büyük
bir direnişin sergilendiği
bu alanda duyguları,
düşünce ve tutumlarıyla
dört parça Kurdistan bir
oldu, tüm farklı inanç ve
kültürler Kobanê direnişi
etrafında birleşti. Tabii
ülke dışındaki tüm
Kurdistanlılar da
Kobanê'de bir oldular.
En dikkat çekici yan ise
dünyadaki enternasyonal
ve demokratik çevrelerin
Kobanê'yle birlikte onurlu
bir duruşun sahibi olmayı
bilmeleridir. Bu temelde
dünyanın dört bir
yanından enternasyonalist
gençlerin gelip savaşa
katılması öyle sıradan bir
olay değildi. Bu Önder
Apo'nun düşüncelerinin,
çözüm projesinin insanlık
için ne kadar büyük bir
umut haline geldiğini
gösterdi.**

mümkündür. Her ne kadar geçen yıllarda Kürt toplumunun büyük bir kesimi eğitilip örgütlenmiş olsa da, bu konuda tüm toplumun demokratik toplum akademilerinin eğitilmesi gerekiyordu. Tüm engel ve zorluklarına rağmen bir eğitim sistemi geliştirildi. Eğitim ve müfredat kitapları demokratik, ekolojik, toplum felsefesi ve zihniyeti temelinde, yine kadın özgürlüğüne dayalı olarak Kürtçe hazırlandı. Burada en önemli nokta ise çok kısa bir sürede eğitim verecek öğretmenlerin hazırlanmasıdır. Eğitim önce birkaç akademide başladı. Fakat daha sonra bu büyüyüp genişle-

yerek tüm Kuzey ve Doğu Suriye'ye yayıldı. Artık her yerde okullar, liseler ve üniversiteler kurulmuş durumda.

AKP ve TC faşizmi Rojava Devrimi'ni boğmak istedi

AKP rejimi 19 Temmuz Devrimi'nin alanda güç ve umut olduğunu gördüğünde artık askeri saldırı planlarının tarzını değiştirerek saldırı düzeyini artırdı, özellikle elindeki çetelerin 19 Temmuz Devrimi'ni durduramadığını görünce DAİŞ ile ilişkiye geçerek bu gücün yönünü Irak'tan Rojava Kurdistan'ına çevirdi. Bunu yapabilmek için de öncelikle Şengal'e saldırdı. Çünkü bu şekilde doğrudan Rojava sınırına ulaşmayı hedefledi.

AKP ve TC devleti, DAİŞ saldırısı temelinde Rojava Devrimi'ni boğmak istedi. Bu saldırı Kobanê'yle zirveye çıkmışsa da, Rojava halklarının tutumu (Kürt, Arap, Süryan, Asur...) bunu tersine çevirerek evrensel boyutlarda tüm insanlığa mal olan bir direniş ortaya çıkarttı. Özellikle gösterdiği direnişten dolayı herkes Kürt kadını ve direnişini tanıdı, bildi. Herkes bu direniş ruhunun öyle sıradan bir ruh olmadığını gördü. Bu ruh uzun yıllara dayanan büyük bir direniş mirasına dayanıyordu. Zafere ulaşmak için büyük bir ısrar temelinde gelişen özgürlükçü bir düşünceye dayanıyordu. Bu ruh sadece Apocu militanlarda bulunurdu. 19 Temmuz Devrimi Kobanê'de başladı. Büyük bir direnişin sergilendiği bu alanda duyguları, düşünce ve tutumlarıyla dört parça Kurdistan bir oldu, tüm farklı inanç ve kültürler Kobanê direnişi etrafında birleşti. Tabii ülke dışındaki tüm Kurdistanlılar da Kobanê'de bir oldular. En dikkat çekici yan ise dünyadaki enternasyonal ve demokratik çevrelerin Kobanê'yle birlikte onurlu bir duruşun sahibi olmayı bilmeleridir. Bu temelde dünyanın dört bir yanından enternasyonalist gençlerin gelip savaşa katılması öyle sıradan bir olay değildi. Bu Önder Apo'nun düşüncelerinin, çözüm projesinin insanlık için ne kadar büyük bir umut haline geldiğini gösterdi. Çünkü herkes yaşanan derin sistemsel krizden dolayı bir arayış içerisinde. Bu çevreler böyle bir dönemde Rojava'da devrimin geliştiğini gördüklerinde umutlarının Rojava Devrimi'nde olduğunu hemen gördüler. Ancak Önder Apo'nun düşünceleri mevcut tıkanmaya çözüm olabiliyordu. İşte bu inanç ve kanaat temelinde Türk devletinin çetelerine ve DAİŞ'e karşı Rojava'daki tarihi direnişe katılıp savaştılar. Bunun en gözle görülür örneği Kobanê'dir. Çünkü buradaki direniş AKP'nin planlarını bozdu ve Rojava Devrimi'nin geliştirilmesi için büyük bir olanak ortaya çıkardı. Bu direniş ve zafer sonucunda siyaset ve diplomasinin de kapıları açılmış oldu.

Tabii Türk devleti mevcut sonuca razı olmadı. KDP, ENKS, Özgür Ordu, El-nusra (Heyet Tahrir El Şam), DAİŞ gibi kendisine bağlı çetelerin devrim karşısında yenildiklerini gördüğünde ise artık kendisi bizzat sahaya inerek işgale girişti. Öncelikle Fırat nehrinin Doğu ve Batısını birbirinden ayırmak için Cerablus, Ezaz ve Bab'a saldırdı. Akabinde Efrin ve daha sonra da Serêkaniyê ve Girê Spî'yi işgal etti. Bugüne kadar TC'nin Kuzey ve Doğu Suriye'ye dönük saldırıları devam etmekte. Bugün Suriye'de yaşanan krizin sorumlusu Beşar Esad rejimidir. Çünkü demokratikleşme yönünde adımlar atmadı ve bu da ortaya büyük bir kriz ve savaş durumu çıkardı. Fakat herkes biliyor ki Suriye'deki krizin bugün bu düzeyde seyretmesi Beşar rejiminden çok daha fazla AKP rejiminin yürüttüğü politikalar ve müdahalelerden dolayı oldu. Çünkü Suriye'ye müdahale ederek muhalefetin gelişmesinin önünü aldı. Suriye'de çözümün gelişmesi yerine, kaosu ve savaşı derinleştirdi.

Tüm bu saldırı ve tecavüzlere rağmen Suriye'de önü alınmayan demokratik bir devrim boy gösterdi. Rojava'da gelişen bu devrim Rojava sınırlarını aşmış, Kuzey ve Doğu Suriye'nin bir gerçeği haline gelmiş durumda. Halkların direnişi ve birlikteliğini gösteren çok önemli bir örnek olarak karşımızda durmaktadır.

19 Temmuz Devrimi, Ortadoğu'daki sorunların çözümünde tek gerçekçi projenin demokratik ulus projesi olduğunu kanıtladı. Kuzey ve Doğu Suriye'de bir savunma gücü gelişti, Halk Savunma Güçleri ve Kadın Savunma Güçleri (YPG-YPJ) adıyla fedai bir güç ortaya çıktı. Fakat bölgedeki tüm topluluk, inanç ve kültürlerin, özellikle Arap, Süryan ve Asurilerin de savunmada yer alabilmesi için HSD adıyla Demokratik Suriye Güçleri kuruldu. Tüm toplumların birliği ve direniş ruhuyla DAİŞ faşizmi yenilgiye uğratıldı. Türk Devleti ve çetelerine karşı yıllardır büyük, tarihi bir direniş yürütülüyor. Bu savunma sistemi içerisinde dört parça Kurdistan'dan gençler yerini aldı, şehit düştüler, yaralandılar. Dünyanın birçok yerinden, farklı farklı ülkelerden katılımlar oldu. Fakat oynamış olduğu rol itibarıyla gerillanın bu direnişe katılmış olması en önemli noktadır. Bu direniş etrafında geliştirdiği destansı direniş ve sahip olduğu tecrübesiyle binlerce genci etrafında toplayabilmesi zafere giden yolun kapılarını açmıştır.

Yine toplum içinde bir düzeyde öz savunma sistemi oluşturulup örgütlendirildi. Fakat buna rağmen istenilen sonuca ulaşılamadı. İktidarcı zihniyet hala etkili olduğu için toplumun savunma sistemi istenilen düzeyde oluşturulamadı. Dolayısıyla bu toplumu savunma sisteminin dışına itiyor. Savunma sadece bir grubun, gücün tekelinde kalıyor. Burada toplum belirleyici olamıyor, bir izleyici, destekçi konumunda kalıyor. Demokratik

toplum paradigması, savunma sistemini devletlerdeki ordular gibi ele almaz, savunmanın topluma dayanması lazım. Eğer toplum eğitilip örgütlendirilirse tüm savunması askerlerden oluşan gençlerle sınırlı kalmaz, tersine tehdit ve saldırılar geliştiğinde herkes devrimin koruyucusu olur, onur ve varlığını korur. Eğer özeleştirme gerekirse bu konuda verilmelidir.

19 Temmuz Devrimi sadece siyasi ve askeri bir devrim değil, özgür düşünceye dayanan ideolojik bir düşünsel devrimdir. Bu süreçte kültür ve sanat çalışmaları temelinde eşsiz bir çalışma yürütüldü. Yok edilmek istenilen kültürün canlandırılması için kültür ve sanat festivalleri ve resim sergileri yapıldı, yine klip, şiir, beste, film, dizi, tiyatro, skeç ve folklor alanlarında süreklileşen bir biçimde zengin, çok değerli çalışmalar yürütüldü, ürünler ortaya çıkarıldı. Herkes kültür ve sanatını kendi anadilinde icra etti. Fakat bu alanda da eksiklikler var. Hala bu çalışma paradigma gerçeğini temsil edebilecek düzeyde değildir. Toplumun eğitim gücü olmadı. Bu devrimin gerçeğini, romanını yazabilecek, tarihe mal edebilecek yazarları, romancıları ortaya çıkaramadı. Topluma öncülük edebilecek fedai kişilikler yaratılıp ortaya çıkartılamadı. Halk bu öncülerin duruşunda, çalışmalarında devrim gerçeğini ve yaşam felsefesini görmeli. Bu temelde devrim bölgedeki tüm halkları kucaklayan, ülkeyi birleştiren, parçalanması önünde duran, halkların kardeşliği ve birliği temelinde yaşama ölçü veren, kadın özgürlüğünü esas alan bir yaklaşıma, düşünceye sahip olmasına rağmen, yine merkezi olmayan demokratik özgün bir yönetim sistemine sahip olmasına, komün ve meclis iradeleri esas olmasına rağmen devrimin yazar ve sanatçıları hala bu düzeye ulaşabilmiş, bu kazanım ve doğruların öncülüğünü yapabilecek bir konumda değildirler. Eğer devrimin kültürü hala toplum kültürüne dönüşmemişse bu tekrar tekrar değerlendirilmesi gereken bir özeleştirme konusudur.

Her ne kadar ortaya çıkan sorunların çözümü için toplumsal çözüm yöntemleri esas alınıyor ve bu temelde Sulh Komiteleri ahlaki ve politik toplumun ölçülerine göre çözümler geliştiriyor olsa da, bilinmeli ki kapitalist sistemin saldırıları toplumun tüm hücrelerine sirayet etmiş, ahlaki ve politik topluma dayanan aşiret ve kabile kültürünü zayıf düşürmüştür. Bu zihniyet durumu düzeltilmediğinden dolayı Kuzey ve Doğu Suriye'de adalet sistemi 2 şekilde yürütülüyor. Birincisi, Sulh Komitelerinin toplumsal yöntemlerle sorunları çözerek adaleti sağlama yöntemidir. İkinci yöntem ise demokratik özerk sistem içerisinde önemli bir yer tutan Adalet Meclisi sistemidir. Suçlu kişiler için adalet meclisine bağlı mahkeme ve merkezler kurulmuş durumda. Bunların takibi ve adalet kurumlarının aldığı kararları asayiş, yani iç gü-

venlik güçleri ilgili adalet kurumlarının istekleri doğrultusunda hareket ederek yerine getiriyor. Fakat nihai amaç toplumun eğitimi temelinde ahlaki ve politik toplumun yaşam ölçülerinin örgütendirilmesidir. Dolayısıyla burada ahlak karşısında kanunun en zayıf derkeye çekilmesi temel hedeftir.

Özerk Yönetim sistemi içerisinde sağlık çalışmalarına da büyük bir önem atfedilmiştir. Özerk Yönetim ilaç ve tedaviden önce toplumun kapitalist medernite sisteminin zihniyet, düşünce ve ruh halinden korunması gerektiğine işaret eder. Toplumun bu temelde

misinin topluma dayanması lazım. Sermayenin memuru ve kölesi olunmamalı, tersine herkesin üretime katılması lazım, tüm toplumun bal arıları gibi devrimin ihtiyaçları temelinde çalışması gerekir. Maalesef 19 Temmuz Devrimi toplumsal ekonominin örgütlenmesinde eksik kalmış, gerekli örgütlenmeye ulaşamamıştır.

19 Temmuz Devrimi'nde kadınların oynadığı tarihi rol, ortaya çıkan güçlü öncülük, fedai tarzındaki savaşıklık ve gösterilen kolektif yönetim elde ettiği başarılar ve yarattığı gelişmelerden dolayı dünyada örnek olarak görülüyor. Bu-

mumuz Rojava Devrimi gelişti ve günümüze kadar geldi.

Rojava Devrimi'nin başarısı Önder Apo'nun fikir ve düşüncelerinin başarısıdır

Her ne kadar 19 Temmuz Devrimi Rojava coğrafyasında ortaya çıkmış olsa da bilinmeli ki Önder Apo'nun fikir ve düşünceleri nerede inşa ediliyor ve etkili oluyorsa, Kürt Özgürlük Hareketi o alanda bulunan tüm iktidarcı ve işgalci güçlere karşı büyük bir özgürlük mücadelesi yürütüyor demektir. Türk devleti bütün gücünü (askeri,

yon" adıyla bulunan bir güç var. Fakat bu yapı Kuzey ve Doğu Suriye'deki yönetimle ilişkilerini DAİŞ'e karşı mücadeleyle sınırlı tutuyor. Demokratik Özerk Yönetimi tanıyacak siyasi, resmi bir ilişkiden kaçınıyorlar. Aynı zamanda KDP, MİT'e verdiği destekle bölgede her zaman işgalciliğe arka çıkmış ve Özerk Yönetim'e karşı çalışmalar yürütmüştür. Bizler TC tarafından işgal edilen alanları özgürleştirmenin mücadelesini verirken KDP işgal edilen bu alanların işgalini meşru göstermek için çalışıyor. En son Roj Peşmergeleri adındaki çete gücünü bölgeye ak-

korunması halinde toplumsal sağlığın da büyük oranda elde edilebileceğini söyler. Fakat günlük olarak birçok hastalığa neden olan olaylar vuku bulmaktadır. Bundan dolayı demokratik özerk sistem içerisinde her yerde örgütlenmiş olan bir sağlık konseyi vardır. Bu temelde imkân ve olanaklar her yerde halkın sağlık ihtiyaçlarına cevap verecek düzeyde halka ücretsiz bir şekilde sunuluyor. Bunların yanında eğitim sistemi içerisinde özellikle üniversitelerde tıp ve sağlık eğitimine özel bir önem veriliyor.

Toplumsal ekonominin örgütlenmesinde eksik kalındı

Toplum iradesinin tüm saldırı ve ambargolara rağmen kırılmaması, devrimin ayakta kalması, direnemesi, yine devrimin kendisini savunabilmesi ve gelişmesi için kesinlikle toplumsal bir ekonomiye sahip olması gerekir. Yani toplumun tüm fertlerinin üretime dahil olması ve toplumsal ihtiyaçların bu temelde karşılanması lazım. Ekonomisi olmayan bir komünün irade sahibi olmasının mümkünatı yoktur. Ekonomisi olmayan bir meclisin bölgede cereyan eden günlük, yaşamsal sorunlara çözüm bulması mümkün değildir. Toplumsal devrim sermayenin sistemiyle olmaz. Eğer bir devrim kendisini toplumsal bir devrim olarak tanımlıyorsa o zaman ekono-

tün toplum birlikte kendisini yönettiği için özerk yönetimin tarzı örnek oldu. Geliştirdiği tarihi direnişler temelinde elde ettiği askeri başarılarından dolayı örnek oldu. Yine meclis ve komünleriyle eğitim sistemi örnek oldu. Bütün bunlara rağmen ekonomi noktası zayıftır. Hala belirleyici olan sermayenin zihniyetidir.

13 yıldır Suriye'de çetrefilli bir devrim süreci yaşanıyor. 19 Temmuz Rojava Devrimi'nin ilanı üzerinden 11 yıl geçmiş durumda. Devrimin 12'inci yılında çok önemli görevlerin bizi beklediği bilincindeyiz. Devrime dönük saldırılar hala hızından bir şey kaybetmiş değil ve devrimi karalama çabaları sürüyor. Kuşkusuz toplumun yürüttüğü demokrasi ve özgürlük mücadelesi çok önemli bir yere sahiptir. Bu mücadele yürütülmeden çözümü kendi dışında aramak, rejimin ve iktidarın değişiminden bahsetmek doğru değildir. Bunun yerine, kendisinin değişimi yaşaması lazım. Bir toplum eğer iktidar sisteminin zihni etkileri altındaysa, iradesizse, kırılmışsa, kendisine inancı yoksa, kendi dilini ve kültürünü koruyamıyorsa, kendi ahlaki ölçülerine göre bir siyaset ve yönetime sahip değilse, kendi ekonomisini kendisi oluşturamıyorsa, adalet ve özgürlük temelinde özgür bir yaşam felsefesine sahip olamıyor ve kendisini yeniden inşa edemiyorsa o zaman devrimden bahsedemeyiz. Bu perspektifler temelinde 19 Te-

siyasi, ekonomik, basın, tüm özel savaş kurumlarıyla) Rojava'ya saldırı temelinde sefeberber etmiş durumda. Amacı, Önder Apo'nun özgürlük projesinin hayata geçmesinin önünü almaktır.

Beşar Esad rejimi hala Güney ve Batı Suriye'de, yine Halepte iktidarını sürdürüyor. Fakat İdlib bölgesi ve çevresi El-nusra (Heyet Tahrir El Şam) gibi çete gruplarını denetimi altında. Türk devleti bu güçleri Beşar rejimine ve Rusya'nın uçak saldırılarına karşı koruyor. Yine Efrin, Azez, Cerablus, Bab, Girê Spî, Serêkaniyê gibi alanlar da Türk ordusu ve kendisine bağlı çeteler tarafından işgal edilmiş durumda. Bu alanlarda bulunan halklar, özellikle Kürtler üzerinde sistematik bir biçimde büyük bir baskı, yok etme siyaseti, demografyayı değiştirici saldırılar var. Bu alanların özgürlüklerinin direnişi var, bu temelde askeri eylemler geliştiriyorlar.

Kuzey ve Doğu Suriye bölgesinde DAİŞ gücünün ortadan kaldırılmasından sonra, özerk yönetim bölgesinin sınırları genişledi ve bütün halk toplumsal bir anlaşmayla bu sistemin ve sınırlarının belirlenmesinde yer aldı. Bu şekilde alanlarını yürütmeye, yönetmeye başladılar. Bölge üzerinde TC'nin işgal tehdidi sürekli sürdü. Çalışanları ve yöneticileri sürekli hava saldırılarına hedef oldu. Kuzey ve Doğu Suriye'de Amerika öncülüğünde "Uluslararası Koalis-

tarmak için Newroz gününde Cindires'te katliam yaptılar. Yine Efrin'de Barzani kurumu tarafından sözde Kürt kültür ve sanat merkezi açtılar. Burada cereyan eden öldürme, kaçırma, tecavüz, asimilasyon ve demografyanın değişimi gibi saldırılar görmezden geliniyor. KDP, bu şekilde TC faşizmiyle yürüttüğü işbirliğini normalleştiriyor.

Buna karşın hepimiz devrim gerçeğinin Önder Apo'nun özgürlük paradigmasının anlaşılmasından, bu temelde derinleşmekten geçtiğini biliyoruz. Bilinmeli ki Rojava Devrimi'nin başarısı Önder Apo'nun fikir ve düşüncelerinin başarısıdır. Yine Önder Apo'nun fikir ve düşüncelerinin Kurdistan'ın diğer parçalarında sağladığı başarı Rojava Devrimi için güç ve koruma demektir. Elde edilen kazanımların küresel hegemonik güçlerin plan ve anlaşmalarını boşa çıkarması ve Sykes Picot, Lozan gibi Kurdistan'ı parçalayan ve Kürtleri inkar eden anlaşmalara cevap olabilmesi için mücadelenin yükseltilmesi ve bu temelde devrimin garantiye alınması lazım. Ancak verilecek böyle bir mücadeleyle iktidarcı hegemonik güçler Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü kabul etmek durumunda kalacaktır. Bu gerçekleşmediği sürece mevcut kazanımlar her zaman yok edilme tehdidi altında olacaktır.

Demokratik Modernite ve Sosyalizm

PKK'de parayla çalışma yoktur. Paralı çalışma çizgisi küçük-burjuva çalışma çizgisidir. KDP-YNK çizgisidir. Kurdistan'da da denenmiş olan o küçük-burjuva örgütlerin çizgisidir. PKK'de gönüllü çalışma, fedaice çalışma esastır. Yurtsever de öyle çalışır; taraftar da devrimci mücadeleye öyle katkı sunar; profesyonel kadro da o çizgiyi esas alır. Fedailik, fedakârlık, gönüllü çalışma, hizmet PKK'nin kadrosundan kitlesine kadar; taraftarına kadar her yerde esastır. Bu temel ölçüdür. Bunu sağlamanın temel aracı da eğitimidir.

Duran Kalkan

PKK Yürütme Komite Üyesi Duran Kalkan yoldaş ile Demokratik Modernite ve Sosyalizm üzerine yaptığımız röportajın ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

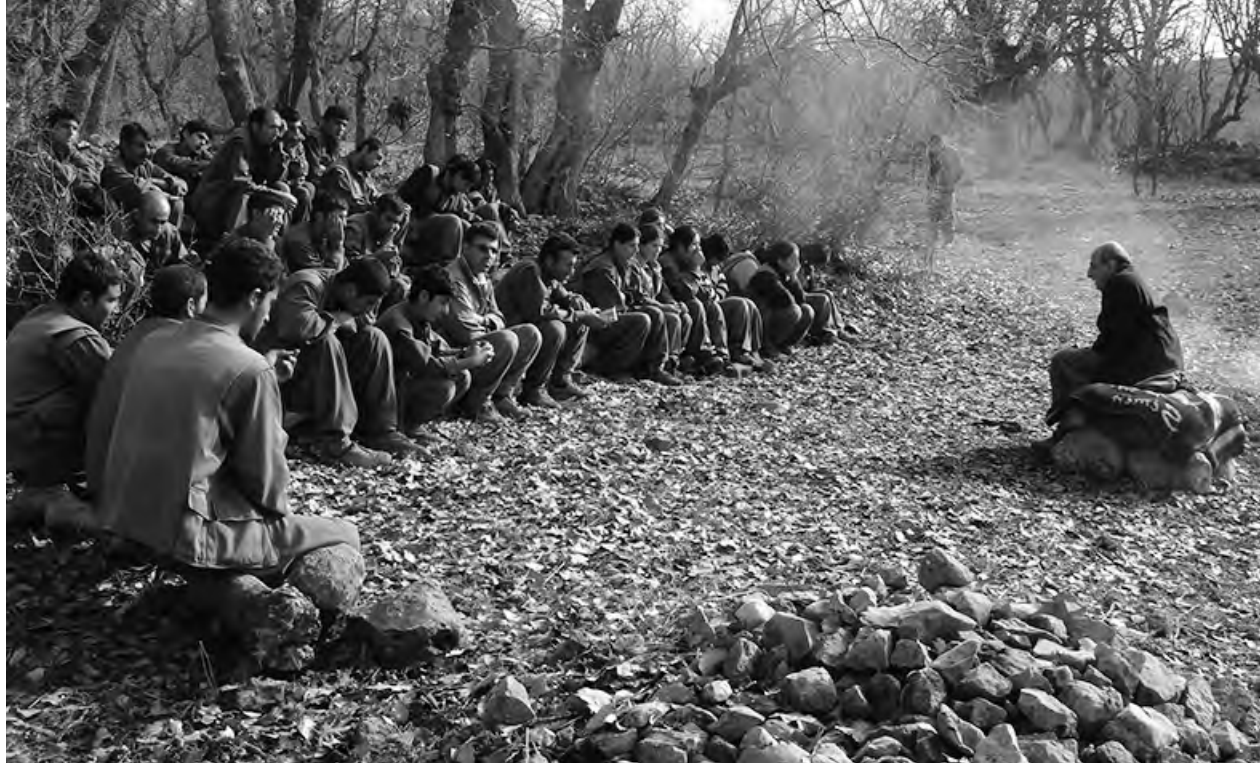
- Yeni sosyalizm anlayışında devrimci öncü anlayışı nedir? Demokratik Modernite partisinin demokratik, ekolojik ve kadın özgürlüğü temelli bir toplum inşasındaki görevleri nelerdir?

Duran Kalkan: Önder Apo demokratik sosyalizm çizgisinin düşünsel olarak geliştirilme alanını sosyal bilim akademisi, bu çizginin eğitim, örgütlenme ve eyleme dönüştürme alanı olarak da parti öncülüğünü tanımladı. Dolayısıyla yeni paradigmanın, "Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması"nın hayata geçirilmesinde de parti öncülüğünü gerekli gördü. Yani hiçbir şekilde öncülüğü reddetmedi. Fakat reel sosyalizmdeki öncülük tanımlamasını da değiştirdi. Yeni bir öncülük tanımlaması geliştirdi.

Eskiden derlerdi; "filozoflar dünyayı tanımaya, anlamaya çalışırlar, devrimciler ise dünyayı değiştirmeye çalışırlar." Dikkat edilirse Önder Apo hem dünyayı tanımaya, anlamaya çalışan ve hem de onu değiştirmeye çalışandır. Demek ki hem filozof hem devrimci oluyor. Bu gerçekliği net olarak görmemiz gerekiyor. Buna göre Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi sistemini ele almamız lazım. Sosyal bilim akademisi gerçeğini basit ele almamak lazım, ona dar ve sınırlı kesinlikle yaklaşmamak gerekir.

PKK'de parti öncülüğünde yeni bir değişim-dönüşüm yaşandı

Evet, tarihte yaşanmış, rol oynanmış sosyal bilim akademilerinin bir devamı olarak görmek gerekiyor kuşkusuz. Fakat tabii onların bir tekrarı, benzeri değil, yeni bir düşünce ile ortaya çıkan yeni bir sosyal bilim okulu, Abdullah Öcalan Sosyal Bilim Akademisini böyle tanımlamamız ve buna göre zihniyet oluşumuna, düşünsel gelişimine ve değişimine önem vermemiz gerekir. Önder Apo'yu böyle bir düşünce gücü olarak görmemiz, anlamamız ve anlamaya ve özümsemeye çalışmamız lazım. Böyle olmazsa yanlış yaparız. Dar ya da parçalı yaklaşırsak doğru anlayamayız. Kuşkusuz bütün düşünsel akımların günümüzdeki bir sentezidir ama aynı zamanda da yeni bir dü-

şünce sistemidir. Yani önceki düşünce akımlarından kopuk ele alamayız. Ama onların sıradan bir tekrarı olarak da göremeyiz. Öyle yaklaşırsak baştan yanlış yapmış oluruz. Önder Apo'yu zihniyet olarak, düşünce yapısı olarak doğru anlayamayanlar, Önder Apo'nun geliştirdiği pratiğin tarzını, üslubunu, temposunu, onun partisini, gerillasını, kadın ve gençlik örgütlerini, toplumsal hareketini, kitle hareketini de doğru anlayamazlar, demokratik-siyasi mücadeleyi doğru tanıyamazlar ve başarıyla da örgütleyip yürütemezler. Bu gerçekliği bilmemiz gerekir.

Bu temelde yeni paradigmayla birlikte PKK'de parti öncülüğünde yeni bir değişimin-dönüşümün yaşandığı bir gerçek. İktidarcı ve devletçi paradigmadan çıkarak parti öncülüğümüzün yeni bir paradigma, Demokratik-Ekolojik-Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigmasını esas alan bir parti haline geldiği kesin. Yani devlet odaklı, iktidar endeksli bir parti değildir günümüzün PKK ve PAJK'ı. O paradigmayı kesinlikle reddediyor, aşıyor. Onun yerine kadın özgürlüğünü ve ekolojiyi esas alan demokratik-toplumcu bir paradigmayı öngörüyor. Bu yeni bir öncülük, yeni bir partidir. Fakat demokratik sosyalizmin başarıyla pratikleştirilebilmesi için de böyle bir parti öncülüğü kesinlikle gerekiyor. Yani yeni paradigmayla donanmış yeni parti demokratik sosyalizmin hayata geçirilmesinde, demokratik-ekolojik-kadın özgürlüğü mücadelesinin başarıyla yürütülmesinde kesinlikle gerekiyor. Böyle bir toplum inşasının öncü gücü olarak da gerekli oluyor. Bunu böyle ifade etmemiz gerekir. Yani beden-ruh, madde-bilinç ilişkisi gibi bir şeydir. Nasıl ki demokratik toplum inşası bedense demokratik sosyalizm

onun ruhu, demokratik toplum inşası maddeyse demokratik sosyalizm onun bilinci, anlam gücüdür. Böyle değerlendirmemiz lazım.

Parti ruh, KCK bedendir

Partiyi bu noktada nasıl tanımlayacağız? Parti hem bu düşünce gücünü en iyi anlayan, özümseyen, en derin ve bütünlüklü biçimde bu düşünce sisteminin bilincine varan, kendini bu temelde eğiten hem de bu düşünce sistemini başarıyla eğitime, örgütlenmeye ve eyleme dönüştüren güçtür. Parti öncülüğünü yeni dönemde böyle tanımlamamız lazım.

Dikkat edilirse görev ve sorumluluğu ne oluyor? Eğitim, örgütlenme ve eyleme geçirme oluyor. Böyle tanımlayabiliriz. Burada da temel farklılıklar vardır. Örneğin reel sosyalizmde parti öncülüğü, iktidar ve devlet odaklı parti öncülüğünün devrimde görev ve sorumluluğu neydi? Eğitimdi, örgütlemeydi, eylemdi, iktidarı almak, devlet kurmak ve onu yönetmekti. Sonuçta Sovyetler Birliği'nde parti ve devlet neredeyse özdeşleşti. Parti ve devlet yönetimi aynı kişilerden oluşur hale geldi. Parti devletin yönetim aygıtı olarak esasta rol oynadı.

Şimdi demokratik sosyalizmde kesinlikle böyle olmayacak. Parti öncülüğüyle Demokratik Konfederalizmin ilişkileri reel sosyalizmdeki parti-devlet ilişkileri gibi olmayacak. Demokratik Konfederalizmi KCK olarak tanımladı Önder Apo. En azından Kurdistan'daki örgütsel somutlanışı KCK oluyor. Dolayısıyla PKK-KCK ilişkileri reel sosyalizmdeki gibi, Sovyetler Birliği'ndeki gibi parti-devlet ilişkisi biçiminde olmayacak. Bunu böyle net ifade etmemiz lazım. Bu ayrımı Önder Apo da ortaya koydu.

Parti ruh, KCK bedendir dedi. Bilinç olarak, öncülük olarak partiyi tanımladı. Yeni rol ve görevini, misyonunu belirledi. Bu konuda ortaya koyduğu en somut hususlar eğitim, örgütlenme ve eylem oldu.

Yani biz yeni dönemde parti öncülüğünün görevleri nedir diye sorsak iki boyutta bunu tanımlamamız lazım; **Birincisi**, Demokratik Sosyalizmi, onun zihniyet ve düşünce yapısını bütünlüklü olarak anlama, özümseme, yaşamı, olay ve olguları sürekli bu temelde gelişmeye tabi tutarak toplumun önünü açma, aydınlatma, bir aydınlanma hareketi olarak sürekli rol oynama, görev ve misyon yerine getirme olarak tanımlayabiliriz. **İkinci** görev ise demokratik sosyalizm çizgisini eğitim, örgütlenme ve eyleme dönüştürme. Bu konuda tabi eğitim çok önemlidir. Önder Apo'nun yaşam ve mücadelesinde belirleyici unsur eğitimidir. Pratik alan olarak değerlendirdiğimizde gelmiş geçmiş en propagandacı olarak Önder Apo'yu tanımlayabiliriz. Propaganda eğitim yöntemi olarak ele alınıyorsa bu durumda en güçlü eğitimci, en güçlü propagandacıdır. Bunu yazarak yaptı, konuşarak yaptı, yaşayarak yaptı. Bir hava, moral güç yaratarak bu rolü ve misyonu pratikte yerine getirdi. Önder Apo'ya en güçlü silahın nedir diye gazeteciler sorduğunda hiç tereddüt etmeden "dilimdir" dedi. Yani iyi bir konuşmacı, iyi bir propagandacı olduğunu ifade etti. Bütün çalışmalarını eğitime dayandırarak yürüttü. Kendi çıkışını, kendini eğitmeye dayandırdı. Sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetten kendini eğiterek kopardı. Kendisine katılımları ve alternatif yaşamı da tamamen eğitime dayanarak yarattı. Başat olan çalışma sistemi hep eğitim oldu. İlk günden bugüne

kadar hep eğitimi esas aldı. Kendini eğitime, çevresini eğitime, partiyi eğitime, gerillayı eğitime, kadın ve gençlik hareketlerini eğitime, bütün bir halkı ve giderek bütün bir insanlığı, halkları eğitmeye kadar götürdü.

Bütün görevleri eğitim temelinde başardı. Reel sosyalizme yönelttiği en temel eleştirilerden birisi de toplumu eğitimdeki zayıflığı, kendi insanını yaratamama, eğitememeydi. En önemli bir eleştirisi de oydu. Kendi insanını eğitemezse, doğru kadrosunu yaratamazsa, toplumu kendi düşünceleriyle eğitemezse, sadece maddi güçle, yasaklarla, siyasi-askeri yönetimle sosyalizmin kurulamayacağını, reel sosyalizm pratiğinin esasta bunlara dayandığını, bunun da başarısız olduğunu net bir biçimde ortaya koydu. Kendi farkını da bu temelde oluşturdu. Neydi bu? Her işi eğitimle yapmak, eğitime dayandırmak, yani insanların bilincini, düşünce yapılarını, zihniyet yapılarını, duygu ve düşünce sistemlerini değiştirerek onlara demokratik sosyalist düşünceleri, özgür birey demokratik komün zihniyetini aşılayarak ancak demokratik sosyalizm mücadelesinde başarılı olacağını ifade etti. Bunu pratiğiyle de kanıtladı. Kendi pratiğini değerlendirirken de en çok eğitim sistemi üzerinde durdu; Acaba nerede hata yaptık diye sordu. Örneğin kadro ve halkı eğitmede çok genel bir eğitim yapmıştı. Fakat Savunmalarında vardır; "daha özgün, daha dar ama bu işi daha iyi anlayan, özümseyen, daha derinleşmiş zihniyet yapılarına ulaşan kadro eğitimlerini esas almakta yetersiz mi kaldım" diye bir özeleştirel yaklaşım ortaya koydu. Bu çok önemlidir. Yine de daha güçlü bir başarının yolu olarak eğitim sisteminde değişiklik, yenilik yapmayı öngördü. Kendi eksikliğini yine de eğitimde, eğitim çalışmalarında arayıp bulmayı öngördü.

Önder Apo gerillayı geliştirmek için büyük çalışmalar yürüttü

Demek ki parti çalışmalarında ya da demokratik sosyalizm mücadelesinde, onun pratikleştirilmesinde birinci ve en temel çalışma olarak eğitimi görüyor Önder Apo. Bu bir gerçek. Öncelikle bu gerçeği iyi bilmemiz, görmemiz, anlamamız gerekir. İkincisi örgütlenmedir tabii. Örgütlenme ise Önder Apo'da tekil değildir. Ağ örgütlenmesi diyor. Bin bir türlü örgütlenme olarak tanımladı. Örneğin Demokratik Konfederalizmi ağ örgütlenmesi, iç içe geçmiş ve birbirlerini tamamlayan binlerce ör-

gütsel sistem olarak öngördü. Parti örgütlenmesini mesela çok önemsemi. Öncü parti örgütlenmesine çok önem verdi. Onun bilincine, eğitime, onun demokratik sosyalizmi eksiksiz hayata geçiren, yaşayan ilke ve tarzlarına, onun komunal yaşam ve kolektif çalışma düzenine, Partide kadın özgürlük çizgisinin bir temel çizgi, bilinç olarak gelişmesi ve bütün geriliklerden, gericiliklerden, egemenlikçi düşüncelerden kurtulmanın aracı olarak görülmesi ve benzeri hususları hep temel veriler olarak aldı. Dolayısıyla parti örgütlenişini, öncü örgütlenişini her şeyin, bütün pratiğin yaratıcısı olarak öngördü. Parti örgütlenmesine bir araç olarak ele alsa da bu düzeyde rol biçti, önem biçti. Onun ilkeleri, eğitimi ve gelişimi üzerinde bu denli durdu. Partinin en çok somutlaştığı alan olarak gerilla örgütlenmesi üzerinde durdu. Gerillayı geliştirmek için büyük çalışmalar yürüttü. Hem düşünsel yoğunlaşma, hem eğitim, hem pratikte yönetim olarak gerçekten de gerilla üzerine titredi diyebiliriz.

Kurdistan'da fedai çizgisindeki bir gerilla gelişiminin sağlanmasını Önder Apo ortaya çıkardı, yarattı. Önder Apo'nun tarzı, üslubu, temposu yarattı. Başka hiçbir güç yarata-mazdı. Bir de iradesi, iddiası, dirayeti yarattı. Bunlar çok önemli. Her türlü zayıflık, geri çekilme, hata yapma, kayba yol açmaya karşı dirayetle doğruyu geliştirmede ısrarlı oldu, inatçı oldu, sabırlı oldu, mücadeleci oldu. Her türlü zorluğu göze alarak mücadele etme iradesini her zaman gösterdi. Bunlar çok önemli hususlardı. Böyle bir irade oluşumuna, gelişim gösterilmesine kesinlikle Kurdistan'daki gerilla gelişimi açısından ihtiyaç vardı.

PKK bir kadro partisi olarak kuruldu

Diğer örgütlenmeler için de toplumun eğitimini, örgütlenmesini baştan itibaren esas aldı. Önderlik ortaya çıktığında, kendisi bir devrimci militanken çevresinde arkadaşları, sempatanları vardı. Apocu grup bir ideolojik grupken, bir kadro topluluğu iken hep aday sempatanlarla birlikte vardı. Gençlik grubu haline böyle geldi. Evet, PKK bir kadro partisi olarak kuruldu ama onun bir de kitlesi vardı. Kurulduğu andan itibaren sempatanı, taraftarı olan, köyde, şehirde, kadın, genç, emekçi, köylü olarak kadrolardan binlerce daha fazla, kat kat fazla sempatanları, kitlesi vardı. Dolayısıyla partiyi dar kadro olarak görmememiz lazım. Bir boyutuyla parti örgütlenmesi dar kadro örgütlenmesidir. Ama parti tüzüğünde de vardır, parti kadrosu şu ölçülerle oluşur diyor ama parti sadece kadrolardan oluşmuyor. Onun bir de sempatanları, yurtseverleri var, taraftarları var. Milyonlarca insana ulaşan gerçekliği var. Toplum örgütlenmesini böyle ele aldı.

İkinci partileşme döneminde ERNK olarak, Ulusal Kurtuluş Cephesi olarak tanımladı ve bu örgütlenmeyi geliştirdi. Kitle örgütlenmelerini; kadın, gençlik, işçi kitle örgütlenmelerini onun içinde geliştirdi. Üçüncü dö-

nemde bunu KCK olarak ele aldı ki genel bir sistem haline getirdi. Sadece bir toplumsal hareket değil, örgütlenmiş, kendi yaşamı hakkında söz sahibi olan, özgür yaşam iradesini gösteren, kendi yaşamını planlayan, yöneten bir demokratik toplum olarak, demokratik ulus olarak KCK'yi tanımladı, öngördü. İşte bunun içinde kadın örgütlenişine daha özerk, özgün yer verdi. Kadın örgütlenişini üçüncü Kongre'den, yani 1987'den itibaren önce bir kol örgütlenişini olarak başladı. Sonra doksanların ortasında bir kadın gerilla-laşmasını, Özgür Kadın Birliklerini geliştirdi. Kadın örgütlenişini olarak öngördü. Komploya giden süreçte de bunu partileştirmeye çalışıyordu. Kadın kurtuluş ideolojisini ilan etti. Öyle bir ideolojik varlık etrafında kadın partileşmesini öngördü.

Paradigma değişimi temelinde kadın partileşmesini, kadın savunmasını, kadın kitle örgütlenmesini, kitle çalışmalarını daha somut olarak isimlendirdi, tanımladı. Benzer şeyi kendi özgünlüğünde gençlik örgütlenişini için yaptı. Kadın ve gençliği demokratik ulus inşasının örgütsel, eylemsel öncüleri olarak tanımladı. Demokratik konfederalizmi de ağ örgütlenmesi biçiminde ifade etti. Yani bu biçimle demokratik toplumu, demokratik konfederalizmi, demokratik ulusu örgütlü toplum olarak tanımladı. Bin bir türlü örgütleniş iç içe geçmiş, bilinçlenmiş, eğitilmiş, örgütlenmiş yapı olarak değerlendirdi.

Tabii bir de bu örgütleniş bürokratik değildir. Eğitim örgütlenmeyi geliştirir. Eğitimsiz örgüt olmaz. PKK'de parayla çalışma yoktur. Son zamanlarda bunu bazıları içimize sokmaya çalışıyorlar. O paralı çalışma çizgisi küçük-burjuva çalışma çizgisidir. KDP-YNK çizgisidir. Kurdistan'da da denenmiş olan o küçük-burjuva örgütlerin çizgisidir. PKK'de gönüllü çalışma, fedaice çalışma esastır. Yurtsever de öyle çalışır, taraftar da devrimci mücadeleye öyle katkı sunar, profesyonel kadro da o çizgiyi esas alır. Fedailik, fedakârlık, gönüllü çalışma, hizmet PKK'nin kadrosundan kitlesine kadar, taraftarına kadar her yerde esastır. Temel ölçüdür. Bu konuda da yanlış anlama olmalı. Bunu sağlamanın temel aracı da eğitimidir tabii. İnsanların zihniyet yapılarını, düşüncelerini değiştirdikçe sen örgüte katar, örgütlenir, eyleme çekersin.

Şimdi diğer bir boyut olarak da örgüt eylem içindir. Demokratik sosyalizmde bürokratik örgütlenme yoktur. Önce örgüt kur, sonra o örgüte görev bul, görev belirle, görev planlama yoktur. Tersine Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik sosyalizmin örgüt ve eylem çizgisi kesinlikle fonksiyoneldir, devrimcidir. Yani önce görevleri belirleyeceksin, sonra o görevlere göre insan eğitecek, o görevleri başaracak insanları görevlendireceksin. Görev bitti mi, yeni görevler ortaya çıkarsa örgüt de o görevlere göre yenilenecek, kendini değiştirecek, yeniden yapılandırılacak. Bunun tersi bürokrasidir. Öyle olmazsa bürokrasi doğar, bürokratik örgüt doğar. "Haydi şu eylemi yap" denildiğinde ve örgüt o eyleme göre değilse yapamaz o

zaman. Dolayısıyla örgüt eyleme göre şekillenmez, eylem örgüte göre şekillenir. Örgüt olur, yapacağı işi, eylemi örgüte göre belirlersin. Çizgi örgüt haline gelir. Bu tür örgütçülük, bürokratik örgütçülük çok yanlıştır. Devrimci ve fonksiyonel değildir.

Demokratik sosyalizmin örgüt çizgisi kesinlikle fonksiyoneldir, devrimcidir. O da ne demektir? İşe göre, devrimci göreve göre, eyleme göre örgütün şekillenmesidir. Kadronun, kitlenin, yurtseverin devrimci görevlere göre, eyleme göre eğitilmesi ve o temelde bir örgütleniş içine alınmasıdır. Bu bakımdan eylem, pratik esastır PKK'de. Onun başarıyla gerçekleşebilmesi için ör-

güt, örgütün sağlam durabilmesi için bilinç, irade, eğitim gereklidir. Ama eğitim de, örgütlenme de eylem içindir, pratik içindir. Eylemi sadece silahlı eylem olarak görmemek lazım. Her türlü siyasi-demokratik eylemliliği düşünmek gerekiyor.

Yine eylemi sadece yıkıcılık olarak, başkalarını reddetme olarak da görmek lazım. "Eylemin daha büyüğü yapıcılıktır" dedi Önderlik. Demokratik eylemlilikte en önemlisi pozitif eylemcilik, yapıcı eylemcilik, inşa edici eylemcilik. PKK eylemciliğinde pozitif eylemcilik, yapıcı eylemcilik, inşacılık, yaratıcılık esastır, öndedir, çok daha güçlüdür. Eylemi bir de bu yönle ele almak, anlamak gerekir.

Halkın yönetimi pratikte gerçekleşmelidir

PKK'nin ya da demokratik sosyalizmde parti öncülüğünün, yeni öncülüğün yönetimdeki rolü ne olacak? Yönetim kuşkusuz halkın iradesi oluyor. Günlük işlerinin düzenlenmesidir. Burada eğitilmiş ve örgütlenmiş halkı, toplumu görmek, kadını ve genci görmek daha önemli. Halkın kendi kendini yönettiği sisteme demokratik sistem deniliyor. Demokratik konfederalizm sürekli özgür ve eşit, adil seçimle gelen ve seçenler tarafından geri alınan yöneticilerden oluşuyor. Bu da halkın kendi kendini yönetmesidir. Parti öncülüğünün bu yönetime sadece güç vermesi, destek vermesi vardır. Toplumu, insanları bunun için eğitip örgütlemesi, yönetimde tecrübe kazandırması, sorunların çözümüne yardımcı olması var-

dır. Reel sosyalizmdeki gibi yönetimin tümünü kendi eline alması, halk adına halk yönetimi oluşturması anlayışı yoktur. O da bir küçük-burjuva anlayıştır. Kemalistler de, Suriye ve Irak'ta Baasçılar da kendilerini öyle tanımladılar. Reel sosyalizmde de parti öncülüğü kendini öyle tanımladı. Kendi yönetimini halk yönetimi olarak ifade etti. Bu anlayış doğru değildir. Halkın yönetimi sözde olmamalı, pratikte gerçekleşmelidir. Dolayısıyla parti eğitip örgütleyerek, ön açarak, aydınlatarak, tecrübe kazandırarak, yardımcı olarak halkın kendi kendini eğiteceğine inanmalı, eğitilmiş, örgütlenmiş topluma, halka güvenmeli, eksiklikler, hatalar ortaya çıktığında

ması eğitilmiş olduğunu ifade ediyor ve eylemli kılınmasını gerektiriyor. Fikir-zikir-eylem birliğini, düşünce ve pratik bütünlüğünü buna göre tanımladı, ifade etti.

Dolayısıyla pratikleşmeyen, düşünceyi, devrimci görevleri zamanında pratiğe geçiremeyen parti öncülüğü, kadro öncülüğü olamaz. Ona oportünizm denir. Geçmişte de sosyalistler o duruşu oportünizm olarak tanımladılar. Şimdi demokratik sosyalizmde de pratikleşmeyen duruşlar oportünizmdir tabii. Fakat diğer yanıla sadece örgütü, eylemi, yönetimi kendisi olarak gören, halkı eğitmeyen, örgütlemeyen, toplumdan kopan, kendini toplum

bunun eleştirisi-özeleştirisiyle giderilebileceğini öngörerek yönetime böyle yaklaşmalıdır. Doğru olan budur. Henüz bunlar yeterince pratiğe geçebilmiş değil. Birer teorik varsayım ya da öngörü olarak ifade ediyoruz. Geçmişte pratik yapmış hareketlerden, pratiklerinden çıkarttığımız dersler olarak ifade ediyoruz.

Parti öncülüğü, gerilla eylemliliğinde somutlaştı

Yine PKK'nin elli yıllık mücadelesinin yarattığı tecrübenin içerdiği derslere dayalı olarak bunları belirtiyoruz. Yeni paradigmanın özelliklerine, içeriğine, özüne dayanarak bunları ifade ediyoruz. Kuşkusuz şunu belirtelim: Önder Apo "Halk örgütlenişini kadar vardır" dedi. Örgüt de eylemle oluşur. Lenin ve diğer bütün sosyalistler şunu kabul ediyorlardı; Topluma bilinç dışarıdan götürülür. Devrimci aydınlar tarafından götürülür. PKK de Kurdistan'da bir aydın gençlik hareketi olarak doğdu. Parti öncülüğü bir aydın gençlik hareketi olarak doğup gelişti, hayat buldu. Dolayısıyla toplumu eğitmeyen, örgütlemeyen, eyleme seferber etmeyen, eyleme çekmeyen, eylemde yönetmeyen bir güçte parti, parti öncülüğü denemez. Kesinlikle kendini dönemin ve çizginin gerektirdiği görevler düzeyinde örgütlü ve eylemli kılınmaya devrimci öncülük denmez. Ne öncü parti öyle olur, ne öncü kadro öyle olur. Onun için kadroyu "örgütlü ve eylemli kılınmış hakikat" olarak tanımladı Önder Apo. Örgütlü kılın-

yerine koyan, toplumun demokratik yönetimi yerine kendi yönetimini koyan yaklaşımlar doğru değildir. Demokratik sosyalizmin parti öncülüğünün yaklaşımı kesinlikle değildir. Böyle de olmamalıdır. Toplumdan kopukluk olmaz. Toplumun yerine kendini koyma olmaz. Halk adına kendini yönetici yapmaya demokratik halk yönetimi denmez.

O halde demek ki demokratik toplum inşasında partinin görevleri ya da parti öncülüğünün görevleri böyle eğitim, örgütlenme ve eylem olarak somutlaşıyor. Fakat burada doğru anlayışlar önemli. Tabii parti öncülüğüyle birlikte gerillanın da hala bizde bir öncülük rolü var. Şimdiye kadar çok daha fazla vardı. İkinci partileşme döneminde parti ve gerilla bir oldu. Parti öncülüğü, gerilla örgütlenişini ve eylemliliğinde somutlaştı. Şimdi de hala kısmen öyledir. Dolayısıyla öz savunmanın da Kurdistan'da öncülük rolü var. Neden? Çünkü soykırım altındadır da ondan. Savunma soykırıma karşı yapıyor. Bu da en temel ideolojik duruş oluyor.

Diğer yandan hem ideolojik, esas olarak da örgütsel öncülükte kadın ve gençlik hareketlerinin rolü var. Kadın ve gençlik rol oynuyor. Demokratik toplum inşasının, demokratik konfederalizmin geliştirilmesi, halkın kendi öz yönetiminin ortaya çıkartılmasının temel öncüleri olarak kadın ve gençlik hareketleri rol oynuyor. Öncülüğün bir de bu boyutu var. Bütün bunları öncülük kapsamı içerisinde ele alıp değerlendirebiliriz.

30 Haziran ve 14 Temmuz Fedai Zafer Ruhuyla Dönem Görevlerimizi Başaralım!

14 Temmuz, 30 Haziran ve 19 Temmuz gibi büyük devrimci direnişlerin ve devrimsel hamlelerin yeni bir yılına giriyoruz. 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi de 30 Haziran tarihi fedai eylemi de 19 Temmuz Rojava Özgürlük Devrimi de Apocu hakikat devriminin doğru ve başarılı birer uygulaması olmakta ve devrimci gelişmenin farklı aşamalarını ifade etmektedir. Bu gerçeğin düşman tarafından anlaşılmasından itibaren tüm saldırılar Önder Apo'yu hedeflemiş ve adeta bir kişiyle bir sistem çatışır hale gelmiştir.

PKK Yürütme Komitesi

PKK'nin tüm kadro ve sempatanlarına

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak yeni bir haziran Fedailik Ayını ve 30 Haziran Fedailik Gününü yaşadık. Özgürlük Tanrıçamız Zilan yoldaşın fedai ruhu ve bilinci temelinde kendimizi yenilemeye çalıştık. Yirmi sekizinci fedailik yılını böyle bir yenilenme temelinde karşıladık. Bu çerçevede, öncelikle fedailerin fedaisi Zilan(Zeynep Kınacı) yoldaşı, şehadetinin 28'inci yılına girişte büyük sevgi, saygı ve minnetle anıyor; amacını başarma ve anısını yaşatma sözümüzü yineliyoruz. 28'inci yılda Zilan fedai çizgisi temelinde daha güçlü savaşa çağımızı ve daha büyük başarıya çağımızı belirtiyoruz.

Bilindiği gibi, Zilan yoldaşın 30 Haziran 1996 tarihinde Dersim'de gerçekleştirdiği muzaffer fedai eyleminin üzerinden tam 27 yıl geçti. Bu 27 yıl boyunca Hareket ve halk olarak Zilan fedai çizgisinde yaşamaya ve mücadele etmeye çalıştık. Bizi ayakta tutan ve her türlü düşman saldırısını kırarak yeni devrimci kazanımlar elde etmemizi sağlayan, Apocu çizginin mükemmel uygulaması olan Zilan fedai ruhuyla savaşmak ve yaşamak oldu. Her şeyi bu temelde kazandığımız gibi, tüm devrimci kazanımlarımızı da böyle bir mücadele ile koruduk.

Çok açık ki, Zilan yoldaşın Dersim'de gerçekleştirdiği eylem, 6 Mayıs 1996 tarihinde Önder Apo'ya yöneltilen faşist-soykrımci saldırıya bir cevaptı. Yeni bir savaş tarzını ve savaşta kadının gücünü açığa çıkardığı gibi, Önder Apo'ya yöneltilen komplocu saldırılara karşı da nasıl cevap verilmesi gerektiği konusunu netleştirdi. Nitekim daha sonra "Güneşimizi Karartamazsınız" fedai direnişçiliği temelinde uluslararası komploya karşı 25 yıllık mücadelenin çizgisini belirledi.

27 yıldır Zilan yoldaş için hemen her şey söylendi. Özgürlük türkülerinin adı ve ilham kaynağı oldu, adına savaş ve bağlılık yeminleri edildi, binlerce Zilan doğdu ve onlarcası şehit düştü. Kuşkusuz en güzel ve anlamlı değerlendirmeleri Önder Apo yaptı. Zilan yoldaşı 'Özgürlük Tanrıçası' ve 'Özgür Yaşam Manifestosu' olarak

tanımladı. **"Zilan komutan, bizler Onun emir erleriyiz"** dedi. Zilan gerçeğini bir özgür yaşam kanunu ve savaş ilkesi olarak değerlendirdi. Bu gerçeklik 27 yıl boyunca kendisini gerillalaştırdı, partileştirdi, demokratik uluslaştırdı ve bu temelde "Jin Jiyan Azadî" sloganıyla dünyaya yayılan bir kadın özgürlük devrimi haline gelirken, aynı zamanda demokratik toplum olmada kadın öncülüğünü ve özgürlük temelini de ortaya çıkardı.

Şimdi yirmi sekizinci Zilan yılına işte bunlar temelinde giriliyor. Zilan gerçeği her şeyi çok daha iyi anlaşılır kılıyor. Zilan fedai çizgisi dönemin devrimci görevlerini daha net ortaya koyuyor ve başarının yolunu daha somut gösteriyor. Hareket ve halk olarak hepimizi İmralı tecrit ve soykrım sistemine karşı Zilanca mücadele etmeye çağırıyor. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü kazanan bir mücadeleyi her alanda ve başarıyla geliştirmemizi bize emrediyor. Tüm parti militan ve sempatanları olarak bu emri doğru ve derinlikli anlayarak, gereğini başarıyla yerine getireceğimize inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak şimdi yeni bir temmuz ayına girdik ve tarihi 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin 41'inci yıldönümünü yaşıyoruz. Bilindiği gibi, 14 Temmuz'u 'Ulusal Onur Günü' olarak anıyoruz. Çünkü Kürt ulusal özgürlüğü için fedaice direniş 1982 yılında Diyarbakır Zindanındaki devrimciler tarafından karar verildi. Bu uğurda Mazlum Doğan'ın ve Ferhat Kurtay öncülüğündeki Dörtlerin başlattığı fedai

direnişini, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi zafere götürdü. Bu açıdan Önder Apo, 'Parti çizgimizi her bakımdan yeterli düzeyde temsil eden bir eylem' dedi.

Öncelikle tarihin akışını değiştiren bu büyük eylemi 41'inci yıldönümünde bir kez daha selamlıyor, bu eylemi zafere taşıyan kahraman şahitlerimizi, Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek yoldaşları derin saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz. 41 yıldır etkisi hiç azalmayan, tersine sürekli artan bu büyük eylem çizgisinde özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese, 42'nci yılda da üstün başarılar diliyoruz. 42'nci yılı her zamankinden daha büyük bir savaşım ve kazanım yılı haline getireceğimizi belirtiyoruz.

41 yıldır etkisi hiç azalmayarak artan tarihi bir eylem

Çok açık ki, fedailik Apocu Önderliksel çıkışın özünde vardır. Bu nedenledir ki, Haki Karer öncülüğündeki şehitler kervanı tereddütsüz bir devrimci yürüyüşün sahibi olmuştur. 1982 Diyarbakır Zindan Direnişi ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi, söz konusu bu fedai çıkışı hem 12 Eylül askeri-faşist rejimine karşı da yürütülür kılması ve hem de zafere taşımıştır. Her zeminde ve koşulda Kürt varlık ve özgürlük direnişinin kararlılıkla yürütüleceğini dost-düşman herkese ilan etmiştir. 15 Ağustos 1984 Devrimci Gerilla Atılımı bu temel üzerinde gelişmiş, Zilan Direnişi bu fedailiği yeni bir aşamaya taşımıştır.

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi, 41 yıldır etkisi hiç azalmayan, tersine her geçen gün artan tarihi bir eylemdir. 41 yıldır tüm özgürlük mücadelesi bu karar temelinde yürütülmüş, bütün devrimci kazanımlar bu temelde elde edilmiştir. Kürdistan'da hiçbir özgürlükçü gelişme yoktur ki, altında 14 Temmuz Direnişi'nin imzası olmasın. Fedai ruh, gerilla atılımı, ulusal direnişte partileşme ve demokratik uluslaşma, tüm insanlığa ruh ve ilham veren özgürlük mücadelesi, her şey bu temelde var olmuştur. Kürt dili, edebiyatı, sanatı ve demokratik siyaseti bu temelde gelişmiştir.

Şimdi böyle tarihi bir kararın ve eylemin 42'nci yılına girilmektedir. Çok açık ki, 14 Temmuz Direniş gerçeği 42'nci yıl görevlerini de aydınlatmakta ve başarı yolunu göstermektedir. Kendini 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi çizgisinde yenileyen ve 41 yıllık mücadelenin sonuçlarını özümseyen devrimci militanlığın asla yenilmeceği ve her koşulda zaferi kazanacağı açıktır. Nerede ve hangi görevde olursa olsun tüm yoldaşların bu temelde hareket edeceğine ve mutlaka başaracağına inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

Temmuz ayına girişle birlikte tarihi 19 Temmuz 2012 Rojava Özgürlük Devrimi'nin 11'inci yıldönümünü de yaşadığımız açıktır. Hiç kuşkusuz 19 Temmuz Devrimi, 14 Temmuz ve 30 Haziran direnişleri temelinde gerçekleşmiştir. Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmanın ilk kapsamlı uygulanma çabası olmuştur. Bu vesileyle, 19

Temmuz Devrimi'nin 11'inci yıldönümünü ve böyle büyük bir devrimci gelişmeye cesaret eden Kuzey ve Doğu Suriye halklarını selamlıyoruz. Şilan Kobanê ve Xebat Dêrîk yoldaşlar şahsında tüm kahraman şehitlerini saygı, sevgi ve minnetle anıyoruz.

Şüphesiz böyle tarihi bir devrimci adımı atmak kadar, onu günümüz dünyasında 11 yıl yaşatmak da ayrıca önemlidir. Zira geçen 11 yıl boyunca Rojava Özgürlük Devrimi ve onu yaratan paradigma tüm ezilen insanlığın en çok ilgi duyduğu ve etkilendiği bir husus olmuştur. Özellikle faşist DAİŞ çeteciliğine karşı yürütülen muzaffer savaş, adeta tüm insanlığı böyle bir tehlikeden koruma özelliği taşımıştır. Uyguladığı demokratik ulus çizgisi, toplumsal sorunların çözümünde herkes için bir ilham kaynağı konumundadır. Demokratik özerkliğe dayalı demokratik Suriye programı giderek daha fazla tartışılmakta ve özellikle Arap aydınları tarafından anlaşılma çalışılmaktadır.

Çok açık ki günümüz Suriye durumu dünya siyasetinin odak noktalarından birisi konumundadır. Küresel ve bölgesel siyaset yürüten herkesin eli Suriye'nin içindedir. Bir taraftan ABD öncülüğündeki koalisyon alanda var olmaya çalışırken, diğer yandan Rusya, İran ve Türkiye tarafından yürütülen 'Astana görüşmeleri' alanda etkili olmaya çalışmaktadır. Özellikle Türkiye'nin tüm Kuzey Suriye'ye yönelik işgal eğilimleri ve İdlîb'den Serêkaniyê'ye kadar alandaki işgale dayalı saldırıları Rojava Özgürlük Devrimi açısından en ciddi tehlikeyi oluşturmaktadır. Bu temelde geçen süreç sürekli gerginlik ve çatışma içinde geçmiştir.

Aslında Kuzey-Doğu Suriye'ye yönelik ideolojik ve askeri saldırılar bugün de ileri düzeyde yaşanmaktadır. Alan, başta Türkiye olmak üzere birçok gücün askeri işgal tehdidi altındadır. Bu nedenle siyaseten dikkatli olmak ve askeri açıdan da öz savunma sistemini eğitim ve örgütlenme düzeyinde geliştirmek zorundadır. Yine yeterli bir teknik donanımına sahip olması da gerekir. Özellikle Efrîn ve Serêkaniyê işgal saldırılarının derslerini doğru çıkartarak ve demokratik modernite kuramının savunma çizgisini esas alarak kendini geliştirmesi gereklidir.

Biz, devrimin 10'uncu yıldönümünde, ikinci 10 yılın devrimi ideolojik ve kültürel olarak derinleştirme süreci olması gerektiğine dikkat çekmiş ve bunun önemini belirtmiştik. Kuşkusuz mevcut pratik tam buna göre ve istenen düzeyde değildir. Fakat bu yönlü bir arayış ve tartışmanın var olduğu da ortadadır. Umut ediyor ve inanıyoruz ki, devrimin 11'inci yıldönümü değerlendirmelerinde bu hususlar üzerinde büyük bir ciddiyet ve derinlikle durulur ve gereken çalışmalar planlı ve programlı olarak geliştirilir. Zira her türlü işgal saldırısına karşı yeterli bir savunmanın temelinde de devrimin ideolojik ve kültürel derinleşmesi vardır. İdeoloji ve kültürden kopuk bir siyaset ve askerliğin olamayacağı bilimsel bir gerçektir ve özellikle Rojava pratiği tarafından da doğrulanmıştır. İnanıyoruz ki 12'nci yılda Rojava Özgürlük Devrimi Apocu paradigma temelinde gereken düzeltme ve derinleşmeyi sağlar ve her türlü saldırıya karşı örgütlü toplum olarak direnir ve kazanır.

Değerli Yoldaşlar!

Çok açık ki, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi de 30 Haziran tarihi fedai eylemi de 19 Temmuz Rojava Özgürlük Devrimi de Apocu hakikat devriminin doğru ve başarılı birer uygulaması olmakta ve devrimci gelişmenin farklı aşamalarını ifade etmektedir. Bu gerçeğin düşman tarafından anlaşılmasından itibaren tüm saldırılar Önder Apo'yu hedeflemiş ve adeta bir kişiyle bir sistem çatışır hale gelmiştir. 9 Ekim 1998 ve 15 Şubat 1999 uluslararası komplo saldırıları bu gerçeğin birer ifadesi durumundadır. Bugünkü mutlak tecridi de aşan uygulamalar da bu temelde gelişmektedir. Bütün bunlar, Önder Apo'nun düşünce ve ifade gücünden ne kadar korkulduğunu ortaya koymaktadır. Kuşkusuz bizim yürüttüğümüz mücadelenin zayıflıklarından da zemin bulmaktadır.

Özel savaş sisteminin İmralı'ya ve Önder Apo'ya ilişkin asılsız haberleri

Özel savaş sistemi İmralı'ya ve Önder Apo'ya ilişkin birçok asılsız bilgi ve haberi sürekli yaymaktadır. Bunu geçen seçim sürecinde de ahlaksızca yaptılar ve şimdi seçimden sonra da çeşitli biçimlerde yapmaya çalışıyorlar. Faşist-soykırımcı sistemin iktidarı ile muhalefeti adeta birbirini bu temelde koşullandırıp yönlendiriyorlar. Kürt düşmanlığında ve faşist-soykırımcılıkta adeta yarışıyorlar. Kuşkusuz bütün bunlar asılsızdır ve de özel savaş maksatlıdır. Gerçekte ise Önder Apo ile hiçbir ilişki olmamakta ve bilgi alınamamaktadır. Avukat ve aile başvuruları ya yanıtız bırakılmakta ya da uyduruk gerekçelerle reddedilmektedir. Yaşam suçlama ve imha üzerine kurulmuş olduğu için, her şeyi gerekçe yapıp durmadan sözde 'Disiplin cezaları' vererek, söz konusu mutlak iletişimsizli-

ği bu temelde gerekçelendirmektedirler. Hepsinin de amacı nettir: Bir yarıyla görüşleri engellemek, esas olarak ise yeniden yargılanma hakkını ortadan kaldırmaktır.

Yeni kurulan Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet faşist yönetimi, İmralı'da kendi yasalarını da uygulamadığı gibi, giderek Önder Apo'yu her bakımdan kriminalize etmeye çalışmaktadır. Örneğin Önder Apo'nun adını söylemeyi, fotoğrafını taşımayı, basılmış yasal savunmalarını okumayı suç haline getirmek istemektedir. Son günlerde bu yönlü polis saldırıları artmaktadır. Eğer önlenmezse faşist-soykırımcı yönetimin böyle bir amacı gerçekleştirmek isteyeceği açıktır. Nitekim İmralı sisteminin hukukta yerinin olmadığını, yasaların uygulanması durumunda Önder Apo'nun İmralı'dan çıkacağını söyleyen gazeteci-yazar Merdan Yanardağ anında tutuklanıp zindana konmuştur. Bu biçimde içte ve dışta tüm aydınlar ve hukuk çev-

süreçte bir yandan genel mücadeleyi faşizmi yıkmaya temelinde geliştirip güçlendirirken, diğer yandan da Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedef alan böyle planlı bir eylem kampanyasını yürüteceğiz. Her arkadaşımız ve komitemiz kendi alanındaki imkânlar temelinde böyle bir eylemliliği inisiyatifliyle geliştirirken, geneli içine alan eylemler konusunda da görüş ve önerilerini iletebilir.

İmralı tecrit ve işkence sistemini yıkmak imkân dahilindedir

Mevcut faşist-soykırımcı yönetimin, İmralı sistemini uygularken böyle kaskatı kesilmesini, onun güçlülüğüne yormamak ve böyle anlamamak gerekir. Tersine genelde olduğu gibi, hatta genel durumdan çok daha fazla olarak İmralı sistemini uygulamakta zayıftır ve çok ciddi zorluk yaşamaktadır. Böyle olmasa mevcut tecrit duru-

riyorlardı. Bu bakımdan önemsedik ve antifaşist mücadelenin gelişimi açısından bir mücadele yöntemi olarak kullandık. Elbette böyle yaklaşmamız doğruydı ve önemli bir sonuç da ortaya çıkardı.

Açık ki geçen süreçte söz konusu seçim sonuçları çok yaygın olarak tartışıldı ve halen de tartışılmaya devam ediliyor. Herkes kendi açısından seçim sonuçlarını çok yönlü incelemeye ve sonuçlar çıkarmaya çalışıyor. Biz de hareket olarak söz konusu sonuçları geçen bir buçuk ay içinde genişçe tartıştık ve değerlendirdik. İlgili yönetimlerimizin kapsamlı değerlendirmeleri oldu ve bunlar tüm arkadaşlara sunuldu. Baştan itibaren seçim sonuçlarına eleştiri ve özelleştirme yöntemiyle yaklaşıldı ve bir yeniden yapılanma çalışması öngörüldü. Kuşkusuz bu yaklaşım da doğruydı. Zira ortaya çıkan sonuçlara göre faşist-soykırımcı saldırılar çok daha fazla artacaktı. Bunlara karşı koyabilmemiz ve fa-

kanlığı için aday gösterme konusundan diğer birçok hususa kadar pratikte belli hatalar yapıldı. Zaten demokratik siyaset alanının örgütlenmesinde de önceden yaşanan sorunlar vardı. Bunlara bir de AKP-MHP faşizminin baskı ve hileleri eklenince, ortaya mevcut sonuç çıktı. Aslında yapılan propagandayla AKP-MHP faşizminin teşhiri daha çok geliştirildi ve faşizm bir yönüyle zayıflatıldı. Ancak AKP-MHP faşizmini doğrudan yıkılışa götürecek bir siyasi ve askeri mücadele durumu da ortaya çıkmadı. Pratikte doğru yöntemler izlenseydi, acaba AKP-MHP faşizmini yıkacak bir sonuç ortaya çıkartılabilir miydi? Kuşkusuz bu sorunun cevabı tartışılmalıdır. Fakat hemen yıkılma olmasa bile, AKP-MHP faşizmine karşı daha etkili bir mücadele durumu ortaya çıkarılabilirdi. Zaten meşruiyeti olmayan seçim sonuçları çerçevesinde faşizme karşı daha yaygın ve etkili bir mücadele geliştirilebilirdi. Böyle olmaması bir eksiklik ve anti-faşist mücadele görevlerini daha fazla bizim üzerimize yüklemiştir.

Açık ki seçim sürecinde AKP-MHP faşizmi yıkılamamıştır. Fakat faşizme karşı mücadele etmek isteyenler için söz konusu seçim sonuçları çok önemli veriler sunmuştur. Bir defa bütün baskı, katliam, tutuklama ve hileye rağmen, Kürt halkının AKP-MHP faşizmine karşı duruşunda herhangi bir ciddi gerileme olmamıştır. Tersine hem Tayyip Erdoğan ve hem de Cumhuriyet faşist yönetimi önceki seçime göre Kurdistan'da gerilemiştir. Kuşkusuz bunda Önder Apo'nun direnişi ile gerillanın Zap, Avaşin ve Metina'daki direnişi belirleyici rol oynamıştır. Mevcut haliyle Kürt halkı hem Tayyip Erdoğan yönetimini ve hem de oluşan meclisi büyük bir oy çokluğuyla reddetmiş durumdadır. Faşist yönetimin ve meclisin alacağı kararlar Kürtleri bağlamayacaktır. Kürtler faşizme ve soykırıma karşı mücadeleye çok daha güçlü katılacaktır.

Yeni çözüm süreci veya Yeni anayasa yapımı gibi tartışmalar özel savaş kapsamlıdır

Diğer yandan, bütün baskı ve hileye rağmen, Türkiye'nin yarısının Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet faşist yönetimini reddettiği gerçeği gizlenememiştir. Bu da Türkiye genelinde antifaşist mücadele tabanının çok güçlü olduğu anlamına gelmektedir. Türkiye adeta ikiye ve üçe bölünmüş durumdadır. Eğer üçüncü güç faşizme karşı demokratik devrim mücadelesinde kendisini iyi örgütlerse ve genel demokrasi yaklaşımı temelinde ikinci gücü faşizme karşı mücadeleye sevk etmeyi başarır, o zaman AKP-MHP faşizmine karşı tarihin en anlamlı ve sonuç alıcı mücadelelerinden biri gelişebilir. Bu anlamda seçim öncesine göre faşizm güçlenmemiş, tersine daha da zayıflamıştır. Zira Ortadoğu'da ve dünyada Tayyip Erdoğan yönetiminin değişmesini isteyen önemli

Hareket ve halk olarak temmuz ayına girişle birlikte Kürtlerin inkârını ve imhasını başlatan Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yıldönümünü yaşıyoruz. Lozan Antlaşması temelinde gelişen yüz yıllık soykırım saldırısına karşı Önder Apo öncülüğünde bilinçli, planlı ve örgütlü bir direniş yaşanmıştır. Önder Apo öncülüğündeki son elli yıllık özgürlük direnişinin ayırt edici yanı, soykırımcı sistemi tam yenilgiye uğratamamış olsa da onu çok ciddi biçimde darbelemiş ve Kürt özgürlük direnişini yenilmezlik noktasına ulaştırmıştır. Bu temelde zafer umudu her zamankinden çok daha güçlü olarak yaşanmaktadır.

releri susturulup Önder Apo'nun rehine olarak böyle tutulması sağlanmak istenmektedir. Çünkü 25 yıl dolmuş ve Avrupa hukukuna göre Önder Apo'yu zindanda tutma koşulları kalmamıştır. Son baskılarla bir yandan bu durum engellenmeye çalışılırken, bir yandan da Önder Apo'ya dair her şeyi suç unsuru haline getirme çabası yürütülmektedir.

Kuşkusuz bütün bunlar çok daha zengin ve etkili bir mücadele yürütmemizi gerekli kılmaktadır. Elbette esas olan Kurdistan'ın özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi için yürütülecek mücadeledir. Böyle bir mücadele ile özgürlük ve demokrasi yönünde sağlanacak gelişmeler, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü de olumlu yönde etkileyecektir. O halde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen faşizmi yıkmaya mücadelemizi ideolojik, siyasi ve askeri bakımdan her alanda ve yaratıcı yöntemlerle geliştirmeliyiz.

Fakat belli ki böyle bir mücadele yeterli olmayacaktır. Doğrudan İmralı'daki baskı sistemini ve Önder Apo'nun durumunu içeren bir eylemliliği geliştirmemiz de zorunlu olmaktadır. Kuşkusuz bu belirttiğimiz çok fazla askeri boyutta olmaz, ancak diğer boyutlarda geliştirme temelinde olabilir. Hem Önder Apo üzerindeki baskı sistemini ve Avrupa yasalarının uygulanma durumunu teşhir eden ve hem de Önder Apo'yu insanlığa tanıtır fikirlerini yaymayı hedefleyen planlı bir çalışma ve mücadele yürütmemiz gereklidir. Önümüzdeki

munu uygulamaz, biraz daha esnek davranır. Oysa Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet faşist yönetimi her bakımdan ve özel olarak da hukuki açıdan çok zayıf konumda olduğu için, böyle katı yasaklarla çeşitli girişimleri engellemeye ve mevcut sistemi sürdürmeye çalışmaktadır. Bu nedenle, İmralı sisteme karşı yürütülecek mücadele, her zamankinden daha fazla şimdi sonuç alabilir. Her bakımdan zayıflamış İmralı tecrit ve işkence sistemini yıkmak şimdi daha fazla imkân dahilindedir. O halde bu gerçeği bilerek hareket etmemiz, doğru ve etkili yöntemlerle Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen mücadeleyi geliştirmemiz gerekir. Tüm yoldaşların böyle bir bilinçle ve dikkatli bir tarzda hareket edeceğine ve söz konusu mücadelenin başarısında rol oynayacağına inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

14 Temmuz, 30 Haziran ve 19 Temmuz gibi büyük devrimci direnişlerin ve devrimsel hamlelerin yeni bir yılına girerken, kuşkusuz dışımızdaki güncel siyasi ve askeri durumu 14 ve 28 Mayıs seçimlerinin sonuçları belirlemektedir. Gerçi söz konusu seçimler tekil bir olay değildir. Tersine Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde AKP-MHP faşizmine karşı yürüttüğümüz topyekûn direniş içinde ortaya çıkmışlardır ve bu direnişin bir sonucuydular. Ama AKP-MHP faşizmine karşı mücadelede yeni bir yöntem olarak gündeme gelmişlerdi ve yeni güçleri mücadeleye çekme imkânı ve-

sist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin saldırılarına karşı başarılı mücadeleye yürütebilmemiz için, bizim de süreci doğru anlamamız ve bu temelde en başta zihniyet ve siyaset olarak kendimizi böyle bir mücadeleye hazır hale getirmemiz gerekiyordu. Ciddi bir tartışmayla bunu gerçekleştirmeye de çalıştık.

Şimdi burada kuşkusuz bütün bunları yeniden değerlendirecek değiliz. Yapılan tartışmalar ve seçim değerlendirmeleri geçerliliğini korumaktadır. Aslında 2022 yılının kasım ayında parti yönetimimiz söz konusu seçim sürecini kapsamlı değerlendirmiş ve çok önemli sonuçlara ulaşmıştı. O değerlendirme ve kararlar çok büyük oranda doğruydı. Orada özellikle seçim sürecinde AKP-MHP faşizmine karşı yürütülecek mücadelenin yöntemleri üzerinde durulmuştu. Tayyip Erdoğan'ın yönetimi kolayca bırakmayacağı ve iktidarda kalabilmek için her şeyi yapabileceği değerlendirilerek, izlenecek mücadele yöntemlerinin tüm bunları boşa çıkartıcı olması gerektiğinin altı özenle çizilmişti. Seçim süreci bu değerlendirmelerin ne kadar isabetli olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

Kısaca söz konusu seçimleri faşizme karşı mücadelede bir yöntem olarak değerlendirmemiz elbette doğruydı. Yine Tayyip Erdoğan yönetimine ve AKP-MHP faşizmine ilişkin değerlendirmelerimiz de önemliydi ve hatalı değildi. Fakat ilgili yönetimlerimiz tarafından bunlar zamanında ve yaratıcı bir tarzda doğru ve başarılı olarak pratiğe geçirilemedi. Cumhurbaş-

bir siyasi tutum vardır. Her ne kadar çıkarları gereği bu yönetimle birlikte çalışsalar da aslında Tayyip Erdoğan'ın değişmesini istediklerini bir biçimde seçim sürecinde göstermişlerdir. Bu da faşizme karşı mücadelede belli bir dış çevrenin var olduğu anlamına gelir.

Çok açık ki, geçen seçim sonuçları temelinde faşizme karşı mücadele çok daha etkili ve yaygın olarak geliştirilebilir. AKP-MHP faşizmine etkili darbeler vuran ve onu yıkıma götüren bir demokrasi mücadelesi ortaya çıkartılabilir. Bu anlamda bir gerileme değil, tersine gelişme vardır. Zira mevcut Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı yönetiminin Türkiye'deki ekonomik, sosyal ve siyasi sorunları çözmesi mümkün değildir. Türkiye'nin yaşadığı kriz ve kaos derinleşerek devam edecektir. İzleyeceği Kürt soykırımı ve işgal saldırıları ile mevcut faşist yönetimin söz konusu kriz ve kaosu aşmak bir yana, hafifletmesi bile mümkün değildir. Tersine artıracak savaşı, yaşanan ekonomik krizi büyütecek, bu da antifaşist mücadeleyi geliştirerek Türkiye'ye yayacaktır.

Bu yönüyle, 14 ve 28 Mayıs seçimleri Türkiye siyasi yönetiminde görünür bir değişiklik yaratmamıştır. Mevcut Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı yönetimi, seçim öncesinin adeta bir devamı gibidir. Bu yönetim, seçim öncesi politikalarını daha da derinleştirerek uygulamaya çalışacak, her şeyi Kürt soykırım savaşına bağlı yürütecektir. Temel amacı Önder Apo üzerindeki İmralı tecridini daha da ağırlaştırmak, gerillayı ezip Partimizi dağıtmak, Kürt demokratik siyasetini tasfiye etmek, Kurdistan'ın diğer parçalarına dönük işgal saldırılarıyla tüm Kurdistan'ı sürekli baskı altında tutmak olacaktır. Mevcut yönetimden başka bir siyasi tutum beklenemez. Bu bakımdan, bazı çevrelerin "Yeni çözüm süreci", "Yeni anayasa yapımı" gibi tartışmaları tamamen özel savaş kapsamındadır. Dolayısıyla bunlara itibar etmemek ve hiçbir biçimde dikkate almamak gerekir. Kaldı ki her türlü siyasi çözüm için Önder Apo her zaman hazır halde beklemektedir. Bunları gündeme getirenler, ortalıkta tartışma yapacaklarına gidip İmralı'da Önder Apo ile görüşsünler. Dikkat edilirse böyle yapmıyorlar ve sadece tartışma yaparak bizleri ve halkımızı etkilemek istiyorlar. Yani özel savaş yürütüyorlar. O halde gözümüz ve kulağımızı bu tür şeylere kapatıp, biz kendi işlerimize bakalım.

Bazıları AKP'nin KDP ve Hizbül-kontra ile ilişkilerine bakarak, yine yeni hükümet içindeki sözde Kürt bakanların çokluğunu göstererek bu iddialarını kanıtlama çabası içine girmektedir. Aslında AKP'nin bu tarzda yeni güçlerle ilişki kurmaya çalıştığı veya eski ilişkilerini güçlendirdiği doğrudur. Fakat bunlar da yeni politikalar değildir, eski politikaları daha geniş uygulama çabasıdır. Belli ki KDP ile Hizbülkontaray özgürlük mücadelemize karşı çok daha yaygın ve etkili kullanmaya çalışacaktır. Yine gittiği dış

alanlarda "Kürtlerle birlikte çalıştığını" söyleyerek, aslında Kürtlere karşı değil de PKK'ye karşı mücadeleyi söyleyip destek alma çabasında olacaktır. Kürt işbirlikçi ihanetine bu kadar muhtaç olduğuna göre, faşist-soykırımcı rejim çok daha zayıf durumda demektir.

Tayyip Erdoğan, seçim sonrası konuşmasında saldırıları daha da artıracaklarını ve bu çerçevede diplomasiyi daha etkili kullanacaklarını söylemiştir. Demek ki Kürt soykırımı için Türkiye ve Kurdis-

tir. Bu yönlü potansiyeli ve imkânları yaratıcı bir yaklaşımla kullanmayı mutlaka başarmalıyız. Zira faşist diktatörlük tüm Kurdistan özgürlük güçlerine saldırmakta ve her alanda saldırı yapmaktadır. Dolayısıyla tüm direniş gücümüz mevcut potansiyelini her alanda aktifleştirebilir ve söz konusu savaşı geliştirmeye katkı sunabilir.

Mevcut faşist-soykırımcı imha saldırısı altında "Ben savaş gücü müyüm değil miyim; benim savaş görevim var mı yok mu" diye dü-

daki işçi ve emekçi hareketleriyle, kadın ve gençlik örgütleriyle ilişkilerle önem vereceğiz.

İdeolojik mücadelenin etkili bir biçimde geliştirilmesi şarttır

Elbette devrimci savaş stratejisine bağlı olarak yürütülecek propaganda ve eğitim faaliyetleri de çok önemli olacaktır. Özellikle basın, sanat ve edebiyat çalışmaları temelinde böyle bir eğitim ve pro-

başarıyla gerçekleştirebilirsek, o zaman önümüzdeki süreç faşist diktatörlüğün daha çok kurumsallaştığı değil, tersine yıkıma gittiği bir süreç olacaktır.

Değerli Yoldaşlar!

Hareket ve halk olarak temmuz ayına girişle birlikte Kürtlerin inkârını ve imhasını başlatan Lozan Antlaşmasının da yüzüncü yıldönümünü yaşıyoruz. Bilindiği gibi, Lozan Antlaşması 24 Temmuz 1923 tarihinde İngiltere, Fransa ve Türkiye arasında imzalandı. Daha sonra da ilgili tüm devletler imzalayarak BM tarafından kabul edilen bir antlaşma haline geldi. Kürt halk varlığı resmi olarak bu antlaşmada yok sayıldı ve böylece Kürt soykırım saldırısının yasal temeli oluşturuldu. Taraflar kendi aralarındaki çıkar mücadelesinde Kürtlerin varlığını ve ulusal haklarını pazarlayarak, yine bir takım hile ve oyun geliştirerek böyle bir sonucu ortaya çıkarıp bunda uzlaştılar.

İşte bu antlaşma temelinde tam yüz yıldır Kürtler bu dünyada yok sayılıyorlar ve yok edilmek için de her türlü saldırıya maruz kalıyorlar. Geçen yüzyıl boyunca bu antlaşma temelinde Kürtlerin yok edilmesi için her türlü soykırım saldırısı yürütüldü. Başta Bakur olmak üzere dört parça Kurdistan'da sayısız fiziki kırım, yani katliam gerçekleştirildi. Kürtler kendi yurtlarından çıkartılarak dünyanın dört bir yanına sürüldü. Kurdistan'a başka topluluklar getirilip yerleştirilerek demografya değiştirilmeye çalışıldı. En önemlisi de dünyada eşi görülmemiş bir kültürel soykırım uygulaması son derece planlı ve programlı olarak geliştirildi. Başta zihniyet kırımı olmak üzere Kürt toplumu çok yönlü bir asimilasyona tabi tutularak Türkleştirilmeye ve böylece kendi ulusal kimliği kaybettirilmeye çalışıldı.

Soykırım saldırılarına karşı direnişle geçen bir yüz yıl

Burada şu gerçeği çok iyi bilmemiz gerekiyor: Kurdistan'da uygulanan soykırımın günümüz dünyasında ve insanlık tarihi içinde bir benzeri daha yoktur. Soykırım olarak tanımlanan uygulamaların tümü Kurdistan'da eksiksiz pratiğe geçirilmiştir. Dahası bu temelde bir halk varlığı yok edilirken, yapılan "Haydutluğa, teröre karşı mücadele" olduğu, bir "ehlileştirme, uygarlaştırma hareketinin yürütüldüğü" iddia edilmiştir. Bütün bu yalana dayalı soykırım ise tüm dünyanın gözü önünde yapılmıştır. Tüm bu olup bitenleri görmezden gelinirken, dünya devletlerinin çoğu bu temelde çıkar elde etmeye çalışmıştır. İşte bütün bunlar da 24 Temmuz 1923 tarihinde Lozan'da imzalanan söz konusu antlaşma temelinde olmuştur.

Kuşkusuz Kürtler de bu antlaşma hükümlerini yok edememişlerse de baştan itibaren bu hükümleri geçersiz sayarak söz konusu soykırım saldırılarına karşı direnmişlerdir. Dolayısıyla geçen yüz yıl

tan'ın imkânları daha çok pazarlanacaktır. Zaten son Astana görüşmeleri ile bu durum ortaya konmuştur. Rusya ve İran'a daha çok tutunmaya çalışacağı açığa çıkmıştır. İsveç'in üyeliği kapsamında NATO ile Kürt pazarlıklarını sürdürmektedir. Irak ve YNK gibi güçler üzerinde diplomatik baskısını ve ekonomik vaatlerini devam ettirmektedir. Bütün bunları daha da geliştirerek hem Kurdistan'a dönük saldırılarına siyasi meşruiyet sağlamaya çalışacak ve hem de söz konusu güçlerden daha çok destek alma çabası içinde olacaktır.

Aslında Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı yönetiminin neler yapacağı az çok bellidir. Bunları uzun uzadıya anlatmamıza da pek gerek yoktur. Zira hepimiz tarafından bilinmektedir. Tabi bunlara karşı Hareket ve halk olarak neler yapmamız gerektiği de önemli ölçüde bilinmektedir. Zira bizim bilmekten çok aktif ve etkin uygulamaya, pratikleşmeye sorunumuz vardır. Geçen süreçte bildiğimiz ve hatta karar alıp plan yaptığımız birçok şeyi aktif ve etkin uygulamaya koyamadık. Yerinde ve zamanında yaratıcı yöntemlerle pratiğe geçiremedik. Dolayısıyla yeni süreçte başarılı olmamız için, öncelikle bu durumdan çıkmamız, her alanda aktif ve etkin uygulayıcı haline gelmemiz gerekir. Bu durum tüm parti kadroları ve her alan parti çalışması için geçerlidir.

Her devrimcinin antifaşist savaşı örgütleme, yürütme görev ve sorumluluğu vardır

Türkiye işçi ve emekçi hareketleriyle birlikte antifaşist kitle eylemliliğini daha da geliştirmek önemlidir. Kuşkusuz en önemlisi, bu süreçte faşizme karşı öz savunma savaşını şehirlerde geliştirebilmek-

şünmek ve tartışmak yanlıştır. Her devrimcinin antifaşist özgürlük savaşını örgütleme ve yürütme, tüm imkân ve potansiyelini savaşa sevk etme görev ve sorumluluğu vardır. Eğer yaklaşımımız ve tutumumuz böyle olursa, faşist-soykırımcı rejime karşı savaş potansiyelimiz güçlüdür. Kuşkusuz düşman Medya Savunma Alanları'na, Kuzey ve Doğu Suriye'ye, Şengal ve Mexmûr'a yönelik yeni işgal saldırıları yapabilecektir. Zaten hava saldırılarına sürekli yürütmektedir. Hava saldırılarına karşı daha etkili tedbirler alırken, muhtemel işgal saldırılarını kırma direnişi için de kendimizi daha güçlü hazırlamalıyız. Fakat sadece bunu beklememeliyiz, yani düşman saldırısını da ben de direneyim demeliyiz; tersine düşman saldırıdan biz saldırı yapmalıyız, düşmana içten ve arkadan saldırı eylemleri yaparak onun saldırı gücünü kırmayı hedeflemeliyiz. Hangi parçada olursa olsun, tüm direniş güçlerimiz bu temelde hareket etmelidir. Başta HBDH olmak üzere devrimci ittifaklarımızı da bu temelde geliştirip işlevli kılmalıyız.

Kuşkusuz bu süreçte esas olan faşist-soykırımcı saldırganlığa karşı özgürlük savaşı olacaktır. Tüm parti güçleri kendini bu savaştan sorumlu görecektir, savaşın gereklerine göre yaşayıp tüm çalışmalarını özgürlük savaşının ihtiyacına göre yürütecektir. Bu temelde siyasi ilişkiler geliştirmeye, diplomatik faaliyet yürütmeye de önem vereceğiz. Bir yandan gerçekleri ortaya koyup faşist-soykırımcı zihniyet ve uygulamaları teşhir ederek düşmanı siyasi cepheden daraltmaya çalışırken, diğer yandan da özgürlük mücadelemize yeni imkânlar yaratmak için çaba harcayacağız. Özellikle Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle, her alan-

paganda çalışmasını büyük bir duyarlılıkla geliştirmemiz gereklidir. Hem özel savaşın ideolojik saldırılarını kırarak ve hem de toplumu eğitip direnişe çekecek bir ideolojik mücadelenin etkili bir biçimde geliştirilmesi şarttır. Karşımızda çok boyutlu bir özel savaş saldırısı vardır. Hareket ve halk olarak çok yoğun bir kültürel soykırım ve toplum kırım saldırısı altındayız. Faşist-soykırımcı düşman hem basını ve hem de sanatı bu temelde çok kötü ve yaygın bir biçimde kullanmakta ve bu temelde bir zihniyet kırımı ve her bakımdan liberalize olma durumunu geliştirmeye çalışmaktadır. Bütün bunları boşa çıkartan ve başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumu antifaşist direnişe çeken bir ideolojik çalışma ve mücadelenin etkili bir biçimde geliştirilmesi zorunludur.

Dikkat edilirse, 24 Temmuz 2015'ten itibaren başlayan topyekûn savaş süreci derinleşerek ve yayılarak devam etmektedir. Mevcut Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı yönetimi faşist-soykırımcı saldırıları her alanda ve her yöntemle geliştirerek Kürt varlığını soykırıma uğratma amacını başarmak için her şeyi yapmaya çalışmaktadır. Bizim de buna göre planlı ve örgütlü bir direniş geliştirmemiz ve mevcut faşist diktatörlüğü yenilgiye uğratmamız zorunludur. Faşist yönetim geçen seçimle kendini yenilediği inancındadır ve imha saldırılarını daha da geliştirecektir. Fakat aslında daha çok zayıflamıştır ve antifaşist direnişin potansiyeli çok daha güçlüdür. Bu potansiyeli eğitip mücadeleye sevk ettiğimiz durumda faşizmi yeneceğimiz ve özgürlüğü kazanacağımız kesindir. Tüm yoldaşlar bu bilinç ve inançla hareket etmek ve var olan potansiyeli başarıyla eğitip pratikleştirmek durumundadır. Eğer bunu pratikte

Kürt halkına yönelik soykırım saldırıları ile geçen bir yüz yıl olduğu gibi, aynı zamanda var olmak ve özgür yaşamak için Kürt halkının sürekli direndiği bir yüz yıl da olmuştur. Kuşkusuz ilk direnişler Kuzey Kurdistan'da gelişmiş; 1924-27 yılları arasında Amed, Elazığ, Bingöl ve Bitlis hattında başlayan direniş, daha sonra Serhat ve Dersim direnişleri olarak devam etmiştir. Yine söz konusu direniş, Kurdistan'ın diğer parçalarına da etkili bir biçimde yayılmıştır. İlk direnişin önderleri olan Şêx Said ve arkadaşları 29 Haziran 1925 tarihinde Amed'te idam edilmişlerdir. Yine Dersim direnişinin önderi Seyit Rıza ile Mahabat direnişinin önderi Qazî Muhammed de soykırımcı güçler tarafından idam edilmişlerdir. İdam edilen bu Kürt Önderleri şahsında soykırıma karşı direnişin tüm şehitlerini bir kez daha saygı ve minnetle anıyoruz. Kuşkusuz söz konusu direnişler soykırımcıları yenememiş ve soykırım sistemini ortadan kaldıramamıştır; ancak Kürtlerin yok edilmesini önleyerek bugüne kadar daha bilinçli ve mücadeleci bir biçimde gelmelerini de sağlamışlardır.

Bilindiği gibi, Lozan Antlaşması temelinde gelişen yüz yıllık soykırım saldırısına karşı direnişin ilk elli yılı bu temelde geçerken, ikinci elli yılı da Önder Apo öncülüğünde daha bilinçli, planlı ve örgütlü bir direniş olarak yaşanmıştır. Yani PKK öncülüğündeki Kurdistan özgürlük mücadelesi de Lozan Antlaşmasının başlattığı Kürt soykırımına karşı yürütülen bir mücadeledir. Kuşkusuz 1973 Newrozunda Önder Apo'nun gerçekleştirdiği çıkış, söz konusu elli yıllık bu direnişin başlangıcı olmaktadır. Aynı zamanda 1982 Büyük Zindan Direnişini ifade eden 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi, 30 Haziran büyük fedailik çıkışı da söz konusu bu direnişin çok önemli kesitlerini ifade etmektedir. Elbette 19 Temmuz Rojava Özgürlük Devrimi ile tarihi imralı direnişi de söz konusu mücadeleyi içermektedir. Önder Apo öncülüğündeki son elli yıllık özgürlük direnişinin ayırt edici yanı, soykırımcı sistemi tam yenilgiye henüz uğratamamış olsa da onu çok ciddi biçimde darbelemiş olması ve Kürt özgürlük direnişini yenilmezlik noktasına ulaştırmasıdır. Bu temelde zafer umudu her zamankinden çok daha güçlü olarak yaşanmaktadır.

Şimdi özellikle 14 ve 28 Mayıs seçimleri temelinde Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet'in ikinci yüzyıla girişini de Kürt soykırımı temelinde şekillendirmek, Türkiye'de faşist diktatörlüğü kurumsallaştırarak bu temelde Kürt soykırımını tamamlamak istemektedir. İlan etmiş oldukları "Türkiye Yüzyılı" kavramı esas olarak bunu ifade etmektedir. Kuşkusuz bunu başarmak için de ellerinden gelen çabayı harcayacaklardır. Elbette bu durumu hafife almamak ve soykırımcı sistemin geliştireceği her türlü saldırıya karşı önceden hazırlıklı olmak gerekir. Bu konuda asla bir

yanılgı ve gaflet durumu yaşamamalıyız. Ancak ideolojik ve stratejik açıdan da şunu bilmeliyiz ki, yeni TC yönetiminin iddiası ve planlaması boştur, içinde bulunduğumuz koşullarda gerçekleşme ve başarıya ulaşma şansı yoktur. Ancak Kürt sorununu özgürlük temelinde çözen bir demokratik Türkiye yeni yüzyılın belirleyici aktörlerinden biri haline gelebilir. Böyle bir Türkiye programını da somut olarak Önder Apo ortaya koymuştur ve müttefikleriyle birlikte Özgürlük Hareketimiz yürütmektedir.

Jin Jiyan Azadî şiarıyla tüm dünyaya yayılan Kadın Özgürlük Mücadelesi

Bir kere şu gerçeği hiçbir zaman unutmamalıyız: Yeni yüzyılın inisiyatifi bizdedir. Her şeyden önce, Önder Apo'nun geliştirdiği ekolojik, kadın özgürlükçü, demokratik toplum paradigması bize bu inisiyatifi kazandırmaktadır. Çünkü sadece bu paradigma, iktidar ve devlet sisteminin yarattığı

bizler olacağıdır. İşte böyle tarihi öneme sahip bir yeni süreç oluşmuş durumdadır. Kuşkusuz burada önemli olan husus, bu gerçeğin iyi anlaşılması ve doğru bir biçimde uygulanmasıdır. Bizim parti kadro ve komiteleri olarak işte bu gerçeği doğru ve yeterli düzeyde anlama ve daha çok da uygulama sorunumuz vardır. Eğer bu sorunu aşarsak, yani anlama düzeyimizi geliştirir ve uygulama tarzımızı yetkinleştirirsek, o zaman yeni yüzyıl kesinlikle Kürt özgürlük yüzyılı ve kadın özgürlük yüzyılı olacaktır. Bu da Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yıldönümü çerçevesinde geliştireceğimiz Kürt özgürlüğü ve birliği temelindeki etkinliklerle kendini ortaya koyacaktır. Tüm parti kadro ve sempati-zanları olarak bu gerçeğe derinden inanmalı ve pratikte başarmak için de her şeyi yapmalıyız.

Değerli Yoldaşlar!

Burada dünyada yaşananlara ilişkin fazla bir şey belirtmek istemiyoruz. Zira devletçi uygarlık ve

bir şeyin olması da zaten mümkün değildir. İtalya yönetiminin karakteri bilinmektedir. Almanya'da ırkçı akımların gelişimi artık iktidar olma düzeyine ulaşmıştır. Bunlar aslında tüm Avrupa'da ve kapitalist sistemde yaşanan bir durumdur. İnsanlığın bütün zenginliklerini kendi yaşam alanlarına taşıyarak milyonları açlıktan ölüre hale getiren, modern kölelik biçiminde insanların Avrupa'ya ulaşabilmek için kendilerini denizlere atmalarına yol açan bir sistemde zaten ırkçılıktan başka eğilimlerin gelişmesi de beklenemez.

Üçüncü ve bunların sonucu olan durum ise Fransa'daki gelişmelerdir. Aslında tüm Avrupa adeta barut fıçısı gibi gergindir. Başta Almanya olmak üzere geçen bahar sürecinde birçok ülkede ciddi işçi grevleri ve toplumsal eylemler yaşanmıştır. Şimdi Kuzey Afrikalı bir genci polisin katletmesi sonucunda gergin olan Fransız toplumu ayağa kalkmıştır. Günlendir tüm kentlerde yoğun protesto gösterileri oluyor ve her

Değerli Yoldaşlar!

Hareket olarak 6 Şubat depremi ardından, depremzedelere daha kolay ve etkili yardım edilebilmesi amacıyla eylemsizlik kararı aldık ve ilan ettik. Başta kentler olmak üzere genel planda bize yönelik saldırı olmadıkça biz eylem yapmayacaktık. Kuşkusuz saldırıya maruz kalma durumunda kendini savunma geçerliydi. Daha sonra seçim süreci başlayınca, bu sürece hizmet etmesi ve olası provokasyonların önünü kapatması amacıyla eylemsizlik durumunu seçime kadar uzattık.

Kuşkusuz özgürlük gerillası ve tüm savaş güçleri yönetimimizin bu kararına eksiksiz uydu ve pratikte uyguladı. Fakat AKP-MHP faşizmi baştan itibaren hiç dikkate almadı. Hatta bir zayıflık etkeni olarak değerlendirip bu durumu kendisi için bir fırsat gibi gördü. Bu temelde de askeri saldırılarını önceki mevzilenmesine göre olduğu gibi sürdürdü. Asker ve polis baskısı ve saldırısı devam etti, katliamlar ve tutuklamalar sürdü. Siyasi açıdan bazı iç ve dış çevreler olumlu bulduklarını ifade etseler de somut herhangi kayda değer bir girişim olmadı. Böyle de olsa, Hareket olarak biz çizgimizin gereğini yerine getirmiş ve sürece gereken doğru cevabı vermiştik.

14 ve 28 Mayıs seçimlerinin sonuçları temelinde söz konusu bu eylemsizlik durumunu da değerlendirerek, 13 Haziran'dan itibaren eylemsizlik konumuna son verdik. Zira seçimle ortaya çıkan yönetim imha ve tasfiye amaçlı saldırılarını artırarak sürdüreceğini daha ilk günden ilan etti. Zaten hiçbir zaman da eylemsizlik konumunu dikkate almamıştı. Hem bu durumu değerlendirerek ve hem de siyasetin önünü açacağına inandığımız için deprem karşısında ilan ettiğimiz eylemsizlik konumuna son verdik. Bu temelde faşist-soykırımcı düşmanın topyekûn özel savaş saldırılarına karşı Hareket ve halk olarak kendimizi Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde topyekûn direniş yürütür hale getirdik. Artık geçerli olan bu karardır ve tüm yoldaşlar bu gerçeği bilerek hata yapmamalıdır. Tüm parti kadroları ve komiteleri Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde kendilerini aktif mücadele eder hale getirmelidir.

Bu çerçevede, eylemsizlik kararının sona erdirilmesi ardından Kurdistan Özgürlük Gerillasının Botan, Metîna ve Xakurkê'de faşist-soykırımcı düşmana ağır darbeler vuran başarılı eylemleri gelişti. Giderek gerilla eylemleri Medya Savunma Alanları merkezli olmak üzere birçok alana yayıldı. Şimdi günlük olarak gerçekleşen düşman saldırılarına karşı günlük olarak gerilla eylemleri de gelişiyor. Faşist-soykırımcı düşmana karşı özgürlük gerillamız kahramanca direnişini geliştirerek sürdürüyor. Yine öz savunma güçlerinin kentlerde gerçekleştirdiği eylemlerde bir gelişme yaşanıyor. Bu vesileyle, faşist-soykırımcı düşma-

Önümüzdeki süreçte devrimci savaş her alanda gelişecektir. Tüm yurtseverler söz konusu direnme savaşına destek verecek ve daha aktif katılacaktır. Özellikle yurtsever Kürt gençliği, mevcut topyekûn halk savaşı direnişi ortamında devrimci savaş kendisinin temel görevi olarak görüp, bir yandan dağdaki gerillaya katılarak, diğer yandansa şehirdeki öz savunma savaşını örgütleyip gerçekleştirerek savaşan Apocu gençlik olduğunu ortaya koyacaktır. Herkes kendini savaştan sorumlu görüp, hiç kimse düşmana karşı savaş başkasından beklemeyecektir.

tüm toplumsal sorunlara gerçekleştirebilir çözümler önermektedir. Diğer yandan, 21'inci yüzyılın kadın özgürlük yüzyılı olduğu ilan edilmiş ve bu durum herkes tarafından kabul edilir hale gelmiştir. 'Jin Jiyan Azadî' şiarıyla tüm dünyaya yayılan kadın özgürlük mücadelesinin gelişim düzeyi bu gerçeğin somut kanıtı olmaktadır. Jineoloji temelinde kadın özgürlük mücadelesini bir devrim düzeyinde yürüten Özgür Kadın Hareketimiz, tüm bu gelişmelerin öncüsü konumundadır. Bu da önümüzdeki yüzyıl açısından inisiyatifi bizde olduğunu gösteren diğer bir kanıt olmaktadır. Dahası söz konusu paradigma ve kadın özgürlük mücadelesi pratik açıdan fedailik çizgisini otaya çıkarmıştır. 14 Temmuz ve Zilan fedai çizgisi giderek tüm hareketi ve halkı kucaklamış durumdadır.

Kısaca ideolojik ve sistemsel olarak yeni yüzyılı yaratma gücü bizdedir. Bunu her koşulda başarıyla pratiğe geçirecek fedai tarzı da bizdedir. O halde her bakımdan yeni yüzyılın inisiyatifi bizdedir. Düşman sözde "Türkiye Yüzyılı" ilan ederek aslında bizim önümüze kesmeye ve kendine moral kazandırmaya çalışmaktadır. Ancak bunlar nafile çabalar. Çünkü AKP-MHP faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetiyle yeni bir şey yaratmak mümkün değildir. Bu tür sözler, ancak toplumu kandırmaya dönük propagandalar olabilir. Gerçek ise, yeni yüzyılın yaratıcısının

kapitalist modernite çözümlemelerini Önder Apo savunmalarda tüm ayrıntılarıyla yapmıştır. Onların tekrar tekrar okunması günümüzde yaşanan olayların daha doğru anlaşılmasını mümkün kılacaktır. Zaten tüm arkadaşlar günlük olayları izlemekte ve sık sık siyasi ve askeri durum değerlendirmeleri yapılmaktadır. Çok açık ki, kapitalist modernite sistemi mevcut haliyle yaşadığı kriz ve kaos durumunu aşma gücünü gösterememektedir. Bu da 'kriz yönetimi' denen bir yapıyı ortaya çıkarmaktadır. Yine yerel ve bölgesel savaşların sürdürülmesine yol açmaktadır. Kısaca sistem içi çelişkili ve çatışmalı durum devam etmektedir.

Bu çerçevede, pek yeni olmasalar da gelişme gösteren üç şeyden söz edebiliriz. Birisi ekolojik denge bozukluklarıdır. Dizginlenemeyen endüstriyalizmin çok ciddi bir iklim krizi yaratmış olduğu açıktır. Yaz-kış karışımı, aşırı yağışın yol açtığı sel ve kuraklık, aşırı sıcak ve soğuk, sık sık depremlerin yaşanması bu durumun somut göstergeleridir. Daha şimdiden artan sıcaklar nedeniyle birçok alanda yüzlerce insanın hayatını kaybettiği haberleri basına yansımaktadır. Gidişatın nereye varacağı ise kestirilememektedir.

İkinci durum, her alanda artan ırkçılık ve faşist tirmanış olmaktadır. DAİŞ'in ve Hizbullah'ın hamiliğini yapan AKP-MHP faşizmini kabul edilir bir ortak olarak gören dünya devletçi siyasetinde başka

taraf yakılıp yıkılıyor. Toplumdaki öfke bu düzeye ulaşmış bulunuyor. Macron yönetiminin tüm polisi ve askeri harekete geçirmesi sonucunda da olaylar büyüyor ve yeni vurulmalar ve tutuklamalar yaşanıyor. Sonucun nereye varacağı henüz kestirilemiyor. Peki bu yaşananlar tesadüf müdür? Elbette ki değildir. Daha seçim sonuçları açıklanmadan ve kazanıp kazanmadığı netleşmeden Tayyip Erdoğan'ı kutlayan Macron yönetiminden başka hangi sonuç beklenir? Fransa adeta bir polis devleti haline getirilmiş durumdadır.

Tabi Fransa deyip geçmemeliyiz. Fransa bir komün ülkesidir, ilk komünal ayaklanma Paris'te olmuştur. Komün halkı, yaşadığı haksızlıklar ve adaletsizlikler karşısında yeniden ayaklanmaktadır. Ayrıca unutmayalım, 14 Temmuz 1789 Büyük Fransız Devrimi'nin de başlangıç günüdür. Yani temmuz ayı Fransa için de bir devrim ayıdır. 14 Temmuz 1789 Büyük Fransız Devriminden 14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Direnişine, oradan da 2023 temmuz ayı özgürlük ve demokrasi mücadelesine kadar insanlık, tarihi bir gelişme yaşamıştır. Biz bu gelişmenin sonuncu ve en önemli halkasıyız. Söz konusu bu geçmişten doğru ve yeterli dersler çıkartarak özgürlük ve demokrasi hareketini yeni başarılarla taşıyacağız. Tüm yoldaşların böyle bir bilinçle devrimci görevlerini başaracağına inanıyoruz.

na karşı gelişen gerilla ve öz savunma direnişini selamlıyoruz. Gerillanın Botan, Metîna ve Xakurkê'deki başarılarını kutluyor, devamını diliyoruz. Leyla Sorxwîn yoldaş şahsında tüm kahraman şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Önümüzdeki süreçte devrimci savaş her alanda gelişecektir

Kuşkusuz Medya Savunma Alanları'nda ve dağda her türlü düşman saldırısına karşı gerilla direnişi gelişerek devam edecektir. Bu direniş, Medya Savunma Alanları'nın dışına da taşarak, faşist-soykırımcı düşmanın bulunduğu ve saldırdığı her alana yayılacaktır. Gerilla tarz ve taktiklerinde ciddi bir yenilenme ve yaratıcılık yaşanacaktır. Burada önemli olan ve mutlaka yerine getirilmesi gereken hususlar şunlardır: Faşist-soykırımcı düşmana karşı savaşın dağ ile sınırlı kalmaması, ova ve şehirlere yayılarak bu alanlarda da aktif ve etkili bir biçimde geliştirilmesi gerekir. Savaşın bir veya birkaç alanla sınırlı kalmaması, düşmanın olduğu her alana yayılarak bütünlüklü yürütülmesi esastır. Savaşın sadece bazı güçlerin üzerine bırakılmaması, düşmanın saldırısı altında olan tüm güçlerin misilleme temelinde gereken eylemleri yaparak savaş konumuna geçmesi lazımdır. En önemlisi de geçmişte yaşanan savunma konumundan çıkıp taktik saldırı konumuna geçerek, düşmanın saldırısını beklemeden kendimizin eylem yapar hale gelmesidir. Bu anlamda düşman saldırılarına karşı tedbir alarak kendini koruyan, düşmana karşı ise etkili vurarak başarılı eylemler yapan bir konuma gelmeliyiz...

Elbette böyle bir savaş tüm parti kadrolarımızın ve sempatanlarımızın görevidir. Kuşkusuz herkes görevine sahip çıkacak ve önümüzdeki süreçte devrimci savaş her alanda gelişecektir. Yine tüm yurtseverler söz konusu direnme savaşına destek verecek ve kendisi de daha aktif katılacaktır. Özellikle yurtsever Kürt gençliği, mevcut topyekûn halk savaşı direnişi ortamında devrimci savaş kendisinin temel görevi olarak görüp, bir yandan dağdaki gerillaya katılarak, diğer yandansa şehirdeki öz savunma savaşını örgütleyip gerçekleştirerek savaşan Apocu gençlik olduğunu ortaya koyacaktır. Herkes kendini savaştan sorumlu görüp, hiç kimse düşmana karşı savaşı başkasından beklemeyecektir. Bunlar temelinde savaş tarzında ve taktikte bir yenilenme ve yaratıcılık durumu gelişecektir. İçine girdiğimiz savaş böyle tarihi ve yoğun bir savaştır ve gereğini başarıyla yerine getirerek bu savaştan mutlaka başarılı çıkmamız gerekir.

Burada düşmanın gerçeğini de özenle dikkate almamız gerektiğini belirtmeliyiz. Çok açık ki düşmanın belli bir teknik gücü var ve her yerde bu güce karşı onu boş

çıkartıcı tedbirleri mutlaka geliştirmemiz gerekir. Fakat bunun dışında düşmanın belirgin bir gücünden söz etmek mümkün değildir. Örneğin, eğer biz örgütlü ve mücadeleci bir konumda olsak, o zaman düşmanın istihbaratı, yani MİT faaliyetleri bize av olmaktan başka bir rol sahibi olamaz. Fakat biz kendimizi savaşır halde görmediğimiz ve düşman istihbaratına karşı kendi istihbaratımızı örgütleyerek mücadele etmeyi öğrenmediğimiz için, mevcut durumda düşmanın istihbarat faaliyetleri birçok alanda sonuç alıcı olmaktadır. Burada önemli ve esas olan şey, kendi yaklaşımımızı ve tutumumuzu değiştirmemizdir. Yine bazı faşist çeteler dışında düşman ordusunun çatışma gücü kalmamıştır. Bu noktada da savaşa çağımız hedefi kendimizin belirlenmesi, başarıyla ve etkili vurabileceğimiz hedefleri seçmemiz, bu biçimde hedefleri çoğaltıp çeşitlendirmemiz esastır. Savaş tarz ve taktiklerimizi yenilediğimiz ve yaratıcı kıldığımız oranda etkili savaşa çağımız ve başarılı sonuçlar alacağımız kesindir.

Faşizme karşı en etkili kitle gücü kadın hareketidir

Kitle mücadelesi açısından en önemli gücün kadın özgürlük mücadelesi olduğu açıktır. Kadın Özgürlük Hareketimiz, savaşta olduğu gibi, kitle mücadelesinde de öncü konumdadır. 'Jin Jiyan Azadî Devrimi' giderek tüm dünyaya yayılmaktadır. Giderek etkinlik kazanan bir kadın enternasyonalizmi gelişmektedir. Açık ki Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyetçi faşist yönetimine karşı en etkili kitle gücü kadın hareketidir. Zaten mevcut faşist yönetim de en çok kadınlara saldırmakta, tutuklayıp katletmekte; bu da kadın kitlesinde artan bir tepki ve öfke yaratmaktadır. Bu tepki ve öfkeyi bilince dönüştürüp örgütleyerek faşist-soykırımcı diktatörlüğe karşı aktif mücadele eder hale getirmek, en büyük devrimci güç olan kadın potansiyelini aktif mücadele eder kılmak, faşizmi yıkıp özgürlüğü kazanma mücadelesinde çok önemli bir rol oynayacaktır. İçinde bulunduğumuz süreçte mevcut kadın potansiyelini örgütleyip eylemli kılarken, başta gençlik ve emekçiler olmak üzere diğer ezilen kesimleri de eyleme çekip bununla birleştirmek en temel devrimci görevlerden birisi konumundadır. Kadın-erkek tüm yoldaşların içinde bulunduğumuz süreçte bu görevi de doğru anlayıp başarıyla yerine getireceğine inanıyoruz

Değerli Yoldaşlar!

İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin önemi üzerinde her zaman duruyoruz. Peki neden? Çünkü siyasi ve askeri mücadelenin başarısı ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin başarısından geçiyor da ondan. Çünkü Önder Apo'nun ifade ettiği gibi, savaştan önce yaşamda kaybediyoruz da ondan. Çünkü erkek egemen zihniyet ve siyaset ile küçük-burjuva ruh hali

her zaman önümüzde engel oluşturabiliyor da ondan. Bunlar temelinde her zaman hatalar yapıp eksiklikler yaşayabiliyoruz. Eğer etkili bir eleştiri ve özeleştiri çizgimiz olmasa söz konusu hata ve eksiklikler bizi rahatlıkla boğabilir ve devrimci başarılarımızı önleyebilir. İşte bu durumu en devrimci silahımız olan eleştiri ve özeleştiri yöntemiyle kısmen gideriyoruz.

Örneğin parti yönetimine yazılan bireysel raporlara Merkez Komitemizin verdiği ortak cevap da ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesiyle doluydu. Neden? Çünkü raporlar en çok ideolojik ve örgütsel hata ve yetersizliklerden söz ediyordu da ondan. Örneğin en temel sorunumuz olarak Önderlik ve parti gerçeğine doğru katılamama durumu ortaya konuyordu. Bu temelde katılım ve partileşme sorunumuzun esas olduğu belirtiliyordu. Yine kendini yeterli görme tutumunun bolca yaşandığından söz ediliyor ve yeterli düzeyde eleştiri-özeleştiri yapmama durumunun yaşandığı dile getiriliyordu. İdeolojik yoğunlaşma zayıflığından, bireysel yaşama ve mücadele etme durumundan söz ediliyor, örgütlülüğün kaçışın yaşandığı belirtiliyordu. Aynı zamanda ciddi yöntem sorunları yaşadığımız, olaylara bütünlüklü bakmayıp parçalı ele aldığımız ifade ediliyordu.

Belli ki benzer eleştiriler daha fazla ifade edilebilir. Ancak bunları zaten her birimiz yeterince biliyoruz. Bu noktada bilme sorunumuz yok, esas olarak uygulama ve düzeltme sorunumuz var. O halde hata ve eksiklerimizi mutlaka düzeltebilmeliyiz, pratikte aktif uygulayıcılar haline gelebilmeliyiz. Cins ve sınıf mücadelesini kendi içimizde ve dışımızda doğru yöntemlerle ve sonuç alıcı bir tarzda geliştirebilmeliyiz. Örneğin sınıf mücadelesi deyip geçmemek gerekir. Küçük-burjuvazi bulunduğu ortama her zaman umutsuzluk ve karamsarlık yayar, sürekli yakınır ve şikayet eder, her zaman bireyciliği ve bencilliği geliştirir, sürekli özel yaşam arayışında olur. Bunları daha da çoğaltabiliriz. Zaten her gün etrafımızda tonlarcası vardır. Yine cins mücadelesi olmadan, değil başarılı bir devrimci olmak, tutarlı bir insan bile olunamaz. O halde cins mücadelesi deyip geçmemek, bu mücadelenin büyük önemini ve yarattığı gücü görmek gerekir. Çok açık ki erkek egemen zihniyet ve siyaset her zaman doğru özgür yaşam ölçülerimizi bozar, duygularımızı ve ruh dünyamızı karmaşıktırır, bilincimizi çarpıtır, ret ve kabul ölçülerimizi ortadan kaldırır, enerjimizin devrimci görevlere harcanması yerine boşa gitmesine yol açar. O halde sürekli bir cins ve sınıf mücadelesi ile kendimizi yenilememiz ve devrimci pratiğe

bu temelde yönelmemiz şarttır.

Kuşkusuz ideolojik mücadele sadece kendimiz için, parti kadroları için gerekli ve geçerli değildir; dışımız ve tüm toplum için de gerekli ve geçerlidir. Dikkat edelim, Önderlik çizgimize ve devrimci pratiğimize yönelik her gün binlerce ideolojik saldırı yapılmaktadır. Örneğin biraz boşluk bırakılsaydı, neredeyse seçim ardından özel psikolojik savaş saldırısıyla demokratik siyasetin gücü kırılıp birliği parçalanacaktı. Fakat zamanında karşı koyuşla ve kısmen etkili bir ideolojik mücadele ile bu saldırıların etkisi önemli ölçüde kırıldı. Bu bakımdan, dıştan gelen ideolojik saldırılara karşı da her zaman dikkatli ve hazır olmalıyız ve de bu saldırılara karşı etkili bir mücadele yürütmeliyiz. Dahası propaganda ve ajitasyon, sanat ve edebiyat, eğitim ve araştırma temelindeki ideolojik alan çalışmalarımızı böyle bir ideolojik mücadele ve etkinlik sağlayacak düzeyde geliştirmeliyiz. Tüm arkadaşların bu konularda da duyarlı davranacağına ve görevlerine sahip çıkacağına inanıyoruz.

Değerli Yoldaşlar!

14 Temmuz, 30 Haziran ve 19 Temmuz'un devrimci girişkenlik ve direniş çizgisi her zaman zafer yaratır. Hepimizin buna yürekten inanması ve bu çizgiyi pratikte esas alması gerekir. Dikkat edilirse, bu çizgide başkasından bekleme, umutsuzluk, karamsarlık, zorlanma ve başarısızlık kesinlikle yoktur. En zor koşullarda ve hiç imkânın olmadığı durumlarda kendi gücüyle eyleme kalkmak ve zafer kazanmak vardır. Geriye dönüp söz konusu direnişlere bakalım. 14 Temmuz öncesi zindandaki yoldaşların hangi imkânı ve maddi gücü vardı? Çok açık ki bütün bunlar sıfır noktasındaydı. Ama o yoldaşlar imkânı ve gücü kendi bilinç ve inançlarından yaratarak tarihin en büyük direniş eylemini gerçekleştirdiler. Yine 30 Haziran öncesi Zilan yoldaşın sahip olduğu güç ne kadardı? Belli ki çok azdı. Bu konuda hiçbir tecrübe yoktu ve de yalnızdı. O da bilincinin ve inancının gücüyle söz konusu tarihi eylemi gerçekleştirdi.

Şimdi her alanda ve her birimizin sahip olduğu hiç de küçümse-

nemeyecek düzeyde imkânlar var. Bu imkânlar asgari düzeyde kullanılsalar, faşizmi onlarca kez yenen büyük eylemler ortaya çıkar. Fakat dikkat edilirse bunlar fazla olmuyor. Çünkü bir aktifleşememe, pratikleşememe, başkasından bekleme ve hep savunmada kalma durumu yaşanıyor. Bunları kesinlikle aşmalıyız. Neredeyse herkes durmadan kendi zorlanmasından söz ediyor. Peki niçin zorlanıyoruz? Demek ki devrimleşmekte yetersizliğimiz ve zayıflığımız var da ondan zorlanıyoruz. Yoksa bilinci, inancı, kararı ve iddiası yerinde olan bir devrimci hiç zorlanır mı? Örneğin 14 Temmuz direnişçileri hiç zorlandılar mı? Zilan yoldaş söz konusu büyük eyleme yürürken hiç zorlandı mı? Zap, Avaşın ve Metîna'da fedaice direnen yoldaşlar hiç zorlanmaktan söz ediyorlar mı?

Çok açık ki Apocu fedai militanlıkta zorlanma, aktifleşememe durumu yoktur. Bu tür durumlar doğru ve yeterince devrimleşememenin ve fedaileşememenin sonucudur. O halde bu durumları tümenden aşmalı ve en küçük etkisini bile içimizde bırakmamalıyız. 14 Temmuz ve 30 Haziran çizgisinde kendimizi yenileyip başaran Apocu fedai militanlar haline getirmeliyiz. Bu temelde de her türlü düşmanı yenme ve en büyük zaferleri kazanmayı garantilemeliyiz. Mazlum, Kemal, Hayri, Sara ve Zilan yoldaşlar böyle yaptılar ve tarihin en büyük ve anlamlı zaferlerinin yaratıcısı oldular. Biz de bu kahraman şehitlerimizin izinde doğru yürüyerek, her türlü zorluğu yenip engeli aşma temelinde tarihi zaferler kazanmayı mutlaka başarmalıyız. Tüm yoldaşların böyle bir ruh, bilinç ve inançla hareket edip dönem görevlerini mutlaka başaraacağına inanıyor, üstün başarılar diliyor ve büyük başarmaya çağırıyoruz!

-Kahrolsun Faşist-Sömürgeci-Soykırımcı Diktatörlük!

-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

-Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!

-Yaşasın 14 Temmuz ve 30 Haziran Fedai Zafer Ruhu!

-Bijî Rêber Apo!

KURDİSTAN'DA SOYKIRIMCI HEGEMON ERKEKLİĞİN KOD ADI: HÜDA PAR

Ciğdem Doğu

“Dürüst siyaset, gerçek adalet!” sloganını temel bir slogan olarak belirleyen HÜDA PAR, gerçekte tamamen Kürt soykırımını ve kadın kırımını hayata geçirmenin ajan partisi olarak örgütlendirilmiştir, ne dürüstlük, ne adaletle ve ne de gerçek anlamda siyasetle alakaları vardır. Yüzyıldır Kürtler üzerinde yürütülen açık-örtülü, fiziki ve kültürel soykırım politikasının güncel bir piyonu, kontra örgütü olarak yeniden devreye konulmuştur. Süleyman Soylu'nun şu ifadeleri çok çarpıcıdır:

“Bundan 10 yıl sonra göreceksiniz. HÜDA PAR adınının hangi stratejik akılla atıldığı ve kimlerin önünü tıkadığı, bu adımla beraber Türkiye’de Doğu ve Güneydoğu politikasında muhafazakârlık akının nasıl yeniden devreye gireceği ve Türkiye’nin bir kesiminin yanı... HÜDA PAR adımı öyle bir stratejik bir adım oldu ki... Bazı adımlar ülkeler açısından devletler açısından öyle stratejiktir ki... Burada Türkiye Cumhuriyeti Devleti çok önemli ve stratejik bir adım atmıştır. Bunun faydasını Türkiye 10 yıl sonra anlayacak, bunu bir fani Süleyman Soylu söyledi diyecekler ama bunu Tayyip Erdoğan yaptı.”

Soylu'nun ifadelerinden HÜDA PAR'ın nasıl bir amaçla araç olarak kullanılacağı çok net ifade edilmektedir. Elbette ki yetkili ağızlardan söylenmesi de biz bunun amacının ne olduğunu çok iyi biliyoruz. HÜDA PAR, Hizbul kontra örgütünün meşrulaştırılmış, parti süsü verilmiş biçimi oluyor. 1990'lı yıllarda gerilla mücadelesini salt Türk ordu ve polis gücü ile yenemeyen Türk faşizmi, bir kontra örgütü olarak Hizbullah'ı kurmuş, bu örgüt de DAİŞ'in protipi olarak Kuzey Kurdistan'da en vahşi yöntemlerle yurtseverlere saldırmış, katletmiş, korkunç işkencelerden geçirmiştir. Bu vahşi yöntemlerle halkı sindirip gerilladan, mücadele gücünden koparmaya çalışmışlardır. JİTEM vb kontra yapıların yanı sıra Hizbullah gibi Kürtler'in içinden çıkıp Kürtler'i vurmak üzere böylesi bir yapılanmanın oluşturulması önemliydi. Hem yurtsever çizgiyi tasfiye etmek, hem genel anlamda Kürt toplumunu parçalamak ve hem de Kürtlüğün içinde ihaneti-ajanlığı işbirlikçiliği örgütleyip bir çizgi haline getirmek gibi çok yönlü amaçlarla bu örgüt kullanıldı.

Tabii burada hem "Kürtlüğü" ve hem de İslam dininin çok kötü bir biçimde kullanılması söz konusudur. Toplumun kültürel İslam duyguları da topluma karşı korkunç kullanılıp hem toplum ve hem de kültürel İslam yaşam tarzı kirletilmeye çalışılmıştır. Bu kontra yapı

belli bir zamana kadar kullanıldıktan sonra devlet karşı yönelim göstermiştir. Ancak bu yönelim, Kürt halkına karşı suç işledikleri için değil, biraz daha devlet terbiyesi verip gerektiği zamanda daha kullanışlı olabilmesi için ayar verme amaçlı gerçekleşmiştir. Devlet bu güçleri, zindanda ve dışarıda hep ellerinin altında tutmuş, kullanmak için uygun zamanı beklemişlerdir.

İşte 12 Aralık 2012 tarihinde HÜDA PAR olarak bir legal parti biçiminde yeniden örgütlendirildiğinde, devlet için uygun zaman gelmişti. Bu güçleri bir parti olarak meşrulaştırıp gerektiğinde legal sahada gerektiğinde illegal sahada kullanabilecek bir pozisyona getirmişlerdir. 6-8 Ekim süreci, bunun önemli bir göstergesiydi. Yine son seçim sürecinde Cumhuriyet İttifakına dahil olup AKP listelerinden vekil olarak meclise dahil olmaları, Soylu'nun da ifade etmiş olduğu bu stratejik yaklaşımı net olarak göstermiştir. Bu strateji temelinde gelişen anlaşma sonucu, AKP rejimi daha seçim sürecindeyken başta İslamcı feminist Konca Kuriş olmak üzere birçok kişiyi vahşice öldürmekten sorumlu katili ve katilleri cezaevinden serbest bıraktırmıştır. Ki bu katillerin bırakılma süreci, kamuoyunun dikkatini çekmeyecek biçimde peyderpey gerçekleştirilmiştir.

Faşizmin saldırıları Kürt kadınının örgütlü iradesini yok edemedi

AKP, "ılımlı İslam"ın öncülüğünü, Türkiye, Kurdistan ve Ortadoğu'da yeşil faşizm biçiminde yapmaktadır. Ki bu yeşil faşizmin 21 yıllık iktidar süresi boyunca hem Kürtler ve hem de kadınlar üzerinde nasıl soykırımcı politikalar, saldırılar yürüttüklerini herkes çok iyi bilmekte ve görmektedir. TC tarihi boyunca Kürt halkı ve kadınları üzerinde uyguladığı beyaz faşizmin, siyah faşizmin ve en son çare olarak görülen yeşil faşizmin her

türlü saldırısı, Kürtler'in varlığını ve Kürt kadınının örgütlü iradesini yok edemedi, Kürtler'i ve kadınları özgürlük ve demokrasi çizgisinden koparamadı. Bir dönem AKP "Kürt sorununu çözeceğim" söylemi ve bazı sahte oyunlarla Kürt halkı ve özgürlük hareketimiz üzerinde 'çözüm' operasyonu gerçekleştirmek istedi ki bununla amaçlanan Kurdistan'da tamamen silinmiş olan devlet partilerini yeniden canlandırmak, devlete kan verecek damarları yeniden oluşturmaktır. Tam anlamıyla bir özel savaş operasyonuydu. Bu politika, AKP'nin gerçek yüzünü gösterene kadar kısmen sonuç alsa da, gerçek yüzü açığa çıktıktan sonra o da giderek Kurdistan'da erime sürecine girdi. Ortaya çıkan bu erime sürecinin önüne geçmek için yeni özel savaş politika ve operasyonları devreye konuldu.

HÜDA PAR'ın hiçbir etki düzeyi olmamasına rağmen sözde bir Kürt partisi olarak öne çıkarılması, bu operasyonun bir parçasıdır. Bir yandan demokratik ve yurtsever güçler üzerinde her türlü baskı ve şiddet politikasını yürütüp bu güçleri sınırlandırıp etkisizleştirmeye çalışırken, bir yandan da HÜDA PAR gibi özel savaşın kontra ajan partilerine ön açmak istemişlerdir. Bunun bir boyutu, içte ve dışta "Kürtler'in iradesini tanıyoruz, onlarla ittifak yapıyoruz, meclise taşıyoruz" biçiminde sahte propaganda aracı olarak kullanılmasıdır. Yani burada kendilerine göre iyi Kürt-kötü Kürt, 'terörist' olmayan Kürt-'terörist' Kürt ayrımını geliştirerek, Kürt halkını ve kadınlarını bu ajan kontra çizgiye çekmeyi hedeflemektedirler. Burada hem Kürtlük ve hem de İslamcılık çok kötü bir biçimde kullanılmaktadır. Kürt kimliğini ve Kürt halkının dini duyarlılığını istismar etmektedirler. On yıl sonrasını hesap ederek bir yandan yurtsever ve özgürlükçü Kürt ve kadın çizgisini baskıyla sindirip, diğer yandan HÜDA PAR'ın her açıdan önünü açarak örgütlülükle-

rini büyütmeyi hedefliyorlar. Ki Soylu'nun sözleri adeta bunun itirafıdır. Bu politikaya KDP'nin de tam destek verdiğini, özellikle seçim sürecindeki resmi temaslarından ve yine pratik faaliyetlerinden biliyoruz. Yine HÜDA PAR çizgisinin Güney Kurdistan'da gelişmesine dönük de politikalar vardır. İlk ve başlıca hedef Kuzey Kurdistan olmakla birlikte bu çizgiyi adım adım diğer parçalarda da geliştirmeye çalışmaktadırlar. Tabii bu, onların hedefidir, her hedef gerçekleşecek diye bir kanun yoktur.

Bu yazıyı HÜDA PAR'ın kadın politikası çerçevesinde yazdığımız için genel çizgisi ve stratejik-taktik amaçları için bunları belirtmekle yetinelim. Bu anlamda özetle bir kez daha vurgularsak; HÜDA PAR, tamamen AKP yeşil faşist rejiminin özel savaş politikaları doğrultusunda örgütlenen, ayakta tutulan ve yürütülen kontra ajan partisidir. Kürtlük'le, insanlıkla, hele de kadın hakları veya özgürlüğüyle hiçbir biçimde alakası yoktur. O kadar güçlü, kitlesi yoktur vb biçiminde yüzeysel yaklaşımdan kaçınmak ve bu kontra partinin hiçbir etkinliğine, örgütlenmesine izin vermemek ideolojik, politik, öz savunmacı mücadeleyi yürütmek çok önemlidir. HÜDA PAR Kurdistan'da, değil bir tabela partisi, tabelası bile olmaması gereken bir kontra partidir. Bu gerçeğin çok iyi bilincine varılarak başından itibaren HÜDA PAR'ı etkisiz kılan bir mücadele içinde olunması, ulusal, insani ve kadın özgürlükçü mücadelemizin temel bir görevi ve sorumluluğudur.

Aslında AKP, Taliban, El Kaide, DAİŞ vb gibi ılımlı veya radikal iktidarcı İslamcı güçlerin kadın politikaları herkes tarafından bilinmektedir. Bu güçler arasında amaç ortaklığı zaten vardır, ancak bazı taktik, yöntem konularında ton farklılıkları söz konusudur. Bazen bu ton farklılığı nedeniyle kendi aralarında çelişki, iktidar mücadelesi de olabilir. Ancak özellikle de konu kadın olduğunda bu güçlerin hepsi

aynı noktada birleşmektedirler. Bu anlamda birbirlerinden hiçbir farkları yoktur. Tabii burada özellikle İslamın halkçı kültürel yaşamı biçimini ayrı tutuyoruz, şüphesiz burada da kadına dönük geleneksel yaklaşım ortaya çıkmaktadır, ancak bu gerçeklik, İslam'ı kendi iktidarı için en çirkin biçimlerde kullanan faşist güçlerle aynılaştırılmaz. Bu nedenle İslam'ı yaşama ve uygulamada ortaya çıkan bu iki ayrı çizgi arasındaki farkı mutlaka vurgulamak gerekmektedir.

21 yıldır iktidarda olan AKP İslamcılığı, ılımlı İslam olarak isimlendirilip lanse edildi, ancak bu çizgi ılımlılık adı altında en üst düzeyde şiddet unsurlarını barındırdı, hiç gözünü kırpmadan da uyguladı. Bunu Kürt kadını başta olmak üzere Türkiyeli kadınlar üzerinde de çok yoğun olarak uyguladı. Gerek ideolojik, psikolojik, özel savaş şiddeti boyutuyla ve gerekse de fiziki şiddet, taciz, tecavüzden tutalım katliamlara, emek, duygu sömürüsüne kadar hiçbir yanını ihmal etmeden bütünlüklü bir biçimde kadın üzerinde uyguladı. Yirmi bir yılda kadın kırım politikalarında işin ehli oldu denilebilir. Tüm istatistikler bu gerçeği fazlasıyla ispatlamaktadır. Bu seçimde özellikle HÜDA PAR ve yine Yeniden Refah Partisi gibi açıktan kadın düşmanlığı yapan partilerle ittifak içine girmesi, Cumhuriyet İttifakı'nın milliyetçiliğinin yanı sıra kadın düşmanlığı ile örülmesi, AKP hegemonyasının temel karakteristiğini çok açık göstermektedir. Seçim sürecinde Cumhuriyet İttifakı çatısı altında tüm kadın düşmanlarını bir araya getirip bu ittifakı, oynanabilecek her türlü kirli oyunu oynayarak iktidarlaştırdılar. Elbette ki bu durum, kadınlar açısından tehlikeyi daha da büyüttü.

Bu anlamda genel bir tespit olarak; iktidara gelen bu hükümet ve ittifak ortaklarının kadın gerçeği karşısında, özellikle de örgütlü kadın gerçeği karşısında kontralaşan bir düzeyde kadın düşmanı politikaları yürüteceğini belirtmek gerekir. Kadına dönük şiddetin tonu ve biçimleri daha da artacaktır. AKP bu konuda bazen açıktan yaptıramadıklarını bunlara yaptıracak, açıktan söyleyemediklerini bunlara söylettirecektir. Zemin ve ortamları çeşitli biçimlerde hazırlayıp yeni Osmanlı stratejisinin şeriatçı yapısını ilmek ilmek dokumaya çalışacaktır. Özellikle de kadını, kadın hak ve özgürlüklerini öncelikli hedef haline getirerek bunu yapacaktır. Ki, bugüne kadar da yaptığı aslında buydu. Hegemonyasını aynı zamanda hegemon erkeklikte de derinleştirip sağlamlaştırmaya çalışacaktır. Şeriatçı çizgideki hegemon erkekliği, kontra erkekliği Türkiye'de, Kurdistan'da geliştirdikçe, bunu Ortadoğu'ya da çeşitli biçimlerde ithal edecek, yaymaya çalışacaktır. Ama bunun için önün-

deki en büyük engel olan örgütlü Kürt kadın realitesini aşması, tasfiye etmesi gerekmektedir. İşte HÜDA PAR'ın rolü, özellikle bu açıdan önemli olmaktadır.

Kurdistan'da kadın kırımında HÜDA PAR'a biçilen rol

Bu tablo içinde HÜDA PAR'ın kadın kırım politikalarını değerlendirenler, AKP'nin yirmi bir yıllık uygulamalarından, politikalarından bağımsız değerlendiremeyiz. AKP tam bir kadın düşmanı çizgide ilerlerken, zaman zaman içte ve dışta görüntüyü kurtarmak için bazı yönlerini cilalamak zorunda kalabiliyor ya da bazı anlarda kendini daha farklı gösterme ihtiyacı duyabiliyor. HÜDA PAR, dönem dönem bu konuda ortaya çıkabilecek boşluğu doldurmak için partileştirilip meclise taşınmıştır. HÜDA PAR, hiç inceltmeye veya kendini farklı göstermeye ihtiyaç duymadan kadına dönük katıksız ve örtüsüz şeriatçı yaklaşımını ortaya koymaktadır, bunun hem politikasını yürütüp ve hem de yaşamda fiili uygulayıcısı olmaktadır. Bu anlamda bir faşist ittifak olan Cumhuriyet'te içinde yer alarak, meclise girip meşrulaşarak AKP'ye iyi bir payanda olmakta, bu yönüyle tamamlamayı esas almaktadır. Bu açıdan Türkiyeli kadınlar ve kadın hareketleri açısından da ciddi bir tehlike teşkil etmektedir.

HÜDA PAR esas olarak Kurdistan'da Kürt kadınına karşı kırım politikasını yürütmekten sorumlu kılınmıştır. Aynı kadın düşmanı çizginin, Kürt kadınının özgürlük ve örgütlülük düzeyini örtüsüz ve çıplak biçimde tasfiye etmeye dönük bir işbölümü olarak da tanımlanabilir. Farklılık denilebilirse, böyle bir görev bölümü temelinde farklılıktan bahsedilebilir, bunun dışında kadın kırımında tamamen AKP ile aynı çizgidedirler. Bu çizgiyi legal, illegal, ideolojik, politik, örgütsel ve kontravari, özel savaş yöntemleriyle Kurdistan'da uygulamaktan mükelleftir. Ki on yılda da bunun meyvelerini toplamayı hesaplamışlardır. Stratejik ele alıp stratejik de destek vermeyi esas almaktadırlar. Bu nedenle kadın hareketleri kadar genel mücadele güçlerinin bu tehlikeyi görerek ideolojik, politik ve örgütsel mücadeleyi yürütmesi önemlidir. Elbette ki HÜDA PAR'ı olduğundan çok büyütmemek de gerekir, bu önemlidir. Ancak devletin her türlü desteğini alıp tüm olanakları kullanarak bir stratejiyi hayata geçirme hedefleri görmezden gelinemez. Bunu dikkate almadan yüzeysel ve geçiştirmeci bir yaklaşım sergilemek ciddi boşluklar yaratır. Başta kadın hareketi olmak üzere tüm mücadele yürüten güçlerin, boşluk bırakmayan, iddialı ve etkili bir örgütlenme mücadelesini yürütmesi bu açıdan çok önemlidir.

Elli yıllık genel özgürlük mücadelemizin ve otuz yıllık kadın özgürlük mücadelemizin Kurdistan'da yaratmış olduğu bir kadın

kimliği, yaşam felsefesi ve bu doğrultuda kazanımları vardır. Siyasette, sosyal hayatta, yaşamın birçok alanında özgürlük ve eşitlik mücadelesinin geliştirdiği bir kültür açığa çıkmıştır. Kürt kadını büyük oranda aydınlanmış ve örgütlü bir güç haline gelmiştir. Kürt kadınının bu gelişimi, özgür yaşam felsefesinde bir gelişimi ifade etmiş ve diyalektik olarak Kürt toplumunun da özgürlükçü ve eşitlikçi gelişimini tetiklemiştir. Zaten "Jin, Jiyan, Azadî" sloganında ifade edilen diyalektik de budur. Kadın, yaşamla bütünleşikçe özgürlük boy vermekte, hem kadın ve hem de toplum özgürleşmektedir. İşte bu süreçte HÜDA PAR ile asıl yapılmak istenen, Kürt kadınının bu kadın ve toplum özgürlüğünü birleştiren mücadelesini zayıflatmak ve tasfiye etmektir. Kadın mevkilerini bir bir düşürmektir. AKP'nin eksik bıraktıklarını, HÜDA PAR eliyle Kürt ve İslam kimliğini birlikte kullanarak her türlü yöntemle tamamlamaktadır.

Öncelikle kadınlar açısından belirtirsek; başta Türkiyeli ve Kürt kadınlarının görüntüde bile olsa bazı hukuki kazanımlarını açıktan ve direkt hedeflemiş, gündeme koymuşlardır. Bilindiği gibi Türkiye ve Kurdistan'da kadına karşı şiddet üst düzeylerde yaşandığı için, şiddet uygulayan erkeklerle dönük hukuki bazı tedbir, kararlar var. Şiddet uygulayan erkeği uzaklaştırma yönünde bazı tedbirler var. HÜDA PAR, şiddet uygulayan erkeğe ilişkin mahkemelerin verdiği tedbir kararının değiştirilmesini talep etmektedir. Yani erkeğin şiddet uygulamasının kolaylaştırılmasını, önündeki engellerin kaldırılmasını talep ediyor. Yine kadın hareketlerinin şiddet durumlarında "kadın beyanı esastır" biçimindeki kazanımını tersine çevirip erkeklerin de dinlenmesi gerektiğini belirtmekte, bu kazanımı giderek "erkek beyanı esastır" biçiminde tersine çevirmek istemektedirler.

Her ne kadar bir bütün kadın özgürlük ve eşitlik ilkelerini içermese de, kadın hareketlerinin mücadelesinin bir kazanımı olan İstanbul Sözleşmesi'ne karşı olduklarını açıktan belirtmektedirler. Özellikle İstanbul Sözleşmesi'nde Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun olan 6284 no'lu kanunun kaldırılması ve "iki tarafın da haklarını gözetecek" şekilde bir düzenlemeye gidilmesi gerektiğini ifade etmektedirler. Belirttiğimiz gibi bu sözleşme ve kanunlarda yetersizlikler olsa da sorun ve çatışmalı durumlara kadın açısından pozitif yaklaşan bir gerçekliği de vardır. HÜDA PAR bu kadına pozitif yaklaşımı da özünden boşaltıp aslında iki tarafın haklarını gözetme derken, esasta erkeğin haklarını gözetmekten bahsetmektedir.

Boşanan kadının nafaka hakkını, kız çocukların genel olarak okuma hakkını, özelde de karma okullarda okuma hakkını direkt hedeflemekte, bu kanunları şeriatçı hegemon erkek anlayışa göre yeniden biçimlendirmeye çalışmakta-

dır. Cinsel istismar, tecavüz gibi insanlık dışı saldırıları gerçekleştiren canileri cezalandırmanın yerine, tecavüz ettiği kadınla evlendirilerek af edilmesi biçiminde ucube ve korkunç 'çözüm'ler önermekte, bu görüşleri savunmaktadır. Çocuk yaşta evlilikler konusunda; "kime, neye göre çocuk, kaç yaşında çocuk" gibi demogojik ve ahlaksız sorular sorarak çocukluk olgusunu, çocuk olmanın yaş sınırını tartışmaya açmakta, tecavüzün bu biçimini de meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar. Yine klasik "Evin reisi erkektir. Kadın çalışmak için kocanın iznini almalı" biçiminde söylemlerde bulunup kamuoyundan çok tepkiler geldiğinde de çok klasik biçimde kadının zayıflığını öne çıkarak sözüm ona yumuşatmaya çalışmışlardır. Bunlar Meclis içinde kaldıkları katta bile kadın varlığına tahammül edememişler, kadın çalışanların olmaması için talepte bulunmuşlardır. Yine Yeniden Refah Partisi gibi seçim otobüslerinde kadın adayların resimlerini gölgeleyerek kadın yüzüne bile tahammül edemeyenlerle yol arkadaşlığı yapmış, yapmaktadırlar.

Kadın kimliğine, hatta kadın varlığına, yüzüne bile düşman olup kadını sadece cinsel bir obje, mal gibi görenlerin partisidir HÜDA PAR. Dikkat edilirse Kadın Kurtuluş İdeolojimizin beş ilkesi olan yurtseverlik, özgür düşünce-özgür irade, örgütlülük, mücadele ve etik-estetik ilkelerinin tamamen boşla çıkartılması, kadının kendini, erkeği ve toplumu dönüştürme mücadelesinin tasfiye edilmesi üzerinden bir savaş hattı belirlemişlerdir. Esasta Kürt kadını olmak üzere tüm kadınların özgürlükçü, eşitlikçi ve demokratik varlığına karşı savaş açmışlardır. Bu yolda her türlü egemen erkek yöntemlerini, gelenek ve ideolojileri mübah görmekte, bunun dışında kalanları ise haram ve kafirlikten saymaktadırlar. Bu açıdan Kürt insanının dini duygularını da korkunç biçimde sömürmekte, kullanmaktadırlar.

Sahip oldukları bu ideolojik ve politik yapıyı örgütlemek için de her türlü aracı kullanmaktadırlar. Özellikle de küçük yaşlardan başlayarak çocukları kendi kurdukları kuran kurslarında eğitip beyinlerini yıkamakta, kandırmaktadırlar. Kürt halkının yoksulluğunu da kullanarak kendi yanlarına çekmeye çalışmaktadırlar. Bu ve benzeri iknaya dayalı çalışmalarla birlikte tabii ki şiddeti de farklı biçimlerde kullanmaktadırlar. Örneğin birkaç yıl öncesine kadar Türkiye çapında kadına karşı şiddet en az Kurdistan'da yaşanmaktaydı. Ancak son yıllarda, özellikle de bu yıl Kurdistan'da sokaklarda ölü kadın cenazeleri bulunmakta, giderek çocuk yaşta evlendirmeler çoğalmakta, çocuk yaşta kızlarda kapanma artışı göstermektedir. Kürt kadını, tıpkı soykırım kışkırtıcı gibi ya fahişeliğin ya da dini usullerle kapanma kışkırtıcılığına alınmak istenmektedir. Her ikisi de bir devlet politikası olarak uygulanmakta ve esasta Kürt kadınının özgürlük ve örgütlülük iradesi kırılmaya çalışılmaktadır.

Elbette konuya dair söylenecek çok fazla şey vardır. Ancak ana esaslarda HÜDA PAR ile Kürt kadınının karşı karşıya kaldığı tehlikelere işaret etmek istedik. HÜDA PAR'ın Kuzey Kurdistan'ın DAİŞ'i olduğu gerçeği asla akıllardan çıkarılmamalıdır. Kürtlerin ve kadınların kanına girmiş ve bundan sonra da kanlarına girmede ısrarlı ve iddialıdır. Bu yazı vesilesi ile demokratik güçleri böyle bir kontra örgütle ittifaka, sözde ulusal birliğe çağırma gafletine kimsenin girmemesi gerektiğini de belirtmiş olalım. Bu unsurlar ancak mücadele konusu ve gerekçesi olabilirler.

Peki, buna karşı nasıl etkili bir mücadele yürütülmelidir? Kadın ve toplum açısından büyük bir tehlike teşkil eden bu örgüt nasıl etkisizleştirilmeli, bunun için neler yapılmalıdır?

Soykırımcı özel savaşın partisi HÜDA PAR'a karşı mücadele

Öncelikle HÜDA PAR'ın soykırımcı özel savaşın, kadın kırım politikalarının temel bir öznesi olduğu gerçeğinden hareketle ideolojik bir netlik olmalıdır. İdeolojik netlik olursa mücadele yol ve yöntemleri de etkili bir biçimde geliştirilebilir. Kadınları, gençleri, hatta çocukları, genel olarak toplumu, bu örgütün hakikatine ilişkin etkili bir biçimde bilgilendirmek, aydınlatmak, tarihinden günceline kadar tüm gerçek yüzünü ortaya koymak, teşhir etmek birinci görevdir. Bu tip örgütler kendilerini masum olarak gösterip insanların masumiyet duygularını kullanır ve buradan örgütlemeye çalışırlar. Bu nedenle ulaşılan herkese HÜDA PAR'ın gerçek yüzünü göstermek, anlatmak olmazsa olmaz bir görevdir.

Dini duyguları, kültürü, Kürt halkının bu konudaki hassasiyetini kullanan yönünü de güçlü ortaya koymak gerekir. Özellikle iktidarcı kontralaşan İslamcılık ve kültürel ahlaki İslam arasındaki ayrımın, yine bu ikisinin kadın konusunda geliştirdiği yaklaşımdaki ayrımın, ideolojik ve politik olarak güçlü değerlendirilmesi gerekir. Bunların kadın konusunda, kadını ve toplumu yozlaştıran tüm politikalarını tek tek serimlemeli, insanlar aydınlatılmalıdır. Kısaca dini ve bunun için de kadını kullanan politikalarına mahal vermeyen bir ideolojik politik tutum içinde olunmalıdır.

Bunun için gerekli analizler, teşhisler yapılarak nerede ve nasıl bir ihtiyaç var, yönelimleri hangi alanda ve kimlere dönük yoğunlaşıyor, bunları tespit ederek politik tavır içine girilmelidir. Bunların örgütlenmesine, yayılmalarına izin verilmemelidir. Yani ideolojik-politik mücadele kadar örgütlü toplum-örgütlü kadın mücadelesi daha da etkinleştirilerek cevap olunmalıdır. Çünkü toplum bilinçlenip örgütlendiği oranda HÜDA PAR'ın örgütlenme alanı daralıp etkisizleşir, yok oluşa gider. Düşmanın planları boşa düşer. Bu nedenle eğitim ve örgütlenme faaliyetleri

çok büyük önem taşımaktadır. Elbette HÜDA PAR'ı tek temel gündemimiz yaparak değil de, yukarıda da belirttiğimiz gibi faşist rejimin HÜDA PAR üzerinden geliştirmek istediği planları da göz ardı etmeden, dikkate alarak genel eğitim ve örgütlenme çalışmalarımızı derinleştirmeliyiz.

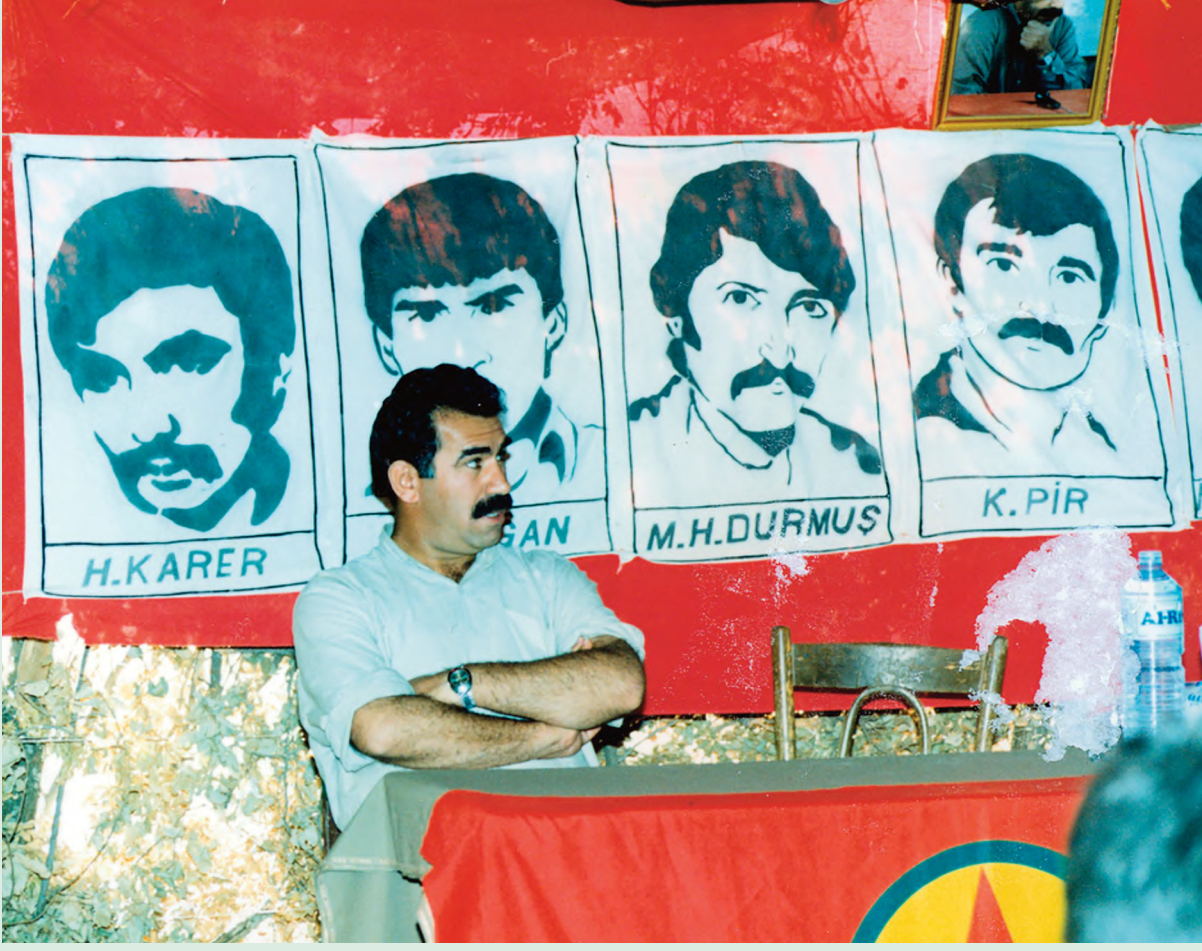
En önemlisi de bu güçlerin kontra karakterini göz önünde bulundurarak mutlaka kadınların ve toplumun öz savunmasını yapabilmesidir. Öz savunmanın temeli bilinçlenme ve örgütlenme iken, bu temel üzerinden gelişmesi gereken, silahlı-silahsız her türlü saldırıya karşı kendini savunma gücünü oluşturmaktır. Başta kadınlar olmak üzere herkes olası fiziki, silahlı saldırılara karşı da hazırlıklı, örgütlü, eğitilmiş olmalıdır.

Savunmasız kalınamaz. DAİŞ saldırıları karşısında örgütsüz, hazırlıksız olan halkların nasıl kendilerini savunamayıp büyük katliamlardan geçtiğine en yakın zamanda tanık olduk. Ve yine hazırlıklı ve örgütlü olan Kürtler'in Rojava'da, Mexmûr'da, bir aşamadan sonra Şengal'de nasıl kendilerini güçlü bir şekilde savunduklarına ve hatta düşmanı nasıl yenilgiye uğrattıklarına da tanık olduk, bizzat yaşadık. Bu nedenle her türlü soykırımcı ve kadın kırımcı saldırılar karşısında olduğu gibi HÜDA PAR'ın da saldırıları karşısında öz savunma birimlerini, örgütlülüğünü oluşturmaları ve gerektiği yerde ve zamanda cevaplarını vermesi çok önemli olmaktadır. Özellikle de kadınların birbirine sahip çıkan, birbirini savunan, bu şeriatçı zihniyete dayalı hegemon erkekliliği geliştirmek isteyen kontra yapıya karşı çok duyarlı ve örgütlü bir duruş içinde olması çok daha önemli olmaktadır.

Aslında Önder Apo'nun paradigması ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi doğrultusunda demokratik ulusun demokratik konfederal sistemini doğru bir biçimde hayata geçirmek, hem tüm saldırıları boşa çıkarmanın ve hem de özgür yaşamı inşa etmenin esas reçetesidir. Ne kadar demokratik konfederal örgütlenmede derinleşirsek, o kadar politika üretiriz, o kadar özgür yaşam üretiriz ve tabii ki o kadar da kendimizi savunup düşmanı boşa çıkartır, etkisizleştiririz. Bunun için herhangi bir biçimde ya da eski alışkanlıklarla değil, üçüncü doğuşun paradigması temelinde eğitim, örgütlenme, öz savunma, mücadele esastır. Bununla birlikte gerek Kurdistan'daki farklı kadın kimlikleriyle ve gerekse de Türkiyeli kadınlarla dayanışma ve ortaklık içinde kadın mücadelesini her yönüyle geliştirip derinleştirmek, günümüzün en anlamlı, onurlu ve esas görevlerindendir.

Bütünlüklü, birleşik ve ısrarlı bir mücadele çizgisi, HÜDA PAR da dahil olmak üzere tüm hegemonik soykırımcı baskıları, dayatmaları aşma gücüne sahiptir.

KCK VE DEMOKRATİK ULUSLAŞMANIN BOYUTLARI - 3

Kapitalizmde kadın öyle bir hale getirilmiştir ki, 'metanın kraliçesi' demek yerinde bir deyim olacaktır. Sadece 'ev kadını' statüsü altında ücretsiz çalıştırılan değildir, evin dışında en az ücretlidir ve ücretleri düşürmenin temel aracıdır. Sisteme sürekli yeni nesil üreten bir endüstriyel doğurgan makinedir. Reklam endüstrisinin baş aracıdır. Cinsiyetçi iktidarın gerçekleştirilme aracıdır. Küresel imparatorlardan aile içindeki küçük imparatora kadar bütün egemen erkeklerin sınırsız haz ve iktidar aracıdır. Hiç iktidarı olmayanların iktidarını doğuran nesnedir.

— Réber Apo'nun 'Kültürel Soykırım Kıskaçındaki Kürtleri Savunmak' kitabından derlenmiştir —

3- Demokratik Ulus ve Sosyal Yaşam

Demokratik uluslaşma sürecinde sosyal yaşamda önemli dönüşümler gerçekleşir. Kapitalist modernitede geleneksel yaşam büyük değişikliklere uğrar. Eski toplum radikal dönüşümler yaşar. Modernite kendini en çok sosyal yaşam değişikliklerinde hissettirir. Değişikliklerin büyük kısmı modaya ilişkindir, biçimseldir. Uygarlığın temel kategorileri varlığını sürdürür. Kentin, sınıfın ve devletin gelişimi ve dönüşümü öze ilişkin değildir. Her üç kategoride de büyük şişkinlik ortaya çıkar. Toplumun kentli, sınıflı ve devletli yapısı kapitalist birikim sistemiyle kanser türü büyümeye uğrar. Eski uygarlık sistemi öz itibarıyla çelişkilerin sık sık bunalımlara yol açtığı bir yapıda olmakla birlikte, bu çelişkiler toplumun gelişmesini bütünüyle tehlikeye atacak, çözdürecek ve kanser türü doku büyümelerine yol açacak nitelikte değildir. Kapitalizmin birikim tarzı, doğası gereği işleyebilmek için toplumsal büyümeyi kanser tarzına dönüştürür. Eğer günümüzde nüfusu yirmi milyonu aşan megapollerde toplumun kılcal damarlarına kadar sızmış ulus-devlet iktidarına, tekdüze homojen toplum peşindeki sınıfsallaşmaya tanık olmakla kalmıyor, bunu sosyal yaşamın hâkim eğilimi olarak normal karşılıyorsak, bunun adı toplumsal kansere yakalanmaktır. Bütün bilimsel göstergeler gezegenimizin, çevrenin ve toplumun bu hızdaki büyümeyi kaldıramayacağını kanıtlamaktadır. Bu durumda yaşayan bir toplumdan değil, önüne çıkan her şeyi tüketen bir canavardan bahsetmek gerekir. Eski toplumda Leviathan sadece devlet iktidarını nitelerken, kapitalist modernitenin kendisi günümüzde gezegendeki tüm canlı ya-

şamı tüketen bir canavara dönüşmüştür. Kapitalist modernitenin kendisi bir canavar, bir modern Leviathan'dır.

Hâkim modern yaşam en eski köle olan kadın etrafında tam bir tuzağa dönüşmüştür. Kapitalizmde kadın öyle bir hale getirilmiştir ki, 'metanın kraliçesi' demek yerinde bir deyim olacaktır. Sadece 'ev kadını' statüsü altında ücretsiz çalıştırılan değildir, evin dışında en az ücretlidir ve ücretleri düşürmenin temel aracıdır. Esnek çalıştırmanın önde gelen unsurudur. Sisteme sürekli yeni nesil üreten bir endüstriyel doğurgan makinedir. Reklam endüstrisinin baş aracıdır. Cinsiyetçi iktidarın gerçekleştirilme aracıdır. Küresel imparatorlardan aile içindeki küçük imparatora kadar bütün egemen erkeklerin sınırsız haz ve iktidar aracıdır. Hiç iktidarı olmayanların iktidarını doğuran nesnedir. Kadın tarihin hiçbir döneminde kapitalist modernitede olduğu kadar istismar edilmemiştir. Diğer kölelikler -çocuk ve erkek kölelikleri- kadın köleliğinin izinde geliştiği için, kapitalizmin dayattığı sosyal yaşamda efendiler dışında herkes çocuklaştırıldığı kadar köleleştirilmiştir de. Günümüz toplumunun sosyal yaşamı hem bir yaşlının çocuklaştırılması gibi çocuklaştırılmış hem de kadınsılaştırılmıştır. Hitler'in meşhur, 'halklar ve toplumlar bir kadın gibi yönetilmeyi sever' sözü bu gerçeği ifade eder. Kadın etrafında oluşan ve toplumun en eski kurumu olan aile, yine kadın etrafında ama bu sefer tam bir çözülme yapıyor. Aileyi çözen kapitalizmin birikim tarzıdır. Bu tarz toplumu tükettiği gibi, ancak toplumun temel hücresi olan aileyi çözdüğü ölçüde toplumu tüketebileceği ve atomlaştırabileceği de beklenen bir sonuçtur.

Tıp ne kadar geliştirilirse geliştirilsin, toplumdaki hastalıkların çığ gibi büyü-

mesini durduramamaktadır. Tıbbın gelişmesinin kendisi, diyalektik olarak hastalıkların ne kadar geliştiğinin de kanıtıdır. Kendisi nevrotik ve kanserolojik olan kapitalist sistemin toplum bireylerini bu tür hastalıklara boğması da beklenen diğer önemli bir sonuçtur. Milliyetçilik, dincilik, iktidarcılık ve cinsiyetçilik hem kurumsal hem de bireysel olarak sürekli hastalık üreten kapitalizmin zihinsellik ve duygusal genleridir. Artan bünyesel hastalıklar zihinsel ve psikolojik hastalıkların göstergesi olup, bu hastalıkların tümü kapitalizmin çözdüğü ve dağıttığı toplumun yol açtığı doğal sonuçlardır.

Modern sosyal yaşamda eğitim sistemi anti-toplumsal bireyci tipi yetiştirmekle yükümlüdür. Gerek liberal bireyci yaşam gerekse ulus-devletçi yurttaş yaşamı kapitalizmin ihtiyacına göre programlanarak gerçekleştirilir. Bu amaçla eğitim sektörü denilen muazzam bir endüstri oluşturulmuştur. Bu sektörde birey yirmi dört saat zihnen ve ruhen bombardımana tabi tutularak anti-toplumsal bir varlık haline getirilir. Bu birey ahlâki ve politik olmaktan çıkarılmıştır. Günlük tüketim peşinde koşan, paracı, seksist, şoven ve iktidar yalakası haline getirilmiş bireylerle toplum doğası kökünden tahrip edilir. Eğitim toplumun sağlıklı işleyişi için değil yıkımı için kullanılmaktadır. Sosyal yaşama ilişkin daha da geliştirilebilecek çözümlemelerin kanıtladığı gerçeklik 'ya toplum ya hiçlik' sınırına çoktan dayanıldığıdır.

Toplumdan vazgeçmek insan olmaktan çıkmak demektir

Kapitalizmin çıkarları doğrultusunda geliştirilen bilimcilikler adına ne tür şarlatanlıklar yapılırsa yapılsın, insan yaşamı öncelikle toplumsal bir yaşamdır. Devlet ve kapitalizm olmadan önce de toplum

vardı. İnsan toplumla insan oldu. Beğenmediğimiz ve milyonlarca yıl süren ve basit bir aileye benzeyen klan toplumu olmasaydı ne kent, ne sınıf, ne devlet, ne de uygarlık olurdu. Toplum geliştiren kent, sınıf, devlet ve uygarlık değildir, tersine bu olguların hepsini gerçekleştiren varlık toplumdur. İnsan yaşamında hiçbir şey toplumun yerini tutamaz. Toplumdan vazgeçmek, toplum olmaktan çıkmak, insanlıktan vazgeçmek ve insan olmaktan çıkmak demektir. Demokratik ulus öncelikle toplum olarak kalmakta ısrarlıdır; kapitalist modernitenin karşısına 'ya toplum ya hiç' şiarıyla dikilir. Modernite çarklarında çözdürülen toplumun kalıcılığında, tarihsel-toplumsal bir gerçeklik olarak yaşanmasında ısrarlıdır. Öneminden ötürü savunmamda kadın ve aileye ilişkin ayrı bir madde ayırmakla birlikte, toplumu esasta büyük bir aile olarak ele almak gerektiğini belirtmeliyim. İnsanı tarih boyunca gerçekleştiren bu ailedir. Günümüzde her şeyin indirgendiği para, iktidar, seks, futbol ve benzeri modernite dinleri çok sonradan ortaya çıkmışlardır; bireyi oluşturamazlar, tersine tüketirler.

Demokratik ulus özgür birey-yurttaşın gerçekleştiği alternatif modernitedir. Demokratik ulus toplumsal hiçleştirmeye karşı alternatif toplumdur; iktidar ve devlet toplumuna veya toplumsuzluğuna karşı demokratik toplumdur. Eşitsizliğin ve köleliğin her biçimiyle uygulandığı ve içselleştirildiği toplumsal tüketilişe karşı özgürce ve eşitçe varoluşa kavuşan toplumdur. Toplumsal yaşam açısından demokratik ulusu değerlendirdiğimizde, rahatlıkla bu tanımlamalara varabiliriz. Demokratik ulus toplumu olmak sağlıklı toplum halinde yaşamının başta gelen koşuludur. Ulus-devletin tükettiği toplumu yeniden aslına iade eder. Sağlıklı toplum sağlıklı birey yetiştirir. Zihinsel ve ruhsal sağlığına ka-

vuşan bireyin fiziki hastalıklara karşı direnci daha da artar ve hastalıklar azalır. Demokratik ulusun eğitim anlayışı toplumsallığı ve özgür birey-yurttaş hedef aldığından, bireyin toplumla ve toplumun bireyle gelişme diyalektiği yeniden kurulur. Bilimlerin toplumsallaştırıcı, özgürleştirici ve eşitleştirici rolü yeniden ortaya çıkar. Demokratik ulus, varoluşu hakkında doğru bilinç kazanmış toplumun ulus-sallığıdır.

Kapitalist modernitenin imhanın eşiğine getirdiği Kürt toplumunu demokratik ulusa dönüştürmenin omurgası rolünü oynayan KCK, özgür birey ve demokratik toplum yaşamının güvencesidir. Kürt birey ve toplumunun öz varlık bilincine ulaşmasının temel aracıdır. Toplumun ahlaki ve politik boyutunu geliştirerek, kendi gerçekliğinin bilincine varmasını sağlar. Çağımızda demokratik ulus, kendi varoluşunun bilincine varan ve bu bilinciyle kendini savunan toplumdur. Ulus-devletçilik kısıcında kültürel soykırıma tabi tutulan Kürt toplumu kendisine dayatılan bu imha ve inkâr rejimini ancak demokratik ulus olmakla aşabilir. Demokratik ulus, KCK ve özgür birey ayrılmaz bir bütündür.

4- Demokratik Ulusta Özgür Eş Yaşam

Canlı yaşamın her biriminin üç temel fonksiyonu olduğunu bilmekteyiz. **Bunlar beslenme, varlığını koruma ve soyunu sürdürmedir.** Sadece canlı yaşam dediğimiz biyolojik birimlerin değil, kendilerine göre canlılık işlevi olan her evrensel varoluşun benzer fonksiyonları vardır. Bu temel fonksiyonlar insanda farklı bir aşamaya gelir. İnsan toplumunda rasyonalite öyle bir gelişim aşamasına varır ki, eğer olurluna bırakılırsa, diğer tüm canlıların varlığını sona erdirebilir. Biyolojik evren belli bir eşikte durdurulursa, insan türünün sürdürülemezliği de kendiliğinden gerçekleşir. Bu ciddi bir paradokstur. Daha şimdiden nüfusu yedi milyara varan insan türü bu hızla çoğalmaya devam ederse, çok kısa bir süre sonra biyolojik eşik aşılar ve insan yaşamının sürdürülemezliği ortaya çıkar. Bu duruma yol açan insan rasyonalitesidir. Dolayısıyla aynı rasyonalitenin biyolojik eşiğe varmadan insanın aşırı çoğalmasını da durdurması gerekir. Varoluş ve çoğalma garip bir olaydır. Doğanın akli diyebileceğimiz bir makine hep dengeleyici rol oynayarak, varoluş ve çoğalma arasındaki dengeyi sağlar. Fakat insan rasyonalitesi ilk defa bu denge mekanizmasına karşı durur. Tanrılaşma kavramı da aslında bu rasyonaliteden doğmuştur. Tanrı rasyonalitede sınır tanımayan insan demektir. İnsanın rasyonel özellikleri tanrılar, dinler ve diğer yaratıcı sistem insularına yol açmıştır.

Tek hücreli canlıların yok olmaya karşı kendini hemen bölüp çoğaltması yaşamın sürekliliği açısından anlaşılmalıdır; insana kadar gelen her canlı birimin çoğalma güdüsü sonsuz yaşam arzusunun ifadesidir. Sonsuz yaşam arzusu bilincine varılmamış bir arzudur; bilincine varma

yeteneği de son derece sınırlıdır. Yaşam arzusunun bilincine varmanın gerekli olup olmaması ayrı bir tartışmadır. Fakat yaşam arzusunun bilincine varıldıktan sonra, soy sürdürmekle yaşamın anlamına varılamayacağı da anlaşılır. Bir kişinin de, milyonlarca kişinin de yaşamı aynıdır. Çoğalma yaşamı anlam-

Denilebilir ki, her canlı gibi soy sürdürme güdüsü insanda da bakidir ve hep devam edecektir.

Doğrudur, ama bilinç gücüyle çelişkiye düşen bir güdüdür bu.

Dolayısıyla bilince öncelik vermek kaçınılmaz olur. Eğer evren bilebildiğimiz kadarıyla kendisi hakkında ilk defa insanda en üst düzeyde kendini bilebilme gücüne erişmişse, bundan büyük bir heyecan duymak, yani evreni anlamak belki de yaşamın gerçek anlamıdır. Bu da artık yaşam-ölüm döngüsünün aşıldığı anlamına gelir ki, bundan daha büyük coşku ve insana özgü bayram düşünülemez. Bu bir nevi Nirvana'ya, Fenafillâh'a, mutlak bilince erişmedir ki, bundan daha öte ne yaşamın anlamı kalır ne de mutluluk gereği!

landırmadığı gibi, ortaya çıkan bilinç gücünü de çarpıtabilir ve zayıflatır. Kendisi hakkında bilinç sahibi olmak, hiç şüphesiz evrende harika bir oluşumdur. Boşuna tanrısalık unvanı da yakıştırılmamıştır. Kendisi hakkında bilinç gücüne kavuştuktan sonra, insan için temel sorun soy sürdürmek olamaz. Bilinçli insanın soy sürdürmesi sadece dengeyi diğer tüm canlıların aleyhine bozmakla kalmıyor, insanın bilinç gücünü de tehlikeye atıyor. Özcesi, bilinçli insanın temel sorunu soy sürdürmek olamaz. Doğa insanda öyle bir aşamaya gelmiştir ki, kendi soyunu sürdürmemeyi bir sorun olmaktan çıkarmıştır. Denilebilir ki, her canlı gibi soy sürdürme güdüsü insanda da bakidir ve hep devam edecektir.

Doğrudur, ama bilinç gücüyle çelişkiye düşen bir güdüdür bu. Dolayısıyla bilince öncelik vermek kaçınılmaz olur. Eğer evren bilebildiğimiz kadarıyla kendisi hakkında ilk defa insanda en üst düzeyde kendini bilebilme gücüne erişmişse, bundan büyük bir heyecan duymak, yani evreni anlamak belki de yaşamın gerçek anlamıdır. Bu da artık yaşam-ölüm döngüsünün aşıldığı anlamına gelir ki, bundan daha büyük coşku ve insana özgü bayram düşünülemez. Bu bir nevi Nirvana'ya, Fenafillâh'a, mutlak bilince erişmedir ki, bundan daha öte ne yaşamın anlamı kalır ne de mutluluk gereği!

Kadında yaşamın tüketilişi toplumsal tüketilişin de temel göstergesidir

Kürt toplumunda yaşamın tüketilişini en çok kadın olgusu etrafında gözlemek mümkündür. Yaşam ve kadın adlarını gerçekçi olarak birleştiren bir toplumsal kültürde (Jin, jıyan, can, şen, cihan sözcükleri hep aynı kökten çıkar ki, hepsi yaşam ve kadın gerçekliğini ifade eder) kadında yaşamın tüketilişi toplumsal tüketilişin de temel göstergesidir. Tanrıça kültürüne yol açmış kadın etrafında uygarlığın temelini atmış bir kültürden geriye kalan, kadınlı yaşam konusunda kocaman bir körlük ve güdülere düşküncü teslim olmaktır. Geleneklerin, imha ve inkâr peşinde koşan kapitalist modernitenin kısıcında ki toplumsal yaşam tümüyle kadın çaresizliğine mahkûm edilen yaşamdır. Elde kalan son savunma mevzisiymiş gibi savunulan kadına dayalı namus anlayışı, aslında nomos'un (nomos = kural veya kanun) anlamından uzaklaşmış bir hali ifade eder. Çok keskin kadın namusçuluğu çok keskin bir toplumsal namussuzluğu ifade eder. Toplumun namusundan, yani onu ayakta tutan temel değerlerden ne kadar uzaklaşmış veya uzaklaştırılmış bir konumda yaşıyorsa o kadar kadın namusçusu kesilmek tam bir paradokstur.

Kürtlerin toplum namusunu yitirdikten sonra kadının namusunu da koruyamayacaklarını kavrayamamaları sadece cehalet değil, ahlâk adına ahlâksızlıktır. Kadın namusu adı altında yaşatılmak istenen namus

anlayışı, ahlâki ve politik olarak tükenmiş Kürt erkeğinin kendi gücünü kadın köleliğinde kanıtlama çabısından veya güçsüzlüğünden ileri gelmektedir. Yabancı hâkimiyetin ona ve toplumuna yaptıklarının acısını o da kendi hâkimiyetini kadına dayatarak çıkarmak istiyor. Kendini bir nevi terapi ediyor. Açık ki, dünya genelinde de ağır olmakla birlikte, belki de hiçbir yerde Kürt kadınının statüsünde görüldüğü kadar ağırlaştırılmış bir kölelik söz konusu değildir. Kürt toplumunda yaşanan çok çocukluluk bu gerçeğin diğer bir yüzüdür. Cehalet ve özgürlüksüzlük, benzer toplumlarda da varlığını sürdürmenin tek çaresi veya çaresizliği olarak çok sayıda çocuk doğurmaya götürür. Öz bilincin gelişmediği her toplumda yaşanan bir olgudur bu. Paradoks şuradadır ki, yaşamın diğer vazgeçilmezleri olan güvenlik ve beslenme olmadığı için çok çocukluluk büyük sorunlara yol açar. İşsizlik çığ gibi büyür. Zaten kapitalist kâr sisteminin istediği düşük ücretli köleliği besleyen de bu aşırı nüfustur. Uygarlık geleneği ve modernite el ele vererek, bütün yıkımını kadın üzerinde böylece gerçekleştirir.

Jin ve jıyan'ın kadın ve yaşam olmaktan çıktığı koşulların toplumun çöküş ve çözülüşünü yansıttığını hep söylüyoruz. Bu gerçekliği çömeden ve özgürlük yoluna seferber etmeden adına devrim, devrimci parti, öncü ve militan diyebileceğimiz unsurların rol oynayabilmeleri düşünülemez. Kendileri kördüğüm olmuş olanların başkalarının kördüğümünü çözmesi ve başkalarını özgürleştirmesi mümkün olamaz. PKK'nin ve devrimci halk savaşının bu konuda doğurduğu en önemli sonuç, toplumun kurtuluşu ve özgürlüğünün kadın olgusunun çözümlenmesinden, kurtuluşu ve özgürlüğünden geçtiğine ilişkindir. Fakat belirttiğimiz gibi Kürt erkeği de çok çarpıtılmış olan kendi namusunu veya bilimsel olarak daha doğru bir tanımlamayla namussuzluğunu kadına mutlak egemen olmakta görüyor. Asıl çözülmesi gereken bu yaman çelişkidir.

Daha önceki bölümlerde bu yönlü çabalardan bahsettiğimiz için tekrarlamayacağız. Demokratik ulus inşasına gidişte bu deneyimin de ışığında yapılması gereken şey, şimdiye

kadar namus adına yapılanların tersinin yapılmasıdır. Tersyüz edilmiş Kürt erkekliliğinden, biraz da kendimden bahsediyorum. O da şöyle olmalıdır: Kadına ilişkin mülkiyet anlayışımızı tamamen terk etmeliyiz. Kadın sadece ve sadece kendi kendisinin (Xwebûn) olmalıdır. Hatta sahihsiz olduğunu, tek sahibinin kendi kendisi olduğunu bilmelidir. Karasevda, aşk dahil, hiçbir bağlılık duygusuyla kadına bağlanmamalıyız. Aynı biçimde kadın da kendisini bağımlı ve sahipli olmaktan çıkarmalıdır. Devrimciliğin, militanlığın ilk şartı böyle olmalıdır. Bu deneyimden başarıyla geçenler, bir anlamda kişiliğinde özgürlüğü gerçekleştirenler, yeni toplumu ve demokratik ulusu kendi özgürleşmiş kişiliklerinden başlatarak inşa edebilirler.

Tam da burada aşkın gerçek tanımına ulaşıyoruz. Aşk kendi toplumunun çöküş ve çözülüşünü durduramayanların ancak kadın etrafında karşılıklı olarak kurdukları namus anlayışından ve bilimsel olarak daha doğru olan namussuzluktan vazgeçip demokratik ulus inşasına militanca girişmesi halinde toplumsal anlamına kavuşabilir ve çok zor da olsa gerçekleşme potansiyeline ulaşabilir.

Özgürleşen kadın özgürleşen toplumdur

Demokratik uluslaşma sürecinde kadın özgürleşmesi büyük önem taşır. Özgürleşen kadın özgürleşen toplumdur. Özgürleşen toplum ise demokratik ulustur. Erkeğin rolünü tersine çevirmenin devrimci öneminden bahsettik. Bunun anlamı, kadına dayalı soy sürdürme ve kadına egemen olma yerine demokratik uluslaşmanın kendini özgüçüyle sürdürmesi, bunun ideolojik ve örgütsel gücünü oluşturması ve kendi politik otoritesini egemen kılmasıdır; kendini ideolojik ve politik olarak üretmesidir. Fiziki çoğalmadan ziyade zihinsel ve ruhsal güçlenmeyi sağlamasıdır. Toplumsal aşkın doğasını bu gerçekler sağlar. Aşk kesinlikle iki kişinin duygudaşlığına ve cinsel cazibesine indirgememek gerekir. Hatta kültürel anlamı olmayan şekilsel güzelliklere de kapılmamak gerekir. Kapitalist modernite aşkın inkârı üzerine kurulu bir sistemdir. Toplumun inkârı, bireyci-

liğin azgınlaşması, cinsiyetçiliğin her alanı kaplaması, paranın tanrısallaştırılması, ulus-devletin tanrı yerine ikame edilmesi, kadının ücretsiz veya en az ücretli bir kimliğe dönüştürülmesi aşkın maddi temelini inkârı anlamına da gelir.

Kadın doğasını iyi tanımak gerekir. Kadın cinselliğini biyolojik olarak çekici bulup yaklaşmak, bu temelde kadınla ilişkilenecek aşkın baştan kaybı demektir. Öteki canlı türlerindeki biyolojik birleşmelere nasıl aşk diyemiyorsak, insandaki biyolojik temelli cinsel birleşmeye de aşk diyemeyiz. Buna canlıların normal üreme faaliyetleri diyebiliriz. Bu faaliyetler için insan olmaya bile gerek yoktur. Hayvan-insanlar zaten en rahat biçimde bu faaliyetleri yürütürler. Gerçek aşk isteyen, bu hayvan-insan üreme tarzını terk etmek durumundadır. Cinsel cazibe objesi olarak değerlendirmeyi aştığımız oranda, kadını değerli bir dost ve yoldaş kılabiliriz. En güç olan ilişki, cinsiyetçiliği aşmış kadın dostluğu ve yoldaşlığıdır. Kadınla özgür eş yaşam koşullarında yaşadığında bile, ilişkilerin temelinde toplumun ve demokratik ulusun inşası yatmalıdır. Kadını hep geleneksel sınırlardaki ve modernitedeki gibi eş, anne, kız kardeş ve sevgili rolünde görmeyi aşmalıyız. Öncelikle anlam birliğine ve toplum inşacılığına dayalı güçlü insan ilişkisini hâkim kılmalıyız. Bir kadın veya erkek gerektiğinde eşinden, çocuğundan, annesinden, babasından, sevgilisinden vazgeç-

Çalışmalarına çok sayıda kadın katıldığında, kendileriyle yaşadığım kolektif aşktı. Bireysel aşk koşulları yoktu. Benim dışımda PKK içinde ve dışında sayısız kişinin denediği bireysel aşka hiç cesaret edemedim. Yine korkaklığım tutmuştu. Daha doğrusu, hep bu tür aşkların imkânsızlığını düşünüyordum. Bu düşüncem de doğrudu. O zamanlar aklıma hep 'toprağın gelini' fikri gelirdi. 'Benim gelinim' düşüncesine asla yer yoktu. Benden cesur ve zeki yüzlerce kız vardı. Büyük bir kısmı şehit düştü. Onların olduğunu hep hissettirmek istedim. Ama bu nafiye bir çabaydı.

meli, ama ahlâki ve politik toplumdaki rolünden asla vazgeçmemelidir. Güçlü erkek asla kadına yalvarmaz, peşinden koşmaz, dövmez ve sövmez, kıskanmaz. Kendi eşi ve sevgilisi dahi olsa, ayrılmak istediğinde bir fiske bile vurmaz. Hatta varsa eleştirilerini yaptıktan sonra istediği gibi yaşamasına yardımcı olur. Kadınla güçlü ideolojik ve toplumsal temeli olan bir ilişki yaşamak istiyorsa, tercihi ve aranmayı kadına bırakması gerekir. Kadının özgürlük düzeyi, özgür tercihi ve özgücüne dayalı hareket kabiliyeti ne denli gelişmişse, kendisiyle o denli anlamlı ve güzel yaşanabilir.

Kurulan kadın-erkek statüsünden hiç memnun olmadım

Kadın ile erkeğin en ideal özgür eş yaşamı günümüz koşullarında, toplumsal gerçekliğimizde, demokratik ulusun zorlu inşaa çalışmalarında büyük başarılar sağlandığında yaşanabilir. Günümüz Kurdistan'ında Kürt toplum gerçeğinde anlamlı bir aşk diyalektiği büyük oranda platonik olmak, yaşanmak durumundadır. Bu aşk değerlidir. Platonik aşk fikir ve eylem aşkıdır. Bunun için değerlidir. Dünya güzeli bir kadınla her an beraber yaşamak aşk değildir. Zaten aşk olmadığı için kısa bir birleşme döneminden sonra ikiye bölünmüş sergilenenektir. Çünkü anlamsız kurulmuş veya biyolojik temelli bir ilişki ihtiyacından kaynaklanmıştır. Buna

karşılık PKK ve KCK pratiğinde hiç bir arada, birlikte olmamış dünün kölesi birçok genç kadın ve erkek, kendi halklarının demokratik ulus inşasında birlikte platonik bir aşkla büyük işler başararak ne kadar güçlü kişilikler olduklarını da kanıtlamışlardır. Bu konuda yüzlerce kahraman şehit değerimiz vardır. Bunlar Mem û Zîn olmayı başarmış büyük kahramanlardır.

Kimliğini yitirenin güçlü, arzulu, iradeli ve gerçekleştirebilir aşkı olamaz

Kendi deneyimlerimi de bu vesileyle dile getirmeyi bir borç bilmekteyim. Hatırlayabildiğim kadarıyla çocuk yaştaki ilk oyunlarında kızlarla birlikte olmayı özgürlüğün gereği saymıştım. Bacılarım da dahil, evlilik süreçlerinde sanki hepsini kaybetmiş gibi bir duyguya kapılmıştım. Biraz büyüyüp toplumun katı namus ahlâkıyla karşılaşınca hepten geri çekildim. Ama bu geri çekiliş kırılganlıkla geçen bir geri çekilişti. Kadınları çoktan kaybettiğimiz yavaş yavaş farkına varıyordum. Kurulan kadın-erkek statüsünden hiç memnun olmadım. Bu statünün yanlışlıklar üzerine kurulu olduğuna dair hep şüphelerim vardı. Kabullenmediğim bir statüydü. Bu statüye dayalı kadınla birlikte olma istemim hiç gelişmedi. Bu halimi anem erken yaşlarda fark etmiş olmalı ki, bana, 'Bu halinle kadınla olamazsın' demişti. Bir kadınının olmasını gerçekten ben de hiç istemedim. İstesem bile kadınla nasıl yaşayacağımı hiç bilmiyordum. Büyüdükçe kocaman bir bebeğe dönüşmüştüm. Yanı başımdaki erkekler birer kadın kurdu olmuşlardı. Ben ise bir zavallı gibi kalmıştım. Kadınların bana yönelik ilgilerini hayal meyal hatırlıyorum. Galiba beni bir 'umutsuz vaka' gibi görüyorlardı. Daha doğrusu, sevimli bir yaratık olduğumu ama zamana göre olmadığımı hissettiriyorlardı. Herkes kendine bir eş, bir sevgili bulurken, ben bu konularda nefes bile alamıyordum. Tanrı aşkı gibi başka şeylere yönelik aşklarım da yoktu. İlgili duyduğum tek husus iyi arkadaşlıklara sahip olmaktı.

Aniden yaşadığım kof evlilik hadisesine gelmeden önce, platonik aşk diyebileceğim ilgilerim vardı. Ka-

dındaki tanrısal güzelliği fark ettikçe derin etkisine giriyordum. Ama ne bunu karşı tarafa belirtecek gücüm ne de istemim vardı. Bu platonik aşkın temelinde hep yitik ülkeyi, Kurdistan'ı, kaybedilmiş kimliği ve Kürt'ü görüyordum. Bana göre ülkesini ve kimliğini yitirenin güçlü, arzulu, iradeli ve gerçekleştirebilir aşkı olamazdı. Ne yazık ve acıdır ki, bu tespitim doğrudu. Kof ve tehlikeli evliliğimin temelinde duygu yoktu desem yalan olur. Sadece politik amaçlıydı desem ikiye bölünmüş yapılmış olurum. Duygu da, politik amaç da vardı. O mu yoksa ben mi ilk kapıyı çaldım, bilmiyorum. Tesadüf olduğunu söylemem de pek gerçekçi olmaz. Bana göre bu ilişkinin tek izzahı, yitik ülkenin ve kaybedilmiş toplumsal kimliğin aşkının gerçekleşemeyeceğidir. Olup bitenler bu gerçeği doğruluyor. O yıllar aşkın asla gerçekleşmeyeceği yıllardı. Zaten Aram'ın dinlediğim müzik parçası da bu imkânsızlığı anlatıyordu. Bu koşullarda aşkın gerçekleşemez oluşuna duyduğum büyük öfkeyle PKK ve devrimci halk savaşı inşasına giriştiğimi belirtebilirim. Çalışmalarına çok sayıda kadın katıldığında, kendileriyle yaşadığım kolektif aşktı. Bireysel aşk koşulları yoktu. Benim dışımda PKK içinde ve dışında sayısız kişinin denediği bireysel aşka hiç cesaret edemedim. Yine korkaklığım tutmuştu. Daha doğrusu, hep bu tür aşkların imkânsızlığını düşünüyordum. Bu düşüncem de doğrudu. O zamanlar aklıma hep 'toprağın gelini' fikri gelirdi. 'Benim gelinim' düşüncesine asla yer yoktu. Benden cesur ve zeki yüzlerce kız vardı. Büyük bir kısmı şehit düştü. Onların olduğunu hep hissettirmek istedim. Ama bu nafiye bir çabaydı...

Bu durumlarda bireyde, aşk unsurlarında ülkenin özgürleşmesi, bir toplumun ve ulusun kurtuluşu temsil edilmek durumundadır. Bu ise çok yoğun askeri ve politik savaşlar gerektirir; çok büyük ahlaki ve ideolojik güç ister. Ayrıca estetiksizliği, güzellikten yoksunluğu kabul etmez. Platonik aşkları olduğunu iddia edenlerin aşklarını özelleştirip somut yaşamak istediklerinde, tüm bu koşulları karşılamaları gerekir. Bu koşullara güçleri yetmiyorsa ya platonik aşka devam etmeleri gerekir, ya da buna da güç getiremiyor ve anlam veremiyorlarsa, biyolojik kuralların veya köleci cinsel birlikteliklerin geçerli olduğu geleneksel uygarlık ve modernite evliliklerini yaşamaları söz konusu olacaktır. Özgür aşk ile biyolojik-köleci evlilik ya da evlilik dışı ilişkiler bir arada olmaz. Aşkın kanunu bu tür ilişkileri kaldırmaz.

Büyük kadın şehitlerimizden, o yüce değerlerden kadının değerli bir varlık olduğunu sonuna kadar öğrendim. Onlarla yaşanan, belki de yitik ülkenin ve kaybedilen toplumsal kimliğin yeniden ve özgürce kazanılış aşkıydı. Kaldı ki, bu da çok değerli, büyük ve hakiki aşk sayılırdı. Haini ve ikiye bölünmüş de çok olan bir aşktı ki, ben de böylelikle Mem û Zîn'in anısını hem canlandırmış hem de gerçekleştirmiş oluyordum.

Devam edecek

M. Hayri Durmuş'tan Seçme Sözler

"...Her kim ki, Kurdistan'ın bağımsızlığı adına yola çıktığını söylüyor ve ulusal kurtuluş mücadelesinde samimi ise; kendisine silahlı mücadeleyi temel almalıdır. Kurdistan ancak bu yolla kurtulur. Dünya, bölge ve ülke koşulları bunu zorunlu kılıyor. Söyleyeceklerim bu kadar. Bu mahkemeye son gelişimdir..." (14 Temmuz 1982)

"Kurdistan Vietnamlaşıyor, bu insan çığlıklarını hiçbir zaman unutmayınız." (Mart 1981)

"Ölüm orucu uzun bir maraton koşusu gibidir. Herkes onu sonuna kadar götüremez..." (Ağustos 1982)

"Ben ölürsem mezar taşıma, bu adam borçlu diye yazılsın."

M. Hayri Durmuş'un 25 Kasım 1980'de ailesine yazdığı mektup

BABACIĞIM, ANACIĞIM, KARDEŞLERİM, TÛM YAKINLARIM VE KAPI KOMŞUYA

Dünyanın her yerinde olduğu gibi görev ve sorumluluğunu bilen bir kişi olarak ben de halkımın kurtuluşu, ülkenin bağımsızlığı için mücadeleye katıldım. 1973'ten 1979 yılına kadar faal olarak çalıştım. 30 Kasım 1979 tarihinde Türk polisi ve ordusunun düzenledikleri bir operasyonda yakalanarak esir edildim. Şu anda yüzlerce yoldaşım, yüzlerce yurtsever-demokrat insanla beraber Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde bulunmaktayım. Zindandan size sesleniyorum; ama bu sizi asla umutsuzluğa düşürmemelidir. Soğukkanlı olunuz ve geleceğe umutla bakınız. Ve aylardır ilk defa size mektup yazdığım için, üzüldüğümü veya özlem çektiğimi sanmayın. Daha mektubumun başındayken şunu size belirtiyim ki, benim düşüncem veya üzüntüm olsa olsa ülkem ve halkımla ilgilidir; sizin için özel bir üzüntüm, özlemim, hasretim yoktur. Ama siz öyle değilsiniz. Pek çok konuda merak eder, telaşlanırsınız. Size bazı konularda bilgi vermek, nasıl davranmanız gerektiğini izah etmek için bu mektubu yazma ihtiyacını duydum.

Mücadeleye katılmam sadece ve sadece ülkem ve halkımın, insanlığın çıkarı için olmuştur

Mücadeleye nasıl ve niçin katıldığımı size uzun uzun anlatacak değilim. Bunu beraber olduğumuz dönemlerde pek çok defa anlattığımı hatırlıyorum. Eğer kafalarınıza bir şeyler girmediyse bundan sonra mücadeleyi faal olarak yürütecek olan yoldaşlarım, tüm halkımızı ve sizleri eğitecek ve aydınlatacaktır. Yalnız şunu söyleyeyim ki, mücadeleye katılmam sadece ve sadece ülkem ve halkımın, insanlığın çıkarı için olmuştur. Asla bir zorlanma veya aldanma sonucu değil, sorumluluğumu ve tarihin bana yüklediği görevleri çok iyi bilerek mücadeleye atıldım. Bunda hiçbir kuşkunuz olmasın. Ülkenin bağımsızlığı, halkımın kurtuluşu için 7 yıl faal olarak mücadele ettim. Bu süre size çok gelebilir; ama her şeyini devrimci yurtsever mücadeleye, halkına ve insanlığa adayan bir siyaset adamı için, çok küçük bir zaman parçasıdır. Ben daha mücadeleye atıldığım ilk günden beri çok iyi biliyordum ki, ülkelerin, halkların kurtuluşu öyle birkaç ayda, birkaç yılda gerçekleşmez. Yine mücadele içinde çok iyi öğrendim ki; Kurdistan gibi bir ülkenin kurtuluşu, halkımızın refaha kavuşması, nesillerin işidir. Bu nedenle tüm

yoldaşlarım gibi ben de mücadele azmiyle doluydum. Daha yıllarca, ömrümün sonuna kadar faal olarak mücadele etmek istiyordum; ama yakalandım ve tutsak edildim. Faal mücadeleden alıkonuldum. Bu beni üzüyor; fakat halkımın, arkadaşlarımla, Türk militarizminin ayakları altında ezildiğini, baskınlarda ve işkencelerde kahpece katledildiğini gördükçe veya duydukça, kinim ve öfkem bir kat daha artıyor. Devrime bağlılık ve inancım o kadar pekişiyor. Tüm inancım ve azmimle mücadelemi sürdüreceğim. Zindanda da olsa, yoldaşlarımdan ve halkımın çıkarlarından ayrılmayacağım. Geçen yedi yıl içinde tüm yeteneklerimi, bilgimi ve becerilerimi kullanarak halkıma yararlı olmaya çalıştım. Yoldaşlarımla beraber Kurdistan'ı dolaşarak ülkemizin ve halkımızın gerçek sorunlarını doğru kavradım. Ülkemiz gençlerine, aydınlarına, yer yer halk kitlelerine gerçekleri kavratmaya çalıştım. Cahil kalmanın, perişan olmanın, katliamlara uğramanın, horlanmanın, sömürülenin, zenginlik kaynaklarımızın talan ve yağma edilmesinin, dilimiz ve kültürümüz üzerinde tahribat yaparak halkımızı kişiliksizleştirmenin, aç-susuz perişan olan insanlarımızın İstanbul'lar da, Adana'lar da, Hatay ve diğer diyarlarda kölece çalıştırılmasının nedenlerini, dilim döndükçe anlattım. Bütün bu kötülüklerin sorumlusunun Türk sömürgecileri ve onların uşakları olan Kürt hainleri-ağalar, kompradorlar, zenginler- olduğunu halkıma izah etmeye çalıştım.

Bu tür propagandalar yapmakla iş bitmez. Yalnız bu propagandalarla ne ülke kurtulur ne de halk özgürlüğe kavuşur. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir şeye rastlanmamıştır. Kurtuluş ve özgürlüğe kavuşmak için halkın birlik olması, hainlere ve tüm düşmanlarımıza karşı savaşması gerekir. Ama halk nasıl birlik olur? Savaşan bir halk cephesi nasıl yaratılır? Bu sorulara cevap vermemiz gerekir. Halk kendi kendine birlik olur mu? Hayır! Herkes bilir ki cahil ve güçsüz olan halkımız kendi başına örgütlemez, cephe kuramaz. Daha doğrusu dünyanın hiçbir yerinde bu görülmemiştir. Ezilen, sömürülen halklar, içinden çıkan aydınlar, yurtseverler, devrimciler büyük bir fedakârlık yaparak halkı aydınlatmaya, örgütlemeye, bir savaş cephesi yaratmaya çalışırlar. Vietnam'da da, Angola'da da, Filistin'de de ve dünyanın her yerinde bu böyle olmuştur.

İşte görev ve sorumluluğunu bilen bir kişi olarak, yani aydın, devrimci bir insan olarak, ben de aynı inancı paylaştığım yoldaşlarım ile beraber Kurdistan gençlerini, köylülerini, proleterlerini, velhasıl tüm emekçilerini

ve yurtseverlerini örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için her şeyimi mücadeleye verdim. Yani diğer yoldaşlarım gibi ben de politikaya girdim. Kurdistan halkının nasıl kurtuluşa gidebileceğini hem kavradım hem de yoldaşlarım ile beraber kavratmaya çalıştım. Başta bir avuç insandık, kimse bizi ciddiye almıyordu. Sahte devrimci gruplar, aleyhimizde her türlü iftira ve karalamayı yaptılar. Ama bizi dağıtmadılar. Çünkü haklıydık; çünkü politikamız, ideolojimiz doğrudu; çünkü mücadele anlayışımız doğrudu; çünkü hiçbir menfaat beklemeksizin, fedakârca mücadeleye ediyorduk. Bu nedenle kısa zamanda, Kurdistan'ın pek çok yerinde devrimci gençler, yurtseverler, demokratlar Hareketimizin yanında yer aldı. Halkımız imkânları ile bize yardımcı oldu.

Hilvan'da eşkıya çetelerini dağıttık ve teslim aldık

Yürüttüğümüz mücadeleye gençler dışında, işçiler ve köylüler de faal olarak katıldılar, görevler aldılar. Sömürgeci Türk devleti, Hareketimizin gelişip, güçlenmesi karşısında şaşkınlığa düştü. Faşistleri, ağaları, ajan örgütleri, hain ağaların eşkıya çetelerini üzerimize saldırttı. Bizi yok etmek, dağıtmak istiyordu. Ama devletin bu vahşi politikasına karşı biz de boş kalmadık ve mücadeleye yolunu tercih ederek, bize saldıranlara karşı şiddete başvurduk. Halkımızın, yurtseverlerin ve devrimcilerin baş belası olan faşist militanlar, ağalar yok edildi veya Kurdistan'ı terk ettiler. Ajan örgütlerle mücadelemiz devam etti. Tabii bu mücadelede kayıplar verdik. **Haki Karer, Halil Çavgun** ve daha pek çok yoldaşlarımız veya taraf-tarlarımız öldürüldü. Buna rağmen mücadelemizi durduramadılar. Türk devleti ve uşakları daha çok zarar gördü. Hilvan'da eşkıya çetelerini dağıttık ve teslim aldık. Ülkemizin pek çok yerinde hainler yok edildi veya teslim alındı. Halk, mücadelemize güvendi ve kitleler halinde mücadeleye katıldı. Hilvan, Ceylanpınar, Batman, Derik, Kızıltepe, Suruç ve daha pek çok kaza ve köyde Hareketimizin denetimi sağlandı. Buraların belediyeleri Hareketimizin denetimini gördü. Tunceli, Bingöl, Antep ve diğer yerlerde Hareketimiz büyük gelişmeler kat etti. 1978 sonlarında tüm halkımıza bir müjdemiz oldu. PKK (Partiya Karkerên Kurdistan) bu tarihte kuruldu. Ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe götürecek olan PKK'nin kurulması ve mücadeleyi hızlandırması sömürgecileri çok korkuttu.

Ben, yoldaşlarım ile varım. Ben, halkımın bir parçasıyım. Hayri, ancak mücadele yolunda kaldığı müddetçe Hayri'dir. Mücadeleye düşman olan Hayri, artık ajandır, uşaktır, beş paralık bir insandır. Böyle bir şeyi de benden istemezsiniz herhalde. Bizim ailemizin mücadeleye bir ihaneti olmadı. Bundan sonra da ihanet edeceğinizi sanmıyorum. Yapamayacağım şeyleri benden isterseniz kendi haysiyet ve şerefınızı lekelemiş olursunuz

insan ve yoldaşım gibi ben de yakalanarak esir edildim. 1980 yılı içinde Hareketimiz büyük kayıplar verdi. Benim gibi, Hareketimizde üst düzeyde önemli görevler alan çok sayıda arkadaş öldürüldü veya esir edildi. Ama PKK, halkımız arasında öyle bir kök salmıştı ki, dökülen kanlar, insanlık dışı işkenceler, tutuklamalar mücadelemizi yok edemedi. Her yakalamadan sonra halkımızın desteği ile PKK yeniden toplanarak mücadeleyi sürdürdü. Düşmanlarımız acz ve hayret içinde kaldılar, ne yapacaklarını şaşırıldılar.

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi PKK öncülüğünde eninde sonunda zafere ulaşacaktır

Ordu yönetime el koyduktan sonra, tüm Kurdistan'da PKK'ye ve yurtsever halkımıza karşı savaşı alevlendirdi. Tanklar, toplar, helikopterler, piyade ve komando birlikleri alarma geçirildi. Siverek, Kızıltepe, Derik, Dersim, Nusaybin ve daha pek çok yerde katliamlar yapıldı. Cesaretiyle yoldaşlarımıza ve halkımıza güven veren yiğit savaşı **Delil Doğan** çembere alınarak öldürüldü. Kızıltepe'de de her şeyini mücadeleye veren yoldaşlarımız ve yurtsever köylüler, bombardıman edilerek katledildiler. Mahkemeye çıkarılan bir grup arkadaşımıza en ağır cezalar yağdırıldı. Büyük önder, genç yoldaşımız Orhan Aydın idama mahkûm edildi. Zindanlarda üzerimizde en zorba ve vahşi baskılar uygulandı. Faşist cunta hala Kurdistan'da kan dökmeye, insanları işkenceden geçirmeye, tutuklamaya ve tutukluları mahkemeye çıkararak en ağır cezalara çarptırmaya devam ediyor.

Evet, büyük kayıplar verdik. Hala da vermeye devam ediyoruz. Ama ne Türk ordusu ne hainler ne de ağababaları emperyalistler, PKK'yi bitiremeyecekler; halkımızın direnme ruhunu söndüremeyecekler; bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi PKK öncülüğünde eninde sonunda zafere ulaşacaktır. Pek çok yoldaşım gibi ben de sömürgeci zindanlarda, mahkemelerde, halkımızın yüce davasına ve PKK'ye, onun ilkelerine bağlı kaldım ve kalmaya devam edeceğim. Geçmiş mücadele dönemlerinde sömürgeciler tarafından pek çok defa takip edilmiş, yakalanmış, tutuklanmıştım.

Son olarak yakalandığımda, ellerinde benim hakkımda somut bilgi ve belgeler vardı. Artık gizleyecek bir şeyim yoktu. Bu nedenle polis ve askerlerin günlerce uyguladıkları işkenceler sırasında, elimden geldiği kadar parti sırlarını gizlemeye çalıştım; fakat mücadelemi ve yaptıklarımı açık ve yüreklilikle anlattım. Hareketimizin amaçlarını anlattım. Elimden geldiği kadar harekete ve yoldaşlarıma ve halkıma layık olmaya çalıştım. Yaklaşık bir yıldır zindanlarda mahrumiyet içinde, her türlü baskı ve eziyet altında tutulmaktayız. Tüm yasaklara ve baskılara rağmen, yoldaşlarım ile beraber her türlü haksızlığa karşı geldim, direndim. Bundan sonra da düşmanın zorbalıklarına, yasaklarına, her türlü haksızlıklarına karşı yine yoldaşlarımla beraber tüm gücümle direneceğim. Sizin merakla beklediğiniz duruşmalarımız çok yakında başlayacak.

Ben koskoca bir PKK davası içinde bir damla bile değilim

Durumumu az çok tahmin ettiğiniz için büyük bir sabırsızlık ve telaş içinde olduğunuzu biliyorum. Ne yazık ki boş bir telaş ve boş bir sabırsızlık. Ben koskoca bir PKK davası içinde bir damla bile değilim. Cunta her gün katliamlar yapıyor, köyleri yakıp yıkıyor. Her gün sömürgeci mahkemeler idamlar yağıdırıyor. İdam kararı verilenler asılıyor. 30 yıl, 40 yıl müebbet hapisler sıradan cezalar olmuş. Yani şunu demek istiyorum: Cunta boyuna katlediyor, yakıp yıkıyor, herkes açsuz, perişan, ortalık kan-revan. Böyle bir dönemde benim durumum, evet sadece benim durumum, önemli midir? Ölüm cezasına çarptırılmam veya 30 yıl, 40 yıl hapis giymem çok mu önemli? Hayır... Hayır... Hayır..! Hiçbir önemi yok. Hiçbir önemi olmadığı için de, pek çok yoldaşım gibi ben de bütün şeylere aldırış etmiyorum. Sizin üzülmeyi, telaşınızı, sabırsızlığınızı boş görüyorum. Daha başka şeyler düşünmek lazım. Hep beraber daha başka şeyler düşünmeliyiz. Bugünkü ağır şartlara rağmen, gerçek kurtuluş yolunu arayıp bulmalı; körü körüne oflayıp puflamaktan, ağlayıp sızlamaktan kurtulmalısınız. Kimlerin dost, kimlerin düşman olduğunu artık net olarak

görmeli ve mutlaka başınızın çarşına bakmalısınız.

Hayri, ancak mücadele yolunda kaldığı müddetçe Hayri'dir

Ben sizin evladınızım, kardeşini, yakınınızım; sizi yakından ilgilendirebilirim. Ama her şey ben değilim. Siz Kurdistan halkının bir parçasısınız ve size istikbal lazımdır. Geleceğinizi düşünmeniz, dostlarınızın yanında yer almanız lazımdır. Hep beraber mücadeleye ağılayalım, **hep beraber mücadeleye girelim, hep beraber düşmana karşı direnelim.** Benim de, zindanlardaki tüm yoldaşlarımın da, halkımızın da gerçek kurtuluş yolu budur. Yakında başlayacak duruşmalarımızda, tüm kararlı ve harekete bağlı arkadaşlarım gibi, ben de en kararlı tavrı takınacağım. Sömürgecilerin ve uşakları olan hain Kürtlerin yüzlerce yıldır halkımıza yaptıkları kötülükleri anlatacağım. Katledilen, işkenceler altında inletilen devrimcilerin, yurtseverlerin, **masum insanların hesabını soracağım.** Tüm haksızlığa karşı canını feda ederek kahramanca direnen yoldaşlarımın mücadelesini anlatacağım. Halkımıza uygulanan sömürüyü, ülkemiz Kurdistan'ın zenginlik kaynaklarının nasıl talan edildiğini, insanlarımızın nasıl el kaptısında perişan olduğunu anlatacağım.

Neticede tüm kötülüklerin, cinayetlerin, katliamların, sefaletin sorumlusunun Türk sömürgecileri olduğunu anlatacağım. Ülkemizde ortaya çıkan ihanetlere ve tüm hainlere lanet okuyacağım. Ve benim asla suçlu olmadığımı, kendi görevimi yaptığımı belirttikten sonra, suçlunun Türk devleti ve onun uşakları olan hainler olduğunu açıkça belirteceğim.

Bunun adına siyasi savunma deniliyor. Evet, ben de bir siyaset adamı olarak kendimi savunacağım. Türk devletini ve mahkemelerini ise suçlayacağım. Benim için artık yılların, ağır hapislerin, müebbetlerin, hatta idamların önemi yoktur. Halkımın ve ülkemin yüce davasına bağlılığım, parti ilkelerine olan inanç ve bağlılığım önemlidir. Ve her şeyden önemlisi PKK'nin onur ve prestiji önemlidir. Bunları asla çiğneyemem. Bu durumu çok iyi bilen sömürgeciler, özellikle duruşmalarımızın yakınlaştığı bu dönemde, kendi ajanlarını harekete

geçirerek pek çok tuklu ailesi gibi, sizi de etkilemeye, aldatmaya ve beni caydırmaya çalışıyorlar. Ortalıkta dolaşan bazı uşaklar ve kişilsiz avukatlar, size sürekli telkinlerde bulunmak-tadırlar ve bulunmaya

devam edecekler. Size şunları söyleyecekler: "Üzerinde bir şey yoktur. Her şeyi inkâr ederse, eğer suçu başkalarının üzerine atarsa, eğer pişman olduğunu söylerse kesin kurtulur, yoksa kötü olur" ve benzeri. Bu ajanların, sahtekarların iki amacı vardır: Birincisi, sizin zayıflığınızdan, duygusallığınızdan ve de cahilliğinizden faydalanarak, bir miktar para almak istiyorlar. Öyle yalancı vaatlerde bulunurlar ki, siz rahatlıkla varınızı-yoğunuzu seferber edersiniz. İkincisi, Türk devleti, beni ve benim gibi yüzlerce yoldaşımı, bitirmek, ajanlaştırmak, Türk devletinin uşağı yapmak istiyor. Bunu yapmak için ise, sahte vaatlerde bulunarak bizim pişmanlık göstermemizi, her şeyden vazgeçmemizi istiyor.

Görüyorsunuz ki her iki şey de bizim tarafımızdan asla kabul edilmeyecek çok feci şeylerdir. Bir defa size açıkça söyleyeyim ki, ben bin pişmanlık göstersem de sömürgeciler ağır cezalar vereceklerdir. Ne benim ne de sizin aldanmanıza, varımızı-yokumuzu seferber etmemize gerek yoktur. İkincisi, pişmanlık göstermem ve her şeyden vazgeçmem ise, devletin ajanı ve uşağı olup, yoldaşlarıma ve halkıma düşman olmam demektir. Halbuki ben, yoldaşlarım ile varım. Ben, halkımın bir parçasıyım. Hayri, ancak mücadele yolunda kaldığı müddetçe Hayri'dir. Mücadeleye düşman olan Hayri, artık ajandır, uşaktır, beş paralık bir insandır. Böyle bir şeyi de benden istemezsiniz herhalde. Bizim ailemizin mücadeleye bir ihaneti olmadı. Bundan sonra da ihanet edeceğinizi sanmıyorum. Ama sırf benim bedenimi kurtarmak için bazı duygusal tavırlar içine girip, yapamayacağım şeyleri benden isteyebilirsiniz. İsterseniz ne olacak? Kendi haysiyet ve şerefınızı lekelemiş olursunuz. Ben bir siyaset adamıyım; bir davaya baş koydum. Beni yönlendirecek olan, bağlı olduğum ilkeler, bağlı olduğum ideoloji ve politikadır. Doğru bildiğim yolda, en küçük bir taviz vermeksizin, mücadelemi sürdüreceğim. Hepinizi PKK'nin doğru ilkeleri doğrultusunda mücadeleye davet ediyorum. Hepinize selam ve saygılarımı sunarım.

Oğlunuz, kardeşiniz yakınınız Hayri

25 Kasım 1980- Diyarbakır

HER ÇALIşMA ALANI BİR GERİLLA MEVZİSİ ANLAMINDADIR

Kendisine savaş dışında başka bir seçenek bırakılmayan Kûrt halkının gerilla mûcadelesine, sıcak savaş alanlarına doğru ve sağlıklı bir yaklaşım gôstermesi gerekir. Bizim için her çalışma alanı bir gerilla mevzisi anlamındadır. Bu ciddiyetle yaklaşmak gerekmektedir. Demokratik legal alanda çalışan arkadaşlar kendilerini gerilla mevzisindeymiş gibi gôrmelidir. Savaşın ve sûrecin ruhunu çalışma alanına bilinçli, yaratıcı, ôrgütlü biçimde uyarlamalı ve temsil etmelidir. İmkânlar ne kadar bol ve sınırsız olursa olsun savaş tûnellerindeki gerillayı anımsayarak yaşamalıdır. Bu aynı zamanda ahlaki, vicdani bir yaklaşım olmaktadır. İmkânları ve gücü daha fazlasını başarmaya yettiği halde az olanla yetinen ve rehavete giren kesinlikle Devrimci Halk Savaşı esprisinden ve sûrecin ruhundan kopmuş demektir.

Sabri OK

Önder Apo, “PKK’yi bûtûnûyle yaşamak demek onun savaşını anlamak demektir. Bu savaşının yûrütûlûş biçimine, cesareti-ne, moraline ve ahlakına ulaşmak demektir” diyordu. Önder Apo’nun bu belirlemesi son derece önemlidir. Çünkü hem oldukça derin bir teorik, felsefik anlama sahiptir hem de bizler için gerçekten bir destur niteliğindedir. Halklar varlıkları söz konusu olduğunda savaştan kaçamaz, ôzgürlüklerini ve onurlarını korumak için savaşmak zorundadırlar. Zaten Kûrtlere başka bir yol bırakılmamıştı. Önder Apo’nun belirttiği gibi savaşmak, ôzgürlükten ve kurtuluştan ônce bir varoluş yöntemi-ydi. Soykırımcı-sömürgeci Türk devleti Kûrtleri tarihten silme ve yok etme kararındaydı. Bunun için Kûrtlere savaşmaktan başka bir yol bırakılmamıştı. PKK hareketi ve Kûrt halkı Önder Apo şah-sında bu savaşı geliştirerek yeniden bir toplumsallığı yaratarak baş aşağı gidişe dur dedi.

İnsanlık tarihinde 14 bini aşan savaşların yaşandığı belirtilmektedir. Bu savaşlar için kuşkusuz genel anlamda haklı-haksız, ilerici-gerici gibi bir tanımlamaya ve değerlendirmeye girmeyeceğiz. Savaşların biçimlerini değerlendirmenin yeri de burası değildir. Bizi ilgilendiren, esas almamız gereken kendi savaşımızdır. Kendi savaşımız derken de işte sıradan bir Kûrt halk savaşı deyip geçmemek gerekir. Zira kendine ait olmayan, kendisi için dûşünemeyen, sorgulamayan ve yaşamayan bir toplumun hangi savaşından bahsedilebilir, böyle bir toplum neyin savaşını verebilir ki. PKK, topluma adeta serumla taze bir ruh kazandırmıştı. Zira siyasi ve kültürel soykırımın etkisi henüz çok tazeydi. Soykırımcı-sömürgeci Türk devleti 20. yûzyıl isyanlarını çok zalimane biçimde bastırdıktan sonra Kurdistan üzerinden buldozer gibi geçti. öktürme, şark İslahat Planı ve yine önüne kattığı her şeyi yutan, çiğneyen ve yok eden “Sel Hareketi” sonucunda Kûrt halkında artık yaşam emareleri bile neredeyse tam olarak kırıldı, kalmadı. İradesi parçalanıp darmadağın edildi. Ardından Kûrtlere yönelik yûrûrlükteki tenkil, entegrasyon, asimilasyon ve soykırım politikalarıyla toplum adeta iğdiş edilmiş, kendine yabancılaştırılmıştı. Böyle bir toplumda tekrar ve bir kez daha direniş ruhunu ya-

ratmak, ôrgütlemek ve ayağa kaldırmak ne kadar mûmkûn olabilir-di? İmkânsız başarmak herhalde bu olmalıydı. Önder Apo ve PKK’nin yaptığı buydu.

İdeolojik mûcadele savaşların en büyüğü ve en anlamlısıdır

Önder Apo, “savaşın en büyüğü anlamaktır” dedi. Mûthiş bir zihniyet savaşı, mûcadelesi olacak ki zihniyette bir değişim-dönüşüm, bir devrim mûmkûn olabilsin. Yoksa Kûrt insanında ve toplumunda anlam gücü nasıl gelişecekti. İşte Önder Apo bunun içindir ki tüm zamanını, emek ve enerjisini buna verdi. Çünkü başarmanın sırrı burada saklıydı. Zihinsel açılım ve devrim işin olmazsa olmazıydı. En büyük savaş bu alanda yani zihniyet dûnyamızda verilecekti. Yaşam böyle kazanılacak, gerçek savaşa böyle girilecekti.

Bundan dolaydır ki Önder Apo yaşam savaşının önemini şöyle dile getirmektedir: “Savaş silahı eline alıp birkaç kurşun sıkmak değil. En büyük savaş verdiğimiz yaşam savaşıdır. Dûşmanın hizmetinde olan yaşama karşı verdiğimiz savaştır. Paramparça bir kişilikle kimse savaş veremez. En büyük hastalık budur. Bu delileşme hastalığıdır. Bundan kurtulmak ancak savaşarak olur”. Görûluyor ki Kurdistan ve Kûrt halkı için savaş aslında bir tercih değil bir zorunluluk olmuştur. Yoksa yok edilme aşamasına gelmiş bir halkın başka türlü yaşama şansı yoktur. Önder Apo bunu ilk gören, keşfeden ve mûthiş özümleyendir. ‘Sömürge Kurdistan’ kavramını ilk kullandığında beyinde ve yûreğinde bir titremeye neden olmuş ve daha sonra bağınlık geçirmiştir. Bir de şu var; Kurdistan’ın ve Kûrtlüğün ôlüm fermanının verildiği bir dönemde, Kurdistan ve Kûrtlük adına yaprağın dahi kımıldamadığı bir zamanda bırakalım savaşmayı, savaştan söz etmek bile büyük bir iştir, gerçekten cesaret gerektirirdi. Bunun hikayesi yarım asırlıktır. Önder Apo’nun ‘Sömürge Kurdistan’ kavramını ortaya atarak ve mûcadelesine girişikten sonra bunun ne denli etkili olduğunu daha sonraki gelişmeler gôstermiřtir. Heps-i ifadesini gerçek anlamda Önder Apo’nun biyografisinde bulmaktadır.

Savaş; eşitlilik içeren, kapsamlı, fazla anlam yüklü bir kavram olmaktadır. Herhalde savaşların en

büyüğü ve en anlamlısı ideolojiktir. İdeolojik savaş anlam parçalanmasını ortadan kaldırmakta ve tek vücut bir mûcadeleyi esas almaktadır. Kuşkusuz taraflar arasında başka çeşit güç denemeleri de savaşlara yol açmıştır. Ekonomik, ticari, siyasi, askeri savaşlar. Kurdistan üzerinde ise uygulanan topyekun bir yok etme savaşıdır. Soykırımcı-sömürgeci Türk devleti Kurdistan Devrimcilerine karşı daha ilk başta maddi ve teknik üstünlüğe sahip olduğu için kısa süreli bir savaş taktiğı ile sonuç aSabri OKlamak istemiştir. Bizim buna karşı savaş stratejimiz ise uzun süreli halk savaşı olmuştur. Dûşmanı yıpratmak, sûrec içerisinde dengeleri zorlayıp siyasi ve psikolojik üstünlük sağlamak, yine askeri ve toplumsal eylem gücümüzü artırarak zafere ulaşma stratejisidir. Soykırımcı-sömürgeci Türk devletiyle uzun yıllar bu temelde savaş içinde olduğumuz bilinmektedir.

Tüm savaşlarda şöyle bir tehlike vardır; savaş çok fazla sürdürüldüğünde, uzun yıllara yayıldığında bazılarında inançsızlık, sağa savrulma, reformizim gibi çizgi kayması gibi eğilimler gelişir. Radikal izgi devrimciliğini salt fedailik biçiminde yorumlayıp savaşa dar bir bakış açışıyla yaklaşanlar ise ‘ya hep ya hiç’ noktasına gelip stratejik zafer kazanmada zorlanırlar. şüphesiz PKK’nin ideolojisi güçlüdür. Yarım asırlık mûcadelemizde ‘ya hep ya hiç’ değil de ortaya çıkan sağ eğilim, reformizim sonuçta ihanet olmuştur. Direnişimiz konusunda zafere yeterince kilitlenemeyen militanlar için Önder Apo şunu demektedir: “Ben sizden kahramanca direnerek ôlmeyi değil, kahramanca direnerek zafer kazanmanızı istiyorum” diyordu.

PKK’de direniş ve fedailik ruhu gerçekten muazzamdır. Hatta ôyledir ki dûnyada benzeri yok gibidir. Fakat bu muazzam fedailik ve eşsiz direniş ruhuna denk dûşen büyük askeri ve siyasi zaferleri mutlaka kazanmak ve daha da büyük zaferlere ulaşmak şarttır.

Mûcadeleye başlarken savaş stratejimizin uzun süreli halk savaşı olduğunu belirtmiştik. Değişen konjôktür, dûnya, dûşman ve mûcadele gerçekliği artık uzun süreli halk savaşını klasik biçimde savunma, denge ve saldırı aşamaları olarak değil de devrimci halk savaşı biçiminde anlamak daha doğrudur. Dolayısıyla bizim şimdi vermekte olduğumuz savaş; Devrimci Halk Savaşı olmaktadır.

İnsanlık tarihinde, günümüze dek 14 bini aşkın savaşların olduğunu belirtmiştik. Yakın tarihte sadece iki dûnya savaşında 88 milyon insanın ôldüęü belirtilmektedir. 20. yûzyıl savaşlarında ise toplam 250 milyon insan hayatını kaybetmiştir. Peki, bu kadar can kaybı, yıkım ve tüm yaşanmışlıkların sonunda ortaya çıkan ne olmuştur?

Birinci Dûnya Savaşı’nın insanlık tarihinde iğir açan nitelikte yeni gelişmelere yol açtığı kesindir. Bu sûrete sosyalizm hayali ve amacıyla büyük iddia ve kararlılıkla gerçekleşen Ekim Devrimi kuşkusuz muhteşemdir. Ancak bunun daha sonra reel sosyalizme evrilmesi ve bir biçimde tasfiye olması ayrı bir tartışma ve değerlendirme konusudur. Burada mühim olan Ekim Devrimi’yle birlikte dûnyanın üçte birinde sosyalizm amaçlı gerçekleşmiş olan devrimlerdir. Birçok ulus devletler de bu dönemde ortaya çıkmıştır. Özetle Birinci Dûnya Savaşı’nın böyle tarihi ve önemli sonuçları olmuştur.

İkinci Dûnya Savaşı ise hızla militarizmle iktidar olan Alman faşizminin Japon ve İtalyan faşizmiyle yaptığı ittifak sonucu başlamıştır. Ôzü itibarıyla sömürge pazarlarından pay kapma savaşıdır. Bu savaşın insanlığa faturası çok büyük olsa da faşizm yenilmiş, Sovyetlerin ôncülüęünde dûnyada sosyalizme duyulan ilgi ve heyecan daha da artmıştır. Dûnyanın her tarafında o zamanki literatürle çiğ gibi gelişen ve yükselen ulusal kurtuluş hareketleri olmuştur. Bu devrimlerin bugün katı ulus devletler biçiminde şekillenmiş olması da ayrı bir tartışma ve değerlendirme konusu olmaktadır. Demek istediğimiz şudur; iki dûnya savaşının insanlık ve toplumlar üzerinde yarattığı ideolojik, siyasi, sosyal ve askeri etkiler gerçekten büyük olmuştur.

Savaş bir bûtündür ve ideolojik ahlaki siyasi hayatın kendisidir

şimdi bir de Üçüncü Dûnya Savaşından söz etmekteyiz. Üçüncü Dûnya Savaşı’nın birinci ve ikinci dûnya savaşlarından farklı olarak nasıl ve ne gibi gelişmelere yol açacağını anlamak zor değildir. Bir kere Üçüncü Dûnya Savaşı birinci ve ikinci dûnya savaşlarında olduğu gibi topyekun gelişen ve kısa sûrede bitecek ya da sonuçlanacak olan bir savaş olmamaktadır. Merkezi Ortadoğu olan bir savaştır. Kurdistan belki de bu savaşın merkezi olan Ortadoğu’nun da merkezi olmaktadır. Savaş şüphesiz her türlü açık askeri güç ve teknikle verilirken, bunun yanında bir de ideolojik, kültürel yani sanat, müzik, sinema dediğimiz yumuşak

güç ile de verilmektedir. Birinci ve ikinci dünya savaşının kapitalist-emperyalist güçlerin kendi aralarındaki güç denemesi ve pazar paylaşım savaşı biçiminde olmuştur. Üçüncü Dünya Savaşı ise esasen demokratik modernite güçleriyle kapitalist modernite güçleri arasında gelişmektedir. Bu savaş öyle kısa erimli bir savaş olacağına benzememektedir. En az 20-30 yıl sürebilir denilen Üçüncü Dünya Savaşı'nın mutlak demokratik modernitenin galebe çalmasıyla gelişeceği ve sonuçlanacağı kesindir. Bu tamamen yüzyılın ideolojik, siyasi, felsefik, ekolojik, demokratik, kadın özgürlükçü paradigmasının savaş ve strateji kuramcısı ve taktik belirleyeni olan Önder Apo'nun paradigmasal zaferi olacaktır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın bu temelde önemli ve tarihi gelişmelere yol açacağı kesindir. Bunu kapitalist moderniteye karşı verilen günümüz mücadelesinde görmek rahatlıkla mümkündür. Günümüz

Bunu kuşkusuz sadece gerilla için, sıcak çatışma alanlarındaki yoldaşlar için belirtmiyoruz. Onlar zaten 24 saat nefes nefese bir savaş içerisindeyler. Ama işte biz savaşı sadece bu yoldaşlarla ve sadece bu sıcak çatışma alanlarıyla sınırlı görmeyeceğiz. Savaş bir bütündür; ideolojik, ahlaki, siyasi hayatın ta kendisi olmaktadır. Gerçek bu ise o halde PKK'lı ve PAJK'lı her kadro ve militan kendisini buna göre değerlendirmelidir. Yaşadıkları mekân, yaptıkları görev ve iş neresi ve ne olursa olsun kendilerini her şeyden önce bir savaşçı olarak bilmek, tanımak, buna göre rol ve misyonlarını yerine getirmek ve mutlaka başarmak zorundadırlar.

Demek ki savaşı doğru anlamak ve doğru yaklaşmak gerekmektedir. Bunun içindir ki Önder Apo savaşın amansızlığı ve gösterilmesi gereken ciddiyeti üzerinde hep durmuş ve anlatmıştır. Hepimiz, kendimizi bu savaşın

Önder Apo'nun eline belki de hiç silah bile almadığını çok iyi bilmekteyiz. Ama yine çok iyi bilmekteyiz ki bu savaşın fikrini, ruhunu ve bedenini oluşturan Önder Apo'dur. Savaşın teorisini, strateji ve taktiklerini oluşturmak kadar komutan ve savaşçısını da bizzat Önder Apo eğitmiş ve hazırlamıştır. Savaş bilinci, ruh ve cesaret kazandıran, moral ve motivasyon yaratan yine Önder Apo'dur. Sadece parti gücünü ve parti yapısını değil halkı, toplumu ve dostları buna hazırlayan da Önder Apo olmuştur. Yoksa bu savaş nasıl gelişirdi. Daha doğrusu böyle bir savaşa kim cesaret edebilirdi. O zaman gerçek komutan, savaşın dahisi, büyük savaşçı kimdir diye sorulursa tereddütsüz Önder Apo olduğu kesindir. PKK'nın kendisi böyledir. Savaşan halk gerçekliği-ne böyle ulaşmıştır.

Belirttiğimiz gibi ne hiçbir kadro ve militan kendisini savaşın dışında görmeli ne de hiç kimse savaşı

Sıcak çatışma alanları dışındaki arkadaşların gerilla ile empati yapması önemlidir

Empati önemlidir, tam bir manevi, ahlaki ölçü kazandırır. Sıcak çatışma alanlarında olmayan arkadaşların Müslümanın günde beş kez namaz kılması ve Allah'ını hatırlaması gibi sık sık savaş alanlarındaki gerilla ile empati yapmaz ve unutulursa bu tehlikeli bir durumdur. Bu aynı zamanda görev ve sorumluluklarını yerine getirmemek olur. Önder Apo dışarıda olsaydı gelişmeler karşısında şimdi nasıl bir tutum ortaya koyar, ne düşünür, ne yapardı diye düşünmeyen bir kadro yetmezdir. Yetersiz yoldaşlığı aşmak için çaba göstermemektir. Önder Apo'nun yaşadığı koşulları empati kurarak yaşamayan kadro yetmezliğin de ötesinde bir durum yaşıyor demektir. Bunlar sorumluluk hatırlatan, insanı ciddiye çe-

takım saplantılara da yol açabilecektir. Nasıl yaşarsan öyle düşünsün belirlemesi bu açıdan doğrudur. Tarihte bilge insanların zaman zaman dünyevi, maddiyat ve nimetlerden uzaklaşıp inzivaya çekildikleri, yoğunlaştıkları, ruhsal ve manevi dünyalarını büyüttükleri bilinmektedir. Kendisiyle mücadele etmeyen, disipline etme sorunu yaşayan, zaafalarını ve yetersizliklerini kendini büyütmenin ve yeterli hale getirmenin gerekçesi yapmayan her zaman zorlanır. Bilge insanların bile kendilerini disipline ve terbiye etmeleri için inzivaya çekilerek yoğunlaşmaları bundandır. İnsanın tüm canlılar içerisinde en zaafı varlık olduğu söylenir. Tüm kötülüklerinden ve zaaflarından arınmış insan ise en güçlü varlıktır. Kolaycılığa, rehavete ve bol imkân sunan yaşam tarzına tenezzül etmeyenler kesinlikle büyük nefes savaşını vermişlerdir. İdeolojik düşünmüş, amaçlarına uygun bir yaşamı tercih etmişlerdir. Hz. Muhammed insanın nefes savaşını yani iç zihniyet savaşını "cihad-ı ekber (büyük savaş)" olarak tanımlamıştır. Bazıları da kendilerini korumak için tedbir almak adına bol imkânlı yaşam koşullarından kaçınırlar. Objektif olarak böyle tedbirler geliştirerek kendilerini korumayı düşünürler. Önemli olan doğru yerde durmak, doğru mücadele geliştirmek ve bunun amansız savaşçısı olmaktır. Eğer kişi gerçekten tutarlı ve dönüştüren bir mücadele sahibiyse büyük gelişmelere yol açacağı kesindir.

Önder Apo çözümlemelerinde şunu demektedir: "Sizin bu rahatınız beni rahatsız etmektedir. Nasıl bu kadar rahat olabilirsiniz". Halkı yok edilmeye çalışılan ve kültürel soykırım kısılcığında olan bir insan, onuru ayaklar altına alınmış, dili ve kimliği yok sayılan bir insan, doğası her gün talan edilen ve tecavüzlere maruz kalan bir insan gerçekten nasıl rahat olabilir. Elbette zihniyet, bilinç ve sorumluluk duygusuyla ilgilidir. Halbuki bir devrimci her zaman ruhsal gerilim yaşamalıdır. Günde kendisine kırk soru sorup cevap arayışında olmalıdır. Bu, müthiş bir duyarlılıktır. Sonsuz bir emek ve çaba, inanılmaz düzeyde bir refleks örgütlendirilmesi ve yoğunlaşma demektir. Mücadeleyi, düşmanı, devrimi ve savaşı böyle ciddiye alacaksın. Önder Apo'nun 24 saat nasıl dolu yaşadığını bilmekteyiz. Her anı bir yenilik, her nefes alışverişi bir yoğunlaşmadır. Bırakalım Türkiye ve Ortadoğu'nun siyasi ve askeri dengelerini dünya siyaset dengelerini etkileyen ve zorlayan düzeyde gelişen Kurdistan'daki savaş böyle hazırlanmış ve buna cesaret edilmiştir. Bunun içindir ki Önder Apo bu durumu şöyle ifade etmektedir: "Kendimi sadece dönem dönem yeniden yaratırken değil, günümüze doğru neredeyse her an yeniden yaratmaya çalışırken, bu gerçeklikten ve onun hakikat olarak ifadesinden hareket ettim. Böylelikle kendimi özgür olarak toplumsallaştırdım, demokratik

Savaş alanlarındaki medya mensubu arkadaşların nasıl bir yoğunlaşma içinde oldukları, görevlerini nasıl nefes nefese koşturarak yaptıklarını görüyoruz. Zorluklar insanı düşündürtür, sorunlara çözüm bulmaya zorlar, yaratıcılık geliştirir. En ufak bir imkân ve değere mutlaka hak ettiği gibi yaklaşım göstermeyi öğretir. Bundandır ki basın-medyada çalışan her arkadaş kendisini diken üstünde hissetmekte, daima kendini gerilla mevzisindeymiş gibi görmektedir. İnsanın sorumluluk duygusu, refleks ve duyarlılıkları buna göre olmalıdır. Böyle olursa basın ve medyamız tarihi rolünü oynayabilir. Bu alanın kadro ve çalışanları bunun için bir an bile olsa sürecin ruhundan kopuk, savaş gerçekliği dışında yaşamaları durumunda çok büyük zarar vereceklerini bilerek kendilerini örgütlemelidirler.

mücadelesi dediğimiz aslında demokratik modernite paradigması zın savaş stratejisi olan Devrimci Halk Savaşı olmaktadır.

Apocu militanda ideolojik manevi moral donanımın önemi

Önder Apo'nun "savaş insan eyleminin en amansızdır, büyük ciddiyet ister" dediğini biliyoruz. Ama önce şunu belirtmek gerekir; savaşa kesinlikle tek taraflı ve dar bir perspektifle yaklaşamayız. Yani savaşı sadece sıcak çatışma olarak görüp, silahı eline almakla değerlendirmek tümünden yanlıştır. PKK kadro ve militanlarının bunu çok iyi bilmesi gerekir. Yoksa biz bir tarafta her gün, her yerde ve her daim topyekun Devrimci Halk Savaşı derken öbür yanda bilmeyerek ve istemeyerek de olsa kendimizi savaş dışı bir konuma düşürmekten kurtaramayız. Savaşı, her şeyden önce bir yaşam gerekçesi, yani yaşam için olmazsa olmaz kabilinde bir zorunluluk olarak görmek durumundayız. Bunun için Kemal Pir yoldaş boşu boşuna "biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz" dememişti. Daha önce de belirttik; bizim için savaş bir tercih değil zorunluluk olarak gelişmiştir. O halde bu bilinçle ve ciddiyetle yaklaşmak ve anlamak durumundayız. Bunu böyle anlamak demek kurtuluşun savaşla mümkün olacağına inanmak demektir. İnanmak ise gereklerini ibadet edercesine kusursuz ve tam olarak yerine getirmeyi gerektirir.

içinde görüp konumlandıracağız. Bu konularda asla, en küçük bir yanılgıya düşmeyeceğiz. Madem ortada bir savaş var, hem de yüzyılın Devrimci Halk Savaşı biçiminde süren bir savaştır; o zaman bunu gerçekten derinliğine anlamak ve cevap olmak bizim için yaşamsaldır. Yani nereden ve hangi açıdan bakarsak bakalım bizler bu savaşın içinde olan, savaşın bizzat öznelariyiz. Hareket ve halk olarak tüm yaşam ve geleceğimiz bu savaşın başarı ve zafer kazanma düzeyine bağlıdır; ve başka bir seçenek yoktur. Savaşmaya ve savaşarak zafer kazanmaya mahkumuz.

Soruna böyle yaklaşmaz, görev ve sorumluluklarımızı buna göre görmez ve değerlendirmezsek yanılırız. Sadece yanılmak da değil aynı zamanda büyük kaybederiz. Bu nedenle sıklıkla belirtildiği gibi savaşı dar bir perspektifle elde silah olanlarla sınırlandırmamak gerektiğini hep belirtiyoruz. Adeta bir tüzük maddesi gibi algılamak gerekir; PKK'lı ve PAJK'lı her kadro ve militan her şeyden önce birer asker, savaşçı olarak kendilerini tanımak ve tanımlamak durumundadır; bunun aksi yanlıştır ve yalandır. Üzerinde yaşadığımız ve mücadele verdiğimiz yer ve mekân neresi olursa olsun bu böyledir. Demek ki **askerlik bir ruhtur, iradedir**. Hepsinden önemlisi bunu derinden anlamak ve tüm benliğimize olanca gücümüzle yedirmektir. Ancak o zaman yaşamda, ruhta ve zihniyette savaşın ve zaferin gerçek kazanılanları ve Önder Apo'nun tam da istediği gerçek kadro ve militanları olabiliriz.

salt gerilla alanlarıyla sınırlı değerlendirmeli ve böyle bir yanılgıya düşmelidir. Önder Apo'nun komuta kişiliğini bunun için örnek olarak verdik. Şimdi halk ve Hareket olarak tüm zamanlarımızın en yaman savaşını vermekteyiz. Bunun adı halen tüm yetmezliklerimize rağmen elbette Devrimci Halk Savaşı, kır-kent, silah-siyaset, toplum-birey, genç-kadın diyalektiğiyle gelişen herkesin içinde yer aldığı bir savaştır. Her zaman ve tüm mücadele alanlarında olduğu gibi bu savaşta büyük ve belirleyici olan görev ve sorumluluk öncü kadro ve komutanındır. Bu nedenle en başta öncü kadro ve komutan sürecin ruhunu anlamalı ve sürece ruhunu da katarak gelişmelere cevap olmalıdır. Ruh derken kast ettiğimiz kuşkusuz ideolojik, manevi, moral donanım olmaktadır. Enerjinin akışkanlığı kadar zorluk ve engel tanımadan sürekli hedefe koşmak Apocu militanlığın ve sürecin ruhu gereğidir. Ortak ruh, ortak bakış açısı, ortak tartışma ve değerlendirme, ortak irade ve motivasyon kazandıran elbette Apocu ideoloji ve paradigmadır. Apocu kadro ve militanlar bunun içindir ki birbirlerinden çok uzak, farklı alanlarda da olsalar olay ve olguları rahatlıkla aynı perspektifle değerlendirip aynı sonuçlara ulaşabilmektedir. Bu, müthiş bir avantajdır. Aynı zamanda Apocu ideolojinin ne kadar derin ve etkili olduğunu göstermektedir. Geriye gerçekten kişinin taşıdığı sorumluluk anlayışı, sahip olduğu ve içselleştirdiği ahlaki ölçüler kalmaktadır.

ken manevi, ahlaki ölçülerdir; ama çok önemlidir. Unutmak ne kadar ihanetse, anı anına sürekli hatırlayarak yaşamak da devrimci bir duruştur. Medya ve basınımızda gün yoktur ki benzeri olmayan fedai direniş haberleri, şehadetler verilmesin. Düşmanın gerillaya karşı binlerce kez kullandığı kimyasal silah haberleri verilmektedir. Medya Savunma Alanları için sadece bir gün içerisinde 300 kez hatta 400 kez yapılan hava, top ve havan saldırılarından bahsedilmektedir. Tünellerde aylardır gün yüzü görmeyen, banyo yapma imkânı olmayan gerilla direnişleri vardır. İnsanüstü bir iradeyle direnilmektedir. Bunlar PKK ve PAJK'ın fedai Apocu militanlarıdır.

Bir de mücadele ihtiyacından hareketle görev gereği Medya Savunma Alanları dışında görev yapan, mücadele eden yoldaşlar vardır. İster yurtdışında ister metropollerde ister mücadelenin başka alanlarında olsun verilen her mücadele, yapılan her çalışma şüphesiz değerlidir, gerilla savaşı kadar anlamlıdır. Biri olmadan öbürünün olmayacağı, mücadele alanlarının birbirleriyle olan ilişki diyalektiği bilinmektedir. Hepsini birbirlerini tamamlayıp güçlendirerek mücadele gelişmektedir. Ancak yaşam mekânı ve koşulların insan düşüncesi üzerinde etki yaptığı bir gerçektir. Şüphesiz bu her koşul altında herkes için aynı düzeyde geçerli değildir. Ama ideolojik ve iradi duruş zayıf olursa yaşam ve ilişkilerde aşınma gelişirse etkisinin daha fazla olacağı kesindir. Yaşam ve ölçülerdeki aşınma beraberinde ideolojik kayma ve bir

ulus kılarak (Kürt) somutlaştırdım, demokratik modernite olarak tüm insanlığa, mazlum Ortadoğu halklarına ve bireylerine sundum.”

Legal alanında çalışan arkadaşlar sürecin ruhunu temsil edeceklerdir

Savaş dışında kendisine başka bir seçenek bırakılmayan Kürt halkının gerilla mücadelesine, sıcak savaş alanlarına doğru ve sağlıklı bir yaklaşımı şarttır. Bizim için her çalışma alanı bir gerilla mevzisi anlamındadır. Bu ciddiyetle yaklaşmak gerekmektedir. Demokratik legal alanda çalışan arkadaşlar kendilerini gerilla mevzisindeymiş gibi görmelidir. Savaşın ve sürecin ruhunu, çalışma alanına bilinçli, yaratıcı, örgütlü biçimde uyarlayacak, uygulayacak, temsil edeceklerdir. İmkânlar ne kadar bol ve sınırsız olursa olsun savaş tünellerindeki gerillayı anımsayarak yaşamalıdır. Bu aynı zamanda elbette ahlaki, vicdani bir yaklaşım olmaktadır. İşin ciddiyet ve disiplini de buradan gelmektedir. Ciddiyet işinde başarılı olmak, bunun için doğru zamanda, doğru yerde konuşmak, kazandıran ve büyüten tarz ve üslup ne ise bunda ısrar etmek gerekir ve bunun gereklilikleri yerine getirilmelidir. Sürekli eleştiren, olumsuz ve yetersiz olan, her şeyi kendi dışında başka nedenlerde arayan, hangi zamana nasıl bir başarı sığdırabilirim diye yoğunlaşmayan, imkânları ve gücü daha fazlasını başarmaya yettiği halde az olanla yetinen ve rehavete giren kesinlikle Devrimci Halk Savaşı esprisinden ve sürecin ruhundan kopmuş demektir. İşte ideolojik düşünmek, sürecin ruhunu yaşamak, gerillanın fedai direnişi ve her gün verdiğimiz şehitler karşısında duyarlı olmak ve empati yapmak burada önem kazanmaktadır. Bir de gerillaya yaklaşım konusunda bazı yanlışlıklar vardır. Şüphesiz her arkadaş gerillada olmak ister. Zira bu hem bir hak hem de bir görevdir. Gerilla yaşamının kutsallığı ve tüm mücadelemiz için belirleyici önemde olduğu gerçektir. Yanlış olan duygusal yaklaşımlardır. Kaldığı çalışma alanını ve işini küçümseyen, gerillada olmadığı için kendisini ve işini önemsiz gören anlayışlar doğru değildir. Elbette her an yönümüzü dağlara vermeye hazır olacağız. Ama bunun kadar yaptığımız görev ne ise başarıyı esas alarak yükleneceğiz. Diğer bir anlayış ise sanki başkaları savaşıyor, gerilla olur, kendisi bunun dışında bir görev, rol ve misyona sahiptir. Böyle olmaz. Gerillaya hazır olmayan yarım devrimcidir. Gerillaya hazır olmak da yetmez. Baştan beri tekrarlayarak belirttiğimiz gibi gerilla hassasiyeti, gerilla refleksi, gerilla duruşu ve kişiliği olacak. Her iki anlayışın da mücadeleye zarar verdiğini bilmek gerekir. İdeolojik bir yaklaşımla herkes kendi görev ve sorumluluklarını yerine getirir ve müthiş yoğunlaşarak mücadele

içinde yer alırsa büyük zaferlerin sahibi olacağı kesindir. Demokratik legal siyaset alanında kendini korumak ve başarılı olmak başka türlü mümkün değildir.

Aslında bu konularda zengin mücadele tarihimizde çıkarmamız gereken büyük dersler ve sonuç-

Diplomasi için ileriye gören sanat denilmektedir. Savaş öncesi hazırlık olduğu kadar var olan kazanımları korumak ve daha fazlasını kazanmak diplomasinin işidir. Zor bir iştir. Ama mümkün olanı başarmak zaten her zaman olması gerektir. Diploması, en büyük gü-

meye kalkıyorsa basın ve medyamız da bu ciddiyetle görev ve sorumluluklarına yüklenmeli ve Devrimci Karargah biçiminde çalışmalarını yürütmelidir.

Önder Apo “kültür bir toplumun tüm geçmişi ve gerçekliğidir” demıştır. Aynı şekilde “Kürtler müzik-

tedir. Önder Apo ittifaklar konusunda şunu demektir “Her devrim bir ittifaktır. Devrimlerde saf güçler değil iki dünya karşı karşıya gelir. Devrimlerin ideolojisinde evrensel toplumun gelişimi özetlenmiştir. Karşıdevrim ideolojisinde de aynı kural geçerlidir; karşı güçlerin ev-

Mücadelenin topyekun olduğunu bilerek her kadro, militan ve sempatizan nerede ve hangi çalışmada olursa olsun görev ve sorumluluklarına sahip çıkarak özgürlük mücadelesinin sonuca gitmesine katkı sunmalıdır. Tabii bunun gereklerini bilmek ve ona göre hareket etmek gerekir. Sadece mücadelenin içinde olmak yetmez nasıl yapılacağı, hareket edileceği ve yürütüleceğini de bilmek gerekir. Çok yoğun askeri ve politik bir savaş içinde olmalıyız. Bunun için de ideolojik ve ahlaki olarak kendimizi her yönden güçlendirmeli ve Önder Apo’nun deyimiyle aşk derecesinde kendimizi adamalıyız. Yine Önder Apo’nun deyimiyle “Bu yolda hiçbir sahte aşka yer olmadığı gibi sahte yolcusuna da yer yoktur”. Katıksız bir biçimde toplumsallık içinde kendimizi eriterek, bu bilinçle görev ve sorumluluklarımıza yüklenerek 21. yüzyılın devriminin gerçek bir neferi olabiliriz.

lar vardır. Demokratik Özerklik ilanı zamanında yaşananlar hayli öğreticidir. Amed’in Sur ilçesinde Özerklik Direnişi sürerken aynı günlerde Yenişehir’de bazı çalıştay ve toplantıların yapıldığını çok iyi hatırlamaktayız. Gündemlerimiz bu kadar birbirinden kopuk hatta objektif olarak bu kadar birbirine karşıt olmamalıydı. Oysa Sur’da direnenler de, çalıştay yapanlar da PKK ve PAJK’ın kadroları ve sempatizanlarıydı. Gündemlerin ayrı olması elbette süreci ve gelişmeleri farklı okumak yani farklı değerlendirmek anlamındadır. Bu durum büyük zarar vermiştir. Aynı yetmezlik bu defa zihniyet kaymasından olmasa da en azından örgütsüzlükten kaynaklı halen de sürmektedir. Toplumun gündemini doğru belirlemek, toplumsal refleksleri doğru geliştirmek ve örgütlemek zayıftır. Bu Önder Apo’nun içinde bulunduğu koşullar karşısında da böyledir. Gerilla cenazelerini adeta doğrayarak kemiklerinin torbalar içinde ailelerine verilmesi karşısında da böyledir. Halbuki Kurdistan’da günde kırk kez serhildan yapmanın gerekçeleri vardır. Savaş sadece dağlarla, tünellerle sınırlı olmadığına göre legal demokratik siyaset kadrosunun görev ve sorumluluklarına daha büyük bir ciddiyetle yaklaşması, kendi alanında başarılabilir ne varsa azami düzeyde başararak rolünü oynaması tarihsel bir zorunluluktur. Yaşanan süreci ve gelişmeleri herkes değerlendirmektedir. Aydınların, akademisyenlerin de bir değerlendirme tarzı ve amacı vardır. Ama bizim değerlendirmelerimiz doğru karar ve planlara ulaşmak içindir. Siyaset ve diplomasi çalışmasını yürüten arkadaşlar da basın ve kültürde olan arkadaşlar da gelişmelere böyle bir perspektif ve sorumluluk bilinciyle yaklaşmak durumundadır.

Diplomasi en büyük gücünü ideoloji ve paradigmadan alır

Kendini savaşta görmeyenin, savaşın diplomasisini güçlü ve başarılı biçimde yapması düşünülemez. Gece-gündüz demeden her daim yoğunlaşmak durumundadır. Önder Apo buna “düşünürken yürümek, yürürken düşünmek” dedi.

cünü ideoloji ve paradigmadan alır. Herkesten ve tüm çalışmalardan çok diplomasi çalışması ideolojik yürütülmelidir. Kuşkusuz politik esneklik, yaratıcı yöntemler geliştirmek başarı için şarttır. Ama bütün bunlara yön ve doğrultu verecek olan yine ideolojidir. Bununla birlikte kendisini savaşın tam ortasında görmeyen, bunu hissetmeyen, buna göre yoğunlaşmayan elbette görevlerine olağanüstü bir ciddiyetle yaklaşamaz ve tabii ki başaramaz da. Bazen bir söz söylemek, bir tutum belirlemek en müthiş bir eylemden daha anlamlıdır. Söz ve tutum gücünü ideolojiden, mücadelenin yükselen değerlerinden ve kazanımlarından aldıkça sonuç alacaktır.

Sorun kuşkusuz niyetlerimizden bağımsızdır. Savaş alanlarındaki medya mensubu arkadaşların nasıl bir yoğunlaşma içinde oldukları, görevlerini nasıl nefes nefese koşturarak yaptıklarını görüyoruz. Zorluklar insanı düşündürür, sorunlara çözüm bulmaya zorlar, yaratıcılık geliştirir. En ufak bir imkân ve değere mutlaka hak ettiği gibi yaklaşım göstermeyi öğretir. Bundandır ki basın-medyada çalışan her arkadaş elbette kendisini diken üstünde hissetmekte, her daim bir gerilla mevzisindeymiş gibi görmektedir. İnsanın sorumluluk duygusu, durumlar karşısında gösterilen refleks ve duyarlılıklar, yine işini ciddiyetle ele alması buna göre olmalıdır. Böyle olursa ancak basın ve medyamız tarihi rolünü oynayacaktır. İdeolojik mücadeleden tatalım halkı eğitmek, toplumsal bellek ve duyarlılık yaratmak, propaganda ve ajitasyonu güçlü yürütmek, düşmanı her düzeyde teşhir edip zorlamak ve psikolojik üstünlük sağlamak gerekir. Medyanın rolü belirgindir. Toplumun öfkesini eyleme dönüştürmede medya çok önemlidir. Bu alanın kadro ve çalışanları bunun için bir an bile olsa sürecin ruhundan kopuk, savaş gerçekliği dışında yaşamaları durumunda büyük zarar vereceklerini bilerek kendilerini örgütlemelidirler. Yaratıcı programlarla halkı bilinçlendirip topluma cesaret verebilir, düşmanın savaş suçunu dünya kamuoyuyla paylaşarak, gündemler oluşturarak teşhir edebilir. Savaş bölgesinde insan nasıl diken üstünde ve en küçük bir imkânı değerlendir-

le direnmektedir” dedi. Aborjinler için de şarkılarla ölümlerini dirilttiği, ata-ana ruhlarının bu biçimde canlandırıldığı söylenmektedir. Önder Apo’nun “*kültür hareketlerini geleceğin başkaldırıları olarak nitelerek yerinde olur*” demesi bundandır. Okuyarak üretmek, yapmak ayrı bir şeydir, dokunarak, yaşayarak, görerek ve içinde olarak üretmek ve yapmak ayrı bir şeydir. Bu perspektifle yapılan her sanat ve kültür çalışması gerçekten Önder Apo’nun belirttiği gibi taştan dahi su fışkırtır. Kültür çalışmalarında popülizmden uzak halkın içinde ve halkın özlemlerini dile getiren her çalışma mücadelenin değirmenine su taşıyacaktır. Kültür çalışması liberalizm ve kapitalist modernitenin yarattığı bireye karşı eserleri ve ürettikleriyle devrimimizin yarattığı bireyin gelişmesine katkıda bulunmalıdır. 90’lı yıllarda ozanların gerilla ortamında bulunmaları, oradaki yaşamı ve gerçeği eserleri ve ürettikleriyle topluma yansıtması büyük bir moral ve heyecana neden olmuştur. Bugün de devrimimizin kahramanlıklarını, fedailiklerini, toplumun yeniden inşasını, paradigmayı ve felsefesini çeşitli sanat ve kültür etkinlikleriyle halka ulaştırmalı ve halkta duyarlılık yaratarak mücadelenin yaşamın her alanına girmesine hizmet etmelidir. Kültür çalışmalarını yürüten militanlar ve sempatizanlar tiyatro, müzik, sinema, vb her bir çalışmayı bir savaş mevzisi gibi görerek işini ciddiyet ve hassasiyetle yürütmelidirler. Önder Apo Kürt toplumunu ‘kültürel soykırım altındaki toplum’ olarak nitelendirmiş ve şöyle demektedir: “*Kültürel soykırım fiziki imhaya göre daha sancılı ve uzun sürece yayılmış bir soykırım türüdür. Yarattığı sonuçlar fiziki soykırımdan daha felakettir; bir halk veya herhangi bir topluluk için yaşamda karşılaşılabileceği en büyük felaket niteliğindedir.*” Her kültür çalışanı bunun bilincinde hareket etmeli ve toplumun kılcal damarlarına ulaşarak bu mücadelenin müthiş bir yürütücüsü olmalıdır.

Bugünkü savaş şartlarında nasıl ki soykırımcı-sömürgeci Türk devleti bize karşı başarılı olmak ve Kürt soykırımını sonuca ulaştırmak için ittifaklar peşinde koşuyorsa bizim de bölgedeki ve dünyadaki halklarla ittifak içinde olmamız gerek-

rensel deneyiminin özetiyle hareket ederler. Politik gerçeklikte ittifaklar daha somuttur. Politikanın güncelliği ittifakları daha çok görünür kılar.” Görülüyor ki bu ittifakları geliştirecek ve öncülük yapacak olanlar daha çok sıcak savaş ortamında olmayan kadrolar ve halkımız olmaktadır. Bölge halklarıyla ittifaklar oluşturmak, onları devrimin safhasına çekmek, aynı zamanda dünya halklarında da duyarlılık yaratmakta önemli bir çalışma olmaktadır. Bölgesel ve uluslararası alanda oluşacak dayanışma ve ittifaklar soykırımcı-sömürgeci Türk devletini daha fazla teşhir edecek ve hareket alanını daraltacaktır. Günümüzde bu bilinçle yapılacak her çalışma ve atılacak her adım elzemdir. Bunun bilinciyle hareket eden kadrolar, halkların devrimci öncüleriyle aralarında ittifak oluşturmaları ve halkları harekete geçirmeleri büyük gelişmelere vesile olacaktır.

Sonuç olarak; mücadelenin topyekun olduğunu bilerek ve bundan hareketle her kadro, militan ve sempatizan nerede ve hangi çalışmada olursa olsun görev ve sorumluluklarına sahip çıkarak özgürlük mücadelesinin sonuca gitmesine katkı sunacaktır. Tabii bunun gereklerini bilmek ve ona göre hareket etmek gerekir. Önder Apo “*öz gerçekliğin üzerine yürümeye cesaret etmek başka bir şey, nasıl yürüneceğini bilmek ise daha başka bir şeydi*” demektedir. Bunun için sadece mücadelenin içinde olmak yetmez nasıl yapılacağı, hareket edileceği ve yürütüleceğini de bilmek gerekir. Çok yoğun askeri ve politik bir savaş içinde olmalıyız. Bunun için de ideolojik ve ahlaki olarak kendimizi her yönden güçlendirmeli ve Önder Apo’nun deyimiyle aşk derecesinde kendimizi adamalıyız. Yine Önder Apo’nun deyimiyle “*Bu yolda hiçbir sahte aşka yer olmadığı gibi sahte yolcusuna da yer yoktur*”. Katıksız bir biçimde toplumsallık içinde kendimizi eriterek, bu bilinçle görev ve sorumluluklarımıza yüklenerek 21. yüzyılın devriminin gerçek bir neferi olabiliriz. Eğer biz kendimizi engel olmaktan çıkartıp şehitlerin ve Önder Apo’nun yoldaşı olursak bu devrimin ayak sesleri önünde hiçbir şey duramaz.

TC SİSTEMİNDE İDEOLOJİK DEĞİŞİM VE İDEOLOJİK MÜCADELENİN ÖNEMİ

Duran Kalkan

Modern Türkiye'nin bir numaralı kişisi artık Recep Tayyip Erdoğan'dır. Yeni kurucu partisi de AKP-MHP ittifakı olmaktadır. 14 ve 28 Mayıs seçimlerinin ortaya çıkardığı önemli bir sonuç budur. Seçimde yapılan hileler, eşit ve adil bir seçim ortamının olmaması, tüm devlet imkânlarının Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı lehine kullanılması gibi gerçekler ne yazık ki bu sonucu değiştirmemektedir. Kurdistan ve Kürtler dışındaki Türkiye toplumsal yapısının büyük çoğunluğunun oyunu Tayyip Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı almıştır. İstanbul, Ege ve Akdeniz kıyıları dışındaki her alanda birinci güç olmuştur. İzmir dışındaki büyük kentlerde de neredeyse yarı yarıyadır.

Bu durum, 3 Kasım 2002 seçiminde birinci parti olarak tek başına iktidara gelmesinden bu yana AKP'nin seçim kaybetmemesi anlamına gelmektedir. 7 Haziran 2015 seçiminde tek başına iktidara gelme durumunu kaybetse de hükümet kuruluşunu engelleyip yeniden seçimi gündemleştirerek söz konusu durumu telafi etmeyi bilmiştir. Böylece Türkiye Cumhuriyeti'nin en çok seçim kazanan lideri Tayyip Erdoğan ve seçim kazanan partisi de AKP'dir. Bu durum, aynı zamanda en uzun süre iktidarda kalan lider ve parti olmak anlamına da gelmektedir. Hem de 3 Kasım 2002 seçiminden bu yana kesintisiz bir iktidar durumu yaşanmıştır. Kısaca Tayyip Erdoğan kişiliği, bu bakımlardan Mustafa Kemal Atatürk ve İsmet İnönü'yü çoktan geçmiştir. Yani Türkiye'nin 'Ebedi Şef'i ile 'Milli Şef'i'ni sollamayı başarmıştır.

Peki bu nasıl olmuştur? Demek ki Tayyip Erdoğan ile AKP'yi "Dinci lider ve parti" diyerek hafife almak doğru olmamıştır. Tıpkı İran'daki Humeyni rejimini "Mollalar rejimi" diyerek hafife almanın doğru olmadığı gibi. Nitekim söz konusu 'Mollalar rejimi' 44'üncü yılında bulunmaktadır. 16 Eylül 2022 tarihinden itibaren gelişen 'Jin Jiyan Azadi' serhildanları da söz konusu rejimi yıkamamıştır. Hatta içteki bu serhildanları desteklemek üzere dıştan ciddi bir devlet desteği de ortaya çıkmamıştır. 'İçte hafif kıpırdama olsa ABD hemen bu rejimi yıkacak' diye bekleyenlerin bütün umutları suya düşmüştür. Şimdi bu tür çevreler tarafından ABD-İran karşıtlığının ve çatışmasının ne oranda yaşandığı konusu tartışılır hale gelmiştir.

Demek ki yüzeysel bir yaklaşımla salt görüntülere bakarak hatalı değerlendirme yapmamak gerekir. Karşıtlarımızı küçümseyici propaganda yaparken de hata yapmamak gerekir. Evet, İran'daki

1979 devrimini Humeyni öncülüğündeki dinci akım ele geçirmiş ve İran İslam Cumhuriyetini kurmuştur; fakat bunun 'Mollalar rejimi' denerek hafife alınması yanlıştır ve sahibine zarar verir. Yine ABD ile İran arasında ciddi bir karşıtlık ve çatışma vardır; ancak bu bir sistem içi çelişki ve çatışmadır ki, nihayetinde mevcut İran sistemi de dünya kapitalist modernite sisteminin bir parçası konumundadır. Dolayısıyla aralarındaki çatışma sistem içi çıkar çatışması olmaktadır. İran milliyetçiliği nasıl ki İslamiyet'i Şia mezhebiyle kendine uyarlamışsa, kapitalist moderniteyi de Şia dinciliğiyle birleştirerek kendine uyarlamış durumdadır.

Kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya giriş sancıları

Dolayısıyla Ortadoğu devlet geleneğinin kapitalist modernite sistemi ile bütünleşmesine İran'ın öncülük ettiğini söylemek hatalı olmaz. Aslında modern Türkiye ile İran'ın eş zamanlı hareket ettiği açık bir gerçektir. Türkiye'de Kemalist Hareket bu süreci 1920 tarihinden itibaren başlatırken, İran'da Şahlık 1925 tarihinden itibaren başlatmıştır. Fakat Kemalist Hareket daha ideolojik ve de belirgindir, çok hızlı hareket etmiştir. Modern İran Şahlığı biraz karışıktır ve de geç hareket etmiştir. Şahlığın ancak İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra "Ak Devrim" denen bu süreci başlatabildiği bilinmektedir. Fakat 1979 Devrimi'nin Humeyni tarafından ele geçirilip "İran İslam Devrimine" dönüştürülmesiyle birlikte İran öne geçmiştir. Kısaca "Batılılaşma" denen bu süreçte Kemalist hareketle başlangıçta Türkiye öncüyken, laik milliyetçiliğin başarılı olmaması sonucunda kapitalist modernite sistemiyle bütünleşme dinci milliyetçilik temelinde gerçekleşirken İran öncü konuma gelmiştir. Türkiye çok net bir biçimde ancak son on yılda AKP-MHP ittifakıyla bu sürece girebilmiştir.

Arap dünyasının bu bakımdan biraz daha karmaşık olduğu söylenebilir. Çünkü bir yandan Nasırcılık ve Baasçılık biçiminde Araplara özgü bir laik milliyetçilik uygulaması gelişirken, diğer yandan da Suudi Arabistan ve Emirlikler gibi Arabistan'ın birçok alanında da dinci Arap milliyetçiliği hep var olmuştur. Kuşkusuz İslam Dininin çıkış alanı olan Arabistan'da laisizmi diğer alanlardaki gibi uygulamak mümkün olmamıştır. Daha çok azınlık olan mezhepler dini çoğunluğa sahip olan toplumlar üzerinde yönetim kılınarak bu sistem uygulanmaya çalışılmıştır. Geçmiş Irak ve Suriye'deki durum bunun çok açık örneği konu-

mundadır. Fakat bu yöntemin de uzun ömürlü olmaması sonucunda söz konusu modernite deneyimleri şiddetli çatışmalarla yıkılma durumunu yaşamıştır. Mısır'daki Mursi örneğinde görüldüğü gibi, sistem merkeziyle bütünleşemeyen dinci eğilimler de çatışmaya yol açmıştır. Sonuçta Suudi ve Mısır yapılanmaları birbiriyle de ilişki içinde adeta tüm Arap devletleşmesine örnek olarak sunulmaktadır. Böylece Arabistan'da da dinci milliyetçilik kapitalist modernite sistemiyle bütünleşen yeni çizgiyi ifade etmektedir.

Bir Avrupa sistemi olan kapitalist modernitenin üç koldan Ortadoğu'ya girmeye çalıştığı bilinmektedir. Birincisi Balkanlar üzerinden gelişen kapitalist modernite yayılmacılığıdır ki, bu yayılma doğrudan İstanbul'u ve Osmanlı merkezini hedef almıştır. İkincisi Akdeniz üzerinden gerçekleşen kapitalist modernite yayılmacılığıdır ve bu da esas olarak Kahire üzerinden Arap toplumunu hedef almıştır. Üçüncüsü ise Körfez üzerinden gerçekleşen yayılma ve bu da daha çok İran'ı ve çevresini etkilemeye çalışmıştır.

Kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girişi birçok boyutta birden ve iç içe gelişmiştir. Aslında somut etkileme durumu 19. yüzyılın başından itibaren gelişmeye başlamıştır. Kuşkusuz etkileme ve yayılma öncülüğü düşünce alanında olmuştur. Bu temelde 'Milliyetçilik' ve 'Hürriyet' fikirleri Ortadoğu düşüncesini ve düşünce insanlarını gittikçe çok daha güçlü bir biçimde etkisi altına almıştır. Bu temelde Avrupa'da toplanan Osmanlı aydınları, bir yandan hürriyet fikriyle dolarken, diğer yandan milliyetçilik konusunda hızlı bir evrim yaşamıştır. Bu aydınlar önce "Osmanlılık" fikrini yeniden canlandırarak Osmanlı İmparatorluğu'nun birliğini ve gücünü korumak istemişlerdir. Fakat bütün çabalarına rağmen Hristiyan halkların Osmanlı İmparatorluğundan peş peşe ayrılması gerçekleşince, bu sefer "İslam Birliği" düşüncesine yönelmişler ve Osmanlı İmparatorluğu'nun Müslüman halklarını birlik içinde tutmaya çalışmışlardır. Nihayetinde Araplar içinde de ayrılma eğilimleri gelişince, bu sefer "Türk birliği" düşüncesini esas almışlardır. Fakat yalnız başına Türkçülüğün istedikleri birliği sağlamayacağını görerek, esas olarak Türkçülükle Müslümanlığı birlikte ele almışlardır. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin "Türk-İslam sentezi" olarak tanımlanan ideolojisine böyle ulaşılmıştır.

Aydınlar düşünce etkileşim ve değişimi ile ilgili olurken, devlet erkânı orduyu ve bürokrasiyi değiştirmekle, zengin kesimler ise yaşam tarzlarını Avrupa modernitesine gö-

re değiştirmekle ilgili olmuşlardır. Tanzimat Fermanı, Birinci Meşrutiyet ve İkinci Meşrutiyet ilanlarıyla Birinci Dünya Savaşı sürecine gelinmiştir. Bilindiği gibi, Birinci Dünya Savaşı esas olarak İngiltere ve Almanya arasında Ortadoğu'yu paylaşım savaşı olmuştur. Nihayetinde İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde somutlaşan yarı geleneksel ve yarı modernist yapılanma Osmanlı İmparatorluğu'nu yaşatmaya yetmemiştir. Müttefik olunan Almanya'nın da yenilgisiyle Osmanlı yönetimi için teslim olmaktan başka bir çare kalmamıştır.

Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntıları üzerinde Kemalist Hareket ve giderek Türkiye Cumhuriyeti Devleti doğmuştur. Kemalist Hareket, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin bir bileşeni konumdadır. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin yenilgisiyle birlikte hem önü açılmış ve hem de düşüncelerini daha da somutlaştırma koşulları oluşmuştur. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin tüm Orta Asya Türklüğünü birleştirmeyi hedefleyen milliyetçiliği yerine, daha realist yaklaşarak Anadolu Türk milliyetçiliği fikrini geliştirmiştir. Yine İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin tüm Müslümanları birleştirmeyi hedefleyen İslamcılığı yerine, Müslüman Türk ve Kürt birliğini baştan itibaren öngörmüş ve yeterli görmüştür.

Batılılaşma ve tekçi ulus-devletçiliğin gelişimi

24 Temmuz 1923 tarihinde İngiltere ve Fransa ile Lozan Antlaşmasını imzalamayı başaran Kemalist Hareket, bir uluslararası güce ve de devlet gücüne sahip olunca hızla var olan düşüncelerinde de değişikliğe yönelmiştir. Aslında Kemalist Hareketin "Batılılaşma" biçiminde ifade edilen Avrupa kapitalist modernitesine eklemlenme dışında somut herhangi bir fikri ve ilkesi de yoktur. Dolayısıyla her şeyi bu temelde geliştirmeye çalışmış, baştan itibaren tekçi ulus-devletçiliği esas almıştır. Lozan Antlaşmasına dayanarak Kürtlerin haklarını bir yana itip, Kurdistan üzerinde sömürgeci-soykırımcı bir uygulama başlatmıştır. Bu temelde 'Türkiye Cumhuriyeti Devletine vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkes Türk'tür' gibi bir tekçi anlayışa yönelerek, yeni bir devlet ve o devlete dayalı yeni bir ulus yaratma çabasına girişmiştir.

Bu çerçevede Kemalist Hareketin 1930 yılında geliştirdiği "Güneş-Dil Teorisi" oldukça ilginçtir. Söz konusu teoriye göre insanlık sadece Türklük olarak vardır. Dünyadaki bütün diller Türkçeden türemiştir. Dünyadaki bütün uluslar Türk ulusundan kopmuştur. Kısaca tek

bir kök vardır ve o da Türklüktür. Dil, tarih ve ulus teorisinde son derece hayalci olan Kemalist Hareket, sadece devlet konusunda realisttir ve devlet ile tarihin Sümer'de başladığını kabul etmektedir. Tabi hayalci teorisiyle uyumlu kılabilmek için de Sümerlerin de Türk olduğunu, Sümer'den itibaren kurulan tüm devletlerin aslında birer Türk devleti olduklarını iddia etmektedir. Böylece İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin esas aldığı "Türklerin Anadolu'ya Orta Asya'dan göçerek geldikleri" fikrini reddetmekte, bu biçimde bu fikri çürütmeye çalışmaktadır. Aslında AKP-MHP iktidarına kadar da Türkiye'de bu fikirler resmi ideoloji olarak kabul görmektedir. Sadece MHP "Türklerin Orta Asya'dan geldiği" fikrini kabul ederek bu resmi ideolojiye karşı çıkmış, AKP de MHP ile uzlaşana kadar millet yerine ümmet kavramını benimseyerek "İslam Ümmeti" fikri temelinde resmi ideoloji ile çelişmiştir. Tabi söz konusu Kemalist fikirlere karşı baştan itibaren Kürtler ve sosyalistler tarafından eleştiri geliştirilmiş, farklı bir tarih ve ulus anlayışı savunulmuştur.

Aslında Türklüğe dair söz konusu uydurma ve hayalci görüşleri dışında Kemalist Hareket pozitivist bilimi esas almaktadır. Kaba materyalizmin ve dogmatik diyalektiğin en somut uygulayıcısıdır. "Batılılaşma" amacı doğrultusunda 19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nda yapılmak istenen, ama tam olarak yapılamayan değişiklikleri Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile radikal bir biçimde hayata geçirmiştir. Bu bakımdan, dikkat edilirse "Kemalist Devrim" denen şeylerin hepsi üsttendir ve biçimseldir. Sivil ve asker bürokrasi temelinde devlet Fransa ulus-devlet sistemine göre şekillendirilmiş, diğer yandan yeme-içme ve giyim-kuşam gibi şeylerle uğraşmıştır. Biçim olarak her şey Avrupa modernitesine benzetilmeye çalışılmış ve modern bir Türk burjuva yaşamı şekillendirilmiştir. Türk dili, kültürü, tarihi dışında her şey reddedilip soykırım altına alınarak, TC sınırları içindeki toplumun homojen bir Türklük olduğu iddia edilmiştir. Yeni dil, kültür, tarih, eğitim, sanat ve edebiyat bu temelde geliştirilmeye çalışılmıştır. Böylece Türkiye kapitalist modernite sisteminin bir parçası haline getirilmek istenmiştir.

İran Şahlığı 1925'ten itibaren adeta bir İngiliz ajanlığı biçiminde yeniden şekillendirilmiş, İkinci Dünya Savaşı'nda da antifaşist müttefikler bu alanı ellerinde tutmuşlardır. Savaşın sona İngiltere-ABD tarafından Şahlık yeniden oluşturulmuş, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin ve Musaddık Hareketinin ezil-

mesi sonucunda ülkede egemenlik sağlamıştır. Bu temelde Türkiye'de yapılanlara benzer hususları "Ak Devrim" dediği bir planlama temelinde hayata geçirmeye çalışmıştır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, benzer hususları biraz daha karmaşık ve yereli gözetir bir biçimde Nasırcılık ve Baascılık da Arap sahasında uygulamaya çalışmıştır.

Bu süreçte Ortadoğu çapında 1980 başından itibaren müdahale olmuştur. İlk müdahale Şahlığı yikan devrim ve onun Humeyni tarafından ele geçirilmesidir. İkinci müdahale Türkiye'de 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesidir. Kenan Evren Cuntası ve Özal-Demirel yönetimleri söz konusu darbenin amaçladığı sistemi tam olarak yaratamamış, ancak zeminini döşemiştir. 12 Eylül darbesinin öngördüğü sistem esas olarak AKP-MHP iktidarı tarafından yaratılmıştır. Bazıları buna "İkinci Cumhuriyet" de demişlerdir. Üçüncü müdahale ise, 1990'dan itibaren Körfez Savaşı temelinde geliştirilen Arap sahasında yaşanan olaylardır. Bunların çok daha karmaşık olduğu ve sonuçta kapitalist modernite sistemi tarafından mevcut Suudi ve Mısır yönetimlerinin Arap modeli olarak öngörüldüğü açıktır.

Devlette ideolojik eksen kayması: Türk-İslam sentezi

Bunların Avrupa kapitalist modernitesine Ortadoğu devletçiliğinin yeniden ve ikinci kez eklenmesi olduğu ortadadır. Birinci eklemleme (Kemalizm, Şahlık ve Nasırcılık) bir düzeyde gelişme yaratmış, ancak Ortadoğu devletçi geleneği ve de toplumsallığı tarafından tam kabul görmemiştir. Çünkü onlar biraz da üstten dayatmalardı. İkinci eklemleme (Humeynicilik, Tayyipçilik, Sisiçilik) ise Avrupa modernitesi ile Ortadoğu geleneğinin harmanlanması olmaktadır. Dolayısıyla daha sinsî, daha güçlü ve daha aldatıcıdır. Sürekli kapitalist modernite ile çelişki ve çatışma içindeymiş gibi bir görünüm vererek halk kitlelerini aldatmaya çalışırlar. Oysa kapitalist modernite sisteminin temel bir parçası konumundadırlar. Aralarındaki çelişki ve çatışma sistem içindeki çıkar çatışmasından başka bir şey değildir. Bu nedenle aldanmamak gerekir. Kuşkusuz çok kısmi bir çıkar çelişki ve çatışması vardır ve bunları görmek gerekir; fakat bu durumu sanki karşı sistemler arasındaki çelişki ve çatışmaymış gibi asla ele almamak lazımdır.

Dikkat edilirse, Tayyip Erdoğan ve AKP başlangıçta çok zayıftı ve dikkatle hareket ediyordu. Çünkü 1920'den sonra oluşan Kemalist zihniyet ve sistem onu kabul etmiyordu. Hatta devlet yönetimine bile getirmiyorlar, halk oyuyla gelince hemen düşürülüyorlardı. Necmettin Erbakan hükümeti böyle düşürüldü. Bu nedenle, Tayyip Erdoğan ve arkadaşları ancak takiiye yapıp kendilerini gizleyerek devlet yönetimi haline gelebildiler. Devleti ele geçirebilmek için de tıpkı Mustafa Kemal gibi dikkatli bir strateji izlediler. Tayyip Erdoğan hep rakipleri-

ni tek tek tasfiye etmeyi esas alan, birini tasfiye edene kadar diğerleriyle ittifak yapan bir strateji izledi. (Humeyni de devrimi ele geçiren böyle yapmıştı.) Sonuçta mevcut çatışmalardan yararlanarak, olmazsa yeni çatışmalar yaratarak parti içindeki ve dışındaki tüm rakiplerini tasfiye edip devleti ele geçirdi. AKP'nin MHP ile ittifakı işte bu süreçte gündeme geldi.

Dikkat edilirse, bu süreçte kadar birbirine en çok karşıt olan iki lider Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli idi. Yıllarca birbirlerine söylemedik kötü söz bırakmadılar. O sözleri duyanlar, adeta bu iki kişi asla yan yana gelmez izlenimine kapılıyorlardı. Fakat vakti gelince bu sözlerin hepsi bir günde unutuldu. Devlet Bahçeli bir günde tüm görüşlerini değiştirerek, 'başkanlık sisteminde Tayyip Erdoğan'a destek vereceğini' açıkladı. Sonrası ise adeta 'bir yönetim iki lider' gibi karşılıklı paslaşma içinde bugüne kadar getirildi. Peki bütün bunlar nasıl oldu? Demek ki zamanı gelince ve geriden yönetenler aynı olunca böyle şeyler yaşanabiliyor.

Aslında 'Çökertme Eylem Planı' temelinde AKP-MHP ittifakı altında yaşananların çok iyi anlaşılması gerekir. Görünürde sanki günü kurtarırcasına hareket ediyorlarmış gibidirler. Fakat esasta TC Devleti'nin ve Türkiye toplumunun hemen her şeyini değiştirdiler. Kenan Evren cuntasının yapmayı hedefleyip de başaramadığı her şeyi bir ölçüde gerçekleştirdiler. 12 Eylül 1980 darbesinin öngördüğü faşist-soykırımcı diktatörlüğü ortaya çıkardılar ve bu temelde kendilerine bağlı bir yeni toplum oluşturdular. Dikkat edilirse, 14 Mayıs seçiminin gösterdiği gibi, TC sınırları içinde aslında üç toplum gerçeği vardır. Birisi Önder Apo'nun eğitim örgütlü kıldığı demokratik Kürt uluslaşması, ikincisi Kemalist Hareketin yarattığı Avrupa modernitesini olduğu gibi kabul eden CHP toplumu, üçüncüsü ise AKP-MHP ittifakının ortaya çıkardığı ve Türkiye'nin yarısını bulan yeni bir toplum. (Tabi ne kadar toplum denebilir! Çünkü toplumdan çok faşist sürü tabirine daha uygun düşüyorlar). Dikkat edilirse, 14 Mayıs seçiminde ilk ikisi birleşti, üçüncüsünü iktidardan düşürme gücünü gösteremedi. Demek ki hem nice-lik olarak bu kadar büyümüşler ve hem de örgütlü ve donanımlılar; gerektiğinde DAİŞ gibi boğaz kesecek kadar saldırganlar.

Şunları zaten biliyoruz: Kemalist Hareket, Avrupa modernitesi temelinde yeni bir toplum yaratmayı öngörüyordu. Yani toplum mühendisliği yapıyordu. Zorla ve imkân sunarak böyle bir kesim yarattı. Ancak bu kesim Türkiye'de hiçbir zaman çoğunluk haline gelemedi. Diğer yandan, Kemalist Hareketin kültürel soykırım saldırılarına karşı Kürt Özgürlük Hareketi de Kürtleri eğitim örgütlü hale getirdi. Bu biçimde hem kültürel soykırıma karşı mücadele eder ve hem de katliam saldırılarına karşı direnir kıldı. Kürtlerin var olup özgür yaşamalarının başka bir yolu da yok-

Tayyip Erdoğan Yönetimi
sadece ekonomiye,
bürokrasiye, adalete, askeri
güce müdahale etmemiş;
onlarla birlikte ve hatta
onlardan daha fazla olarak
zihniyeti ve ideolojiyi
şekillendiren kurumlara,
örneğin eğitime, sanat ve
edebiyata, medyaya
müdahale etmiştir. Eğitim
sistemi defalarca
değiştirmiş, sonuçta kendi
zihniyet ve ideolojisini
çocuklara ve gençlere
yedirecek bir eğitim sistemini
ve tarzını ortaya çıkarmıştır.
Bu temelde Türkiye'nin
çocukları ve gençliği
AKP-MHP zihniyeti ve
ideolojisi ile eğitilmektedir.
Her tarafta okullar ve
üniversiteler örgütlenmiş,
AKP-MHP zihniyetini ve
ideolojisini benimsemiş
binlerce akademisyen ortaya
çıkartılmıştır. Türkiye'nin
resmi zihniyet ve ideolojisini
AKP-MHP çizgisi
belirlemektedir.

tu. Esas olarak ise, devleti ele geçirecek kadar güçlenip MHP ile ittifak yapınca, Tayyip Erdoğan ve AKP kendi toplumunu yaratmaya, yeni bir toplum mühendisliği yapmaya yöneldi. Gelenekle moderniteyi birleştirmeyi öngördüğü için, geniş kitlelerden de destek gördü. Çünkü toplum bir yanıyla geleneğe bağlıydı, bir yanıyla da modernitenin nimetlerinden yararlanmak istiyordu. İşte bunları birleştiren yeni bir sentez ortaya çıkardı. Kemalist Hareketin ideolojisi laik milliyetçilikti. AKP-MHP ise dinci milliyetçiliği (Türk-İslam sentezi) esas aldı. Böylece devlette ideolojik eksen kayması yaşandı. Önder Apo, daha 2009 yılında hazırladığı 'Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü' adlı savunmasında söz konusu bu eksen kayması konusunu izah ederek herkesi uyardı.

Dikkat edilirse, birçokları tarafından AKP-MHP ittifakının yarattığı tek şey olarak 'Cumhurbaşkanlığı sistemi' görülüyor. Nitekim Millet İttifakı durumu böyle gördü ve programını bu sistemi değiştirip 'güçlendirilmiş parlamenter sisteme' dönüştüreceğini ilan etti. Sandı ki her şey bu kadar yüzeysel ve böyle söylerse herkes peşinden gelir. Ama pratik böyle olmadı. 14 Mayıs seçimleri duru-

mun bu kadar basit ve yüzeysel, tek düze olmadığını ortaya koydu.

Geriye dönüp şöyle bir bakalım; acaba geçen 21 yıllık süreç içinde Tayyip Erdoğan yalnız başına ve Devlet Bahçeli ile birlikte neler yaptı? Bir dönem bürokrasiyle çatıştı ve geliştirdiği 'Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi' ile arzuladığı sonuca ulaştı. Artık bürokrasi yok, herkes ve her şey Tayyip Erdoğan'ın emrinde, dolayısıyla ne isterse emrediyor ve de yapıyor. Uzun bir dönem orduyla çatıştı. İş genelkurmay başkanlığı yapmış olan İlker Başbuğ'u 'terör örgütü kurucusu ve yöneticisi' olarak suçlayıp hapse koydurmaya kadar götürdü. 'Allah'ın lütfu' dediği 15 Temmuz planlı darbesinden yararlanarak Fetullahçıları tasfiye edip orduyu denetimi altına aldı. "Bana ölmeye hazır asker lazım" diyerek paralı savaşçı bir askeri güç şekillendirdi. DAİŞ-ÖSO-EI Kaide çeteciliği ile MHP çeteciliğini birleştirerek, her tarafa saldırtabileceği bir çete topluluğu ortaya çıkardı. Yine kendisini ekonomist olarak ilan edip Merkez Bankası Başkanlarıyla bir dizi çatışma yürüttü. Kısaca ekonomiyi, bürokrasiyi, siyasi yönetimi, yerel yönetimleri, asker ve polis gücünü ve hukuki sistemi denetimi altına aldı.

Bunlar görünen hususlar ve ekonomik, siyasi ve askeri gücü egemenlik altına almayı içeriyor. Tayyip Erdoğan, yalnız başına ve Devlet Bahçeli ile birlikte bunları yaptı. Bunlar onun gücünü gösteriyor. Seçimi kazanmada veya iktidarı gasp etmede kuşkusuz bu güçlerden yararlandı ve bu güçlerin hepsini kullandı. Fakat Tayyip Erdoğan seçimi yalnız bunlarla kazanmadı. Gücü yalnız bunlar olsaydı, o zaman seçimi kazanamayabilirdi. Zaten Kemal Kılıçdaroğlu ile Millet İttifakı işte bu noktada yarıldı, Tayyip Erdoğan'ın gücünün sadece bunlar olduğunu sandı. Oysa Tayyip Erdoğan'ın başka yaptıkları ve başka güç kaynakları da vardır. Peki nedir bu güç kaynakları?

Resmi ideolojiye karşı mücadele

İşte bu sorunun cevabını 'zihniyetin ve ideolojinin gücü' olarak vermemiz gerekiyor. Tayyip Erdoğan AKP'si, MHP ile de ittifak halinde, Türkiye toplumunun zihniyet ve ideolojik yapısını değiştirmek, daha doğrusu kendi zihniyet ve ideolojik yapılanmasını topluma yedirmek için çok yoğun, planlı ve örgütlü bir çalışma yürüttü. Kemalist zihniyeti ve resmi ideolojiyi, Kürt düşmanlığı ve soykırımı dışında diğer boyutlarıyla değiştirip yeni bir zihniyet yapısı ve resmi ideoloji yaratmaya çalıştı. Mevcut haliyle Kemalizm'in laik milliyetçi ideolojisi aşılmış, onun yerine dinci milliyetçilik geçirilmiştir. Birçok çevre tarafından "Türk-İslam Sentezi" biçiminde ifade edilen zihniyet ve ideoloji işte bu olmaktadır.

Kemalizm'in laik milliyetçiliği esas olarak var olanı reddedip, yeni bir zihniyet ve ideoloji yaratmayı içeriyordu. Din karşıtlığı biçiminde

anlaşılan laiklik, böyle bir durum ortaya çıkartıyordu. Dolayısıyla topluma benimsetilmesi zordu. Zaten bu nedenle toplumun geniş kesimleri tarafından benimsenmedi. AKP'nin özellikle MHP ile birlikte dinsel geleneği MHP milliyetçiliği ile birleştirerek topluma sunması, hızla en geniş toplumsal kesimler tarafından benimsendi. Sonuçta Kemalist milliyetçilik gitti, yerini MHP milliyetçiliği aldı. Laiklik gitti, yerini AKP dinciliği aldı. Sonuçta da Kemalist zihniyet ve resmi ideoloji aşılarak, yerini AKP-MHP zihniyeti ve resmi ideolojisi aldı.

Şimdi artık Türkiye egemen yapısında Kemalist zihniyet ve ideolojisinin etkinliği yoktur. Tarih tezi, din anlayışı, yaşam tarzı, zihniyet yapısı değişmiştir. Kemalizm'in kaba materyalizmi aşılmış, pozitif bilimcilik dinci kadercilikle birleştirilmiştir. Sümer'den başlayan güneş dil teorisi aşılmış, yerini MHP'nin İttihat ve Terakki Cemiyeti'nden devraldığı "Turancı, Kızıl elmacı" tarih tezi ikame edilmiştir. Avrupa yaşam tarzının etkisi ve egemenliği kırılmış, modernist yaşam ile dinci geleneğin yaşam tarzı yan yana, hatta iç içe yaşanır hale gelmiştir. Bu zihniyet ve ideoloji eğitim, sanat ve medya üzerinden topluma özümsetilmek için çok yoğun ve planlı bir çalışma yürütülmüştür. Artık bizzat Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan tarafından "Kızıl Elmaya" diye şiirler okunmakta ve bunlar devlet televizyonlarında sürekli yayınlanmaktadır. Tayyip Erdoğan, hatta Kemal Kılıçdaroğlu MHP işareti yapmakta ve "Türki birlik" yeni devlet politikası haline gelmiş bulunmaktadır.

Burada kuşkusuz yöntem konusu önemlidir. Bir kere daha ifade edersek, Kemalizm kendinden öncekini reddederek ve yasaklayarak kendini egemen kılmaya çalışırken, AKP-MHP yönteminde örneğin Kemalizmi reddetme ve yasaklama yoktur, onu yeniden tanımlayarak kendi zihniyet ve ideolojisiyle birleştirme vardır. Bu nedenle, AKP'nin "Katı dincilik" yapacağını ve sonuçta Avrupa modernitesiyle çatışacağını sananlar yanılmışlardır. Yine AKP ile MHP'nin böyle bir birliği uzun süre yürütemeyeceğini düşünenler de yanılmışlardır. Belli ki AKP-MHP ittifakı Kemalist moderniteyi reddetmeyip onunla uzlaşıırken, kendinde de kısmi değişiklikler yaşamıştır. AKP-MHP ittifakının bu kadar uzun süre iktidarda kalmasının ve yeni bir faşist diktatörlük inşa etmeye yönelmesinin çok önemli bir nedeni budur. Bu yaklaşım toplum için de anlaşılır olmuş, böylece AKP-MHP zihniyeti ve ideolojisi geniş toplumsal kesimler tarafından kolayca benimsenmiştir. Dini geleneklerini reddetmeyen Avrupa modernitesiyle yan yana yaşamayı toplum daha kolay benimsemiştir. Bu temelde yeni zihniyet ve ideolojiye sahip yeni bir toplum yaratılmıştır. Seçimi kazanmış olmaktan çok, AKP-MHP ittifakının böyle bir toplum yaratmış olması durumu daha önemlidir.

Dikkat edelim, Tayyip Erdoğan yönetimi sadece ekonomiye, bü-

rokrisiye, adalete, askeri güce müdahale etmemiş; onlarla birlikte ve hatta onlardan daha fazla olarak zihniyeti ve ideolojiyi şekillendiren kurumlara, örneğin eğitime, sanat ve edebiyata, medyaya müdahale etmiştir. Eğitim sistemini defalarca değiştirmiş, sonuçta kendi zihniyet ve ideolojisini çocuklara ve gençlere yedirecek bir eğitim sistemini ve tarzını ortaya çıkarmıştır. Bu temelde Türkiye'nin çocukları ve gençliği AKP-MHP zihniyeti ve ideolojisi ile eğitilmektedir. Her tarafta okullar ve üniversiteler örgütlenmiş, AKP-MHP zihniyetini ve ideolojisini benimsemiş binlerce akademisyen ortaya çıkartılmıştır. Türkiye'nin resmi zihniyet ve ideolojisini AKP-MHP çizgisi belirlemektedir.

Benzer müdahaleler sanat ve edebiyat alanına da yapılarak, Kemalist ya da solcu aydın ve sanatçıların yaşam ve çalışma imkânları yok edilmiş, AKP-MHP çizgisini benimseyen on binlerce sözde sanatçı ve aydın türetilmiştir. Buna teslim olmayan aydın ve sanatçılar baskı, tutuklama ve imkânsızlıkla ezilirken; devletin bütün imkânları bu türetme aydın ve sanatçılara peşkeş çekilmiştir. Tıpkı eğitim müfredat ve sisteminin AKP-MHP çizgisine göre yeniden düzenlenmesi gibi, AKP-MHP çizgisini işleyen çok yoğun bir sanat faaliyeti de yürütülmüştür. Toplumun yeniden eğitimi en çok da söz konusu bu sanat faaliyetiyle gerçekleştirilmektedir. Bir yandan dini geleneğe uygun film ve diziler yapılmakta, bir yandan MHP'nin tarih tezini işleyen tarihi film ve diziler yapılmakta, bir yandan da Avrupa modernitesinin en son yaşam tarzını işleyen hayali aşk ve yaşam filmleri ve dizileri yapılmaktadır. Yüzlerce TV kanalı gün boyu söz konusu bu film ve dizileri yayınlamaktadır. Herkese göre film ve dizi mevcuttur; adeta isteyen istediğini yesin gibi bir durum söz konusudur. Mevcut film ve diziler sadece Türkçe olarak da yayınlanmamaktadır; başta Arapça, Farsça, Rusça ve Kürtçe olmak üzere birçok dile de çevrilip yayınlanması sağlanmaktadır.

Bu sözde sanat faaliyetinin amaçları şöyle tanımlanabilir: İstekli olanlar için AKP-MHP zihniyet ve ideolojisinin özümsetilmesi ve yaşam tarzının benimsetilmesi. Aynı zamanda Turancı tarih anlayışının öğretilmesi. Bu anlamda en yoğun ve etkili eğitim böyle yapılmakta, toplumun zihniyeti ve ideolojisi bu temelde şekillendirilmek istenmektedir. Buna gelmeyenler ise sahte aşk ve yaşam hayalleriyle avutulup adeta hayal dünyasında yaşatılarak gerçeklerden kopması sağlanmaktadır. Yani bir tür alıktırma, aldatma ve beyin yıkama denebilir. Tarihsel film ve dizilerin amacı, izleyende Türklük, İslamiyet ve devlete tapınma zihniyeti yaratmaktadır. Bütün dizilerde kutsanan üç şey bunlar olmaktadır. Yine Türklerin tarihten beri nasıl yalnız oldukları ve hep savaşarak yurt tuttıkları fikri aşılanmaya çalışılmaktadır. Özellikle de Kürt-süz bir Türklük yaratılmaya çalışılmaktadır. Yani Kürt soykırım zihni-

yeti bu temelde de şekillendirilmektedir. Oğuz Kağan'dan Selçukluya, Osmanlıdan modern Türkiye'ye kadar yapılan tüm dizilerin esas içeriği ve amacı bunlardır.

Herhalde Tayyip Erdoğan'ın medya ile kavgasını burada belirtmemize bile gerek yoktur. Çünkü bu kavganın çoğu açık yapılmış ve en çok kavga burada yaşanmıştır. Sonuç olarak Türkiye'deki tüm medyayı AKP-MHP ittifakı ele geçirmiştir. Muhalif partilerin ve sol hareketlerin çok sınırlı basın-yayını dışında AKP-MHP egemenliğinde olmayan hiçbir medya kalmamıştır. Muhalif basına da her türlü baskı uygulanmaktadır. Mali baskı, kapatma ve özellikle çalışanlarını tutuklatma AKP-MHP ittifakının uyguladığı temel yöntemlerdir. Eski den Türkiye'de özgür basın denemese de, partilere ve iktidara biraz mesafeli olan ve kısmi bir eleştiri geliştirebilen belli bir medya vardı. Bunlar çeşitli sıfatlarla ifade edilirdi. Yine belli bir etkinliğe sahip basın kurumları bulunurdu. Şimdi bunların hiçbirisi kalmamıştır.

Medya üzerinde AKP-MHP ittifakının tam bir tekeli vardır. Herkese kendini ulaştıracak kadar bir medyayı bu ittifak örgütlemektedir. Dolayısıyla bir medya enflasyonundan bile söz edilebilir. Yüzlerce ve farklı farklı yayınlar yapan televizyonlar, radyolar, gazete ve dergiler, kitaplar mevcuttur. Bunlar aracılığıyla toplum 24 saat bombardımana tabi tutulmakta, çoğu özel savaş yöntemleriyle toplumun zihniyet yapısı yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Bu yayınlar üzerinde AKP-MHP'nin çok güçlü denetimi ve yönetimi mevcuttur. Bunun için gereken kurumlar oluşturulmuş ve işler kılınmıştır. Benzer denetim sanal medya üzerinde de kurulmak istenmekte, biraz zorlanılsa da bu alanda da önemli bir denetim sağlanmaktadır.

Türkiye'de çok tehlikeli bir faşist kurumlaşma yaratılmak isteniyor

Kuşkusuz bunları yazarken amacımız AKP-MHP'yi övmek ve onların propagandasını yapmak veya okuyucuyu korkutmak değildir. Türkiye'de 21 yıllık AKP iktidarının MHP ile de ittifak halinde yaptıklarına sınırlı ve genel düzeyde bir vurgu yapıp, esas olarak AKP'nin gücünün kaynağını ve bunun Türkiye'nin geleceği açısından içerdiği tehlikeyi göstermektir. Dikkat edilirse, şimdiye kadar yapılanla beyni yıkanmış ve gerçeklerden kopartılmış, Türkiye'nin yarısını ifade eden bir toplum oluşturulmuştur. Genel hava Tayyip Erdoğan'ın değiştirilmesinden yana olmasına rağmen, işte bu nedenle 14 ve 28 Mayıs seçimlerinde bu değişim gerçekleşmemiştir. Mevcut tehlike ilk zararlı ürününü bu biçimde vermiştir. Dahası mevcut Tayyip Erdoğan ve Cumhur İttifakı yönetimi tüm bunları yeni bir faşist-soykırımcı diktatörlük olarak kurumlaştırmaya çalışmaktadır. Seçimden aldıkları yönetim gücünü bu biçimde kulla-

nacak, Türkiye'de çok tehlikeli ve zarar verici bir faşist kurumlaşma yaratmak isteyeceklerdir. İşte tehlikenin büyüğü de bu olmaktadır. Dolayısıyla bu tehlikenin gecikmeden önünü almak gerekir.

Peki bu nasıl olacaktır? AKP-MHP faşizmine karşı sonuç alıcı mücadele nasıl yürütülecektir? Kuşkusuz bu sorular kapsamında düşünüp sonuç verici yol ve yöntemler bulmak gerekir. Elbette AKP-MHP faşizmine karşı mücadele edilmez ve AKP-MHP faşizmi yıkılmaz değildir. Fakat bunun öyle kolay olacağını, sınırlı ve tek düze bir çalışmayla başarılabileceğini da sanmamak gerekir.

Çok açık ki, her şeyden önce karşıımızdaki yapıyı bütün yönleriyle ve yeterli düzeyde analiz edip anlamamız gerekiyor. Mücadelenin yol ve yöntemlerini de buna göre oluşturmamız gerekiyor. Örneğin Kemal Kılıçdaroğlu ve CHP bu gerçeği doğru ve yeterli anlamadığı, yine mücadele yöntemi ve araçlarını buna göre geliştirmede için şimdiye kadar başarılı olamadı. Kemalizm aşılırken AKP'ye karşı yeterli mücadele etmedi. AKP-MHP'nin Kemalizm'i de bir biçimde içine alan zihniyet ve siyasetiyle uzlaştı. Her zor anında "teröre karşı devletin yanında olmak" adına AKP Yönetimine destek verip koltuk değneği oldu. AKP Yönetimi her yöntemle saldırırken, AKP'ye karşı mücadeleyi sadece seçimle sınırladı. Oysa faşizme karşı sadece seçimle mücadele edilmez ve faşizm sandıkta yıkılmazdı. Yine her zaman AKP-MHP'nin gündemine göre hareket etti. Dikkat edilirse, son seçimde "Güçlendirilmiş parlamenter sistem ve adalet" dışında AKP-MHP yönetimine karşı herhangi bir alternatif koyamadı. Aslı ve yenisi dururken, insanlardan taklide ve eskisine oy vermesi de beklenemezdi.

Demek ki önce AKP-MHP ittifakının yaptıklarını doğru ve bütünlüklü anlamak gerekiyor. Kendilerini kapsamlı bir egemenlik haline getirdiler. Şimdi de bunu kurumlaştırmak istiyorlar ki, aslında en tehlikelisi budur ve buna fırsat ve imkân vermemek gerekir. Fakat Türkiye'nin eski Kemalist moderniteye dönmeyeceğini, onun artık eskide kalıp aşıldığını, AKP-MHP ittifakının 12 Eylül 1980 darbesinin yaratıkları üzerinde yeni bir Türkiye modernitesi ortaya çıkardığını, bunu toplumun yarısı denecek bir kesimin kabul ettiğini, aslında mevcut CHP'nin de bununla çok keskin bir karşıtlığının olmadığını, yine Avrupa modernitesi ile de fazla karşıt konumda bulunmadığını iyi görmek ve anlamak gereklidir.

O halde ne yapmak lazım? Öncelikle AKP-MHP'nin Türkiye'de yaptıklarını doğru anlamak ve bunu aşacak ve dolayısıyla Türkiye sorunlarını çözecek yeni bir moderniteyi anlayış ve tarz düzeyinde esas almak gerekir. Çok açıkça görülüyor ki, İran'da, Arap sahasında ve Türkiye'de ortaya çıkan dinci-milliyetçi moderniteyi doğru anlayıp onu aşan yeni ve bütün-

lülü bir modernite(Demokratik modernite) temelinde mücadele etmeden, onlara karşı başarılı olup sonuç almak mümkün değildir. Açık ki mevcut olanı hem zihniyet ve ideolojik çizgi temelinde ve hem de sistem ve tarz açısından aşabilmek gerekiyor. Yani zihniyette pozitivist bilimciliği ve dinci kaderciliği, ideolojik olarak da modernist bireyci yaşam tarzını aşacağız. Ortadoğu'daki yapılanmalara Avrupa modernitesiyle, oryantalist bakış açısıyla bakmayacağız. Mücadele yol ve yöntemlerimizi bu temelde oluşturmayacağız. Kendi alternatifimizi yaratacağız ve baştan itibaren her türlü devrimci çalışma ve mücadelede kendi yöntemlerimizi kullanacağız.

Bunu da paradigma değişimi temelinde Önder Apo geliştirdi ve kapitalist moderniteye karşı demokratik moderniteyi inşa etme temelinde kendi alternatifimizi ortaya çıkardı. O halde devrimci mücadeleyi böyle bir alternatif moderniteyi inşa temelinde yürüteceğiz. Buna göre düşünce üretimi ve zihniyet yapısı, özgür birey ve demokratik komünü esas alan bir ideolojik duruş, sistem içinden ve sisteme karşı mücadeleyi öngören bir tarz ve taktik içinde olacağız. Bir yandan demokratik siyaseti ve öz savunmayı etkili bir biçimde geliştirerek karşı tarafı darbeler ve sınırlandırırken, bir taraftan da ideolojik çalışma ve mücadeleyi etkili bir biçimde geliştirerek özgür birey ve demokratik toplumu inşa çalışmalarımızı geliştireceğiz. Yani basın, eğitim, sanat ve edebiyatla toplum eğitimini ve örgütlenmesini yaratacağız.

Şimdiye kadar ideolojik mücadeleye gereken önemi verip rolünü oynamadık

Şimdiye kadar bakış açımız ortalazla fazla aşmadı. Hep Avrupa zihniyeti ve demokrasisi çerçevesinde baktık ve kapitalist modernite sistemi ile Ortadoğu'daki söz konusu gelişmeler arasında çok ciddi çelişki ve çatışmanın olduğunu sandık. Bunun için de bir yandan dıştan bekleyen bir durumu yaşarken, diğer yandan zihniyet ve ideoloji olarak dinci milliyetçi yapılanmaları tam aşamadık. Dine doğru yaklaşımı ve tutarlı yurtseverliği her yere yayamadık. Oysa Avrupa bakış açısı ve ölçüsüyle söz konusu sistemleri aşmak, dolayısıyla geriletip yıkmak mümkün değildir. Yaşadıklarımız biraz da böyle olmaktadır. Demokratik siyaset ve öz savunma alanında ne yapsak da yeterli olmayıp sonuç vermemektedir. Oysa biz, her şeyi demokratik siyaset ve öz savunma ile yapabileceğimizi sandık ve şimdiye kadar ideolojik çalışma ve mücadeleye gereken önemi verip rolünü oynamadık.

Dikkat edilirse, AKP-MHP faşizmi yürüttüğü soykırımcı savaşı ve işgal saldırılarını başarıya götürebilmek için, sadece onun ekonomik ve siyasi gücünü yaratma çabasıyla kalmadı, aynı zamanda ve daha çok da ideolojik ve moral gü-

cünü yaratmayı esas aldı. Savaşta verdiği önem kadar önemi, hatta daha fazlasını ideolojik çalışmalara verdi. Medyayı geliştirdi ve etkili kullandı. Sanat ve edebiyatı dünyada bir örneği daha görülmemiş hacme ve düzeye çıkardı. Tüm eğitimi ilke ve amaçlarına göre yürütülür hale getirdi. O halde, bunun alternatifi olarak bizim de aynı düzeyde ideolojik çalışmalara önem vermemiz ve örgütleyip geliştirmemiz gerekir.

Kaldı ki maddi imkânlarımız AKP-MHP faşizmininki kadar olmasa da ideolojik argümanlar bakımından biz çok daha güçlüyüz. Son derece haklı, sorunları çözümlayici ve herkesin yararına olan bir düşünce yapımız var. Fedai çizgisinde ve kahramanlıklarla dolu bir özgürlük mücadelesi yürütüyoruz. Kısaca ideolojik bakımdan biz hem güçlüyüz ve hem de çok fazla veriye sahibiz. Örneğin özgür insanı ve demokratik toplumu şekillendirecek bir sanat ve edebiyat faaliyeti geliştirebilir ve bu temelde duygu, ruh ve düşünce yapısını şekillendirebiliriz. Yani özgür insanı zihniyet ve yaşam tarzı düzeyinde inşa edebiliriz. Eğitime fazlasıyla önem vererek, tüm yurtsever toplumu eğitebiliriz. Elimizde Önder Apo'nun savunmaları gibi en güçlü eğitim materyalleri var. Yine basını etkili kullanabilir, propaganda ve ajitasyon çalışmalarını güçlü bir biçimde geliştirebiliriz. Bütün bunlarla özel psikolojik savaşın ve kültürel soykırımın saldırılarını kırdığımız gibi, özgürlük bilincini ve iradesini son derece güçlü hale getirebiliriz.

Ne var ki, ideolojik çalışma ve mücadelenin anlam ve önemini yeterince bilmeme var içimizde. Kendini buna göre eğitip bu çalışmalarını başarıyla yürütmek için katılmakta ciddi bir isteksizlik yaşanıyor. Dahası bazı şeyleri bilip de çalışmada istekli olanlar da çoğunlukla kendi bireyciliklerini dayatıyorlar ve 'doğruyu ben biliyorum' diyerek kendilerini uygulamaya çalışıyorlar. Mücadelenin imkânlarının Önderlik ve parti çizgisi temelinde pratikleştirilmesi yerine, kendi bireysel anlayışlarına göre pratikleştirilmesini esas alıyorlar. Kuşkusuz bunun sonucunda da yeterli ve etkili bir ideolojik çalışma ve mücadele ortaya çıkmıyor.

Önder Apo, bütün inşaların başında duygu ve düşünce inşasının olduğunu belirtti. Duygu ve düşünce inşasını ideolojik çalışma temelinde doğru ve yeterli yapmayınca da siyasi ve askeri mücadele yeterince gelişmiyor. O halde artık bu duruma kesin bir son vermeliyiz. İdeolojik çalışma ve mücadelenin önemini görmeli ve bunları başarıyla yapabilmek için parti öncülüğü olarak seferber olmalıyız. Faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı doğru tutum ve başarılı mücadelenin yolu budur. Önümüzdeki süreçte bu tutumu ve çalışmayı her bakımdan daha çok geliştireceğiz ve mutlaka da başarılı olacağız.

KURDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARINA KARŞI ÖZEL SAVAŞ SALDIRILARI

Cemal Şerik

Türkiye’de devletin aldığı biçim, toplumsallığın içerisine çekildiği düzey ve bunun Kurdistan toplumsallığı üzerindeki etkilerini öne çıkan yönleriyle değerlendirmek günümüzde giderek daha fazla önem kazanmış bulunuyor. Sosyo-psikolojik olarak yapılacak olan çözümlemeler, kişi, grup ve toplum davranışlarına verilmeye çalışılan anlamlar da bunu gerekli kılıyor. Öyle ki, kişi, grup ve toplum davranışlarına kaba sınıf tahliline dayanarak yapılan çözümlemeler ve ona göre oluşan düşünceler yeterince çözüm üretmez hale gelmiştir.

Devlet ve toplum arasındaki keskin olan uygarlıksal çelişki varlığını koruyor. Sömürgecilik ve sömürge ülke halkı arasındaki çelişki de aynı düzeyde karşıt kutuplar olarak stabil haldedir. Böyle bir zıtlık içerisinde devlet; toplumu, sömürgecilikte; sömürgeyi ya da sömürge ülke halkını bertaraf edilmesi gereken bir tehlike olarak görmeye devam ediyor. Hatta var olan bu realite kafalarda düşünce karışıklıklarına, yaşımda da savrulmalara varan sonuçlar ortaya çıkarabiliyor.

Neden böyle oluyor? İşte tam bu noktada sorulan bu soruya verilecek olan cevap önem kazanıyor. Çünkü, devlet ve toplum arasındaki uygarlıksal çelişki neolitik sonrasından bugüne dek beş bin yıllık aşkın bir süredir devam ediyor ve bir çırpıda yok olması da hiçbir şekilde olanaklı görünmüyor. Aynı şekilde sömürgecilik ve sömürgele arasındaki çelişki hem tarihsellik hem de şiddeti itibarıyla buna olanak tanımıyor. Bununla birlikte devlet ve sömürgecilik kendisine karşıt oluşturan toplum ve sömürgelelere karşı özel politikalar geliştirerek, kendisi için birer tehlike olmaktan çıkarma çabalarından da vazgeçmiyor. Tarihselliği içerisinde farklı biçimler altında da olsa beş bin yıllık aşkın bir süredir bu böyle devam ediyor. Toplumu köleleştirme, sömürge ülke halkını katliamdan geçirme, yerinden yurdundan göçertme, asimilasyona tabi tutma gibi politikalar da bu yönelimler arasında yerini alıyor.

Kurdistan halkına dayatılan ulus-devlet Türklüğü

Unutulmamalı ki, kölelik ve sömürgecilik ortak bir noktada buluştuğu gibi; devlet ve sömürge siyaseti birbirlerinin besleyicileri/tamamlayıcıları olma gibi bir özellik taşıyor. O nedenle bunları ayrılaştırmak mümkün olmadığı gibi, birbirleriyle olan bağlantılarını kopartmak da olanaklı görünmüyor. Bir başka ifadeyle, devletleşen halk topluluklarında maddeleşen sömür, sömürgeciliğin ön adımı olma gibi; ardarda gelişti anlatıyor. Bugün hem Türkiye hem de Kurdistan halkına karşı soykırımcı, sömürgeci faşist TC Devleti’nin geliştirdiği politikaları bu gerçeklikten ayrı olarak ele almamak gerekiyor.

Türk devleti bugün Türkiye toplumuna karşı her yönüyle faşist politikalar yürütüyor. Aynı şekilde Kurdistan halkına karşı da bu karakterini koruyarak soykırımcı, sömürgeci siyaset güdüyor. Ve bunlar da birbirini tamamlayan öğeler olarak Türk devletin temel karakterini oluşturuyor. Türk devletinin Türkiye ve Kurdistan halklarına karşı yürüttüğü savaşın adı ise bu temelde kendini özel savaş olarak somutlaştırıyor. Özel savaş rejimi ise soykırımcı, sömürgeci, faşist Türk devletin Türkiye ve Kurdistan halklarına karşı yürüttüğü özel savaşın kavuşturulduğu sistemin/düzenin kendisi oluyor. Bu yönleriyle Türkiye ve Kurdistan halklarına karşı yürütülen özel-kirli savaşı birbirinden ayrı olarak düşünmemek gerekiyor. TC’nin devlet olarak kendini ilan ettiği 1923 yılından bu yana da onun bu temel özelliği varlığını koruyor.

Onun içindir ki, TC Devleti Kurdistan halkına karşı olduğu kadar, kendini örgütlü siyasal bir güç olarak örgütlediği Anadolu coğrafyasında yaşayan tüm kültürler, kimliklere ve dini inançlara karşı da katliamcı, soykırımcı ve asimilasyoncu bir özellik taşıyor. Bir başka ifadeyle Anadolu halkları, kimlik, kültür ve inanç toplulukları için de böyle bir anlam ifade ediyor. Bu yönleriyle, onlar için de fiziki ve kültürel soykırımcıdır. Anadolu coğrafyasında yaşayan Greklere (Rumlara), Ermenilere, Yahudilere, Lazlara, Türkmenlere, Alevilere, Çerkezlere varıncaya kadar, ulus-devlet Türklüğünü oluşturma önünde engel olarak gördüğü kim varsa, onlara karşı yürüttüğü politikalar tamamen böyle bir gerçekliği anlatmaktadır. Grekleri, Ermenileri, Yahudileri komplo, entrika, katliam, tehdit, sürgün gibi faşist yöntemlerle varlıklarına el koyarak, Anadolu coğrafyasından adeta ‘silmişlerdir.’ İstisnai olarak geride kalanlar ise birer cemaat olarak anılmaktan öteye geçememişlerdir. Lazlar Karadeniz’in birkaç kasabasında dil ve kültürel olarak varlığını sürdürebilir bir düzeye indirgenerek büyük oranda asimile edilmişlerdir.

Türkmenler de aynı şekilde hem Türkleştirilmek hem de inançlarından uzaklaştırılarak Sünni-Hanifi mezhebine dahil edilmek istenilmiştir. Alevi inancında ısrar edenler de Kurdistan ve Anadolu coğrafyasının sınır hattını oluşturan Koçgiri Alevi katliamından başlayarak özel politikalarla hem inanç değiştirmeye hem de sistem içileşmeye zorlanmıştır. Çerkezler Anadolu, Kurdistan ve Arap coğrafyasına dağıtılarak param parça edilmişlerdir. Ve tüm bu faşist yönelimler sonucunda da Anadolu coğrafyasında ulus-devlet Türklüğünü inşa etmişlerdir.

TC Devleti’nin Anadolu coğrafyasıyla sınır olan Kurdistan coğrafyasında izlediği politika da bu politikanın bir devamı olma gibi bir özellik taşımaktadır. Nasıl Anadolu coğrafyası ulus-devlet Türklüğünün inşa alanı olarak görülmüşse, Kurdistan’da inşa edilen bu ulus-devlet Türklüğünün yayılma alanı haline getirilmek istenilmiştir. Bu temelde de 1925 Genç-Palu-Hani (Şeyh Said direnişi olarak adlandırılan) direnişinin bastırılmasının ardından günümüze kadar sistematik bir şekilde Kurdistan, ulus-devlet Türklüğünün temel yayılma alanı olarak görülmüştür. Bu temelde Bakur Kurdistan’da fiziki soykırımı hedefleyen katliamlara dayalı olarak bölge yeniden işgal altına alınmıştır. Her katliam sonrasında ise, geri kalanlar mecburi iskanlara tabi tutulmuştur. Katliamların yapıldığı bölgeler ise, yerleşime kapalı ‘yasak bölgeler’ olarak ilan edilmiştir. Bir yandan bunlar yaşanırken, Balkanlardan, Kafkasya’dan getirilen ve kökeni ‘Türklüğe’ dayandırılan Müslüman inancına sahip olan göçmenler yerleştirilerek Kurdistan’ın demografyası değiştirilmeye çalışılmıştır. Yaşanan bu askeri işgal ve Kurdistan’ı Kürtsüzleştirme politikasının ardından da Bakur Kurdistan ilhak edilmiş, TC Devlet sınırları içerisinde devlet şekillenmesinin/kurumsallaştırılmasının bir uzantısı haline getirilmiştir. Bunu takip eden yıllardaysa daha çok da 1950’li yıllarla yağma ve talana dayalı ekonomik sömürgecilikle birlikte kültürel soykırım kısılcı pekiştirilerek tarihten silinmekle karşı karşıya getirilmiştir. 1970’lere kadar da bu böyle devam etmiştir. Önder Apo’nun tarihsel çıkışı ile birlikte fiziki ve kültürel soykırma karşı; varlığı koruma ve özgürlüğe ulaşmayı amaç edinen direnişin başlatılmasıyla içerisine sürüklenen bu tarihsel gidişata, devrimci bir müdahaleyle dur denilmiştir. Ancak başlayan bu mücadeleye rağmen, soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti Kurdistan’ı ulus-devlet Türklüğünün temel yayılma ve sınırlarını genişletme alanı olarak görmekten de vazgeçmemiştir. Belirlendiği bu amaca ulaşmak için de kendisi için özel savaş stratejini esas almıştır.

Türkçülüğü hakim düşünce ve siyaset haline getirmek

Kurdistan’da özel savaşa dayalı bu stratejik yönelimle birlikte, Anadolu coğrafyasında da özel savaş stratejisi gereği geliştirilen politikaların uygulamaya konulmasından geri kalmamıştır. Bu çerçevede Kurdistan’da olduğu gibi, Anadolu’nun da muhtelif bölgelerine Balkanlardan ve Kafkasya’dan getirilen kökeni Türklüğe dayandırılan İslam inancına mensup göçmenler yerleştirilmeye başlanılmıştır. Önceki katliamlardan ve göçertmelerden arta kalan Grek, Ermeni, Yahudi topluluklarına yönelik özel, ırkçı faşist yönelimler içerisine girilmiştir. Türk olmayan topluluklara hakareti içeren, hor gören, aşağılayan, küçümseyen politikalar devreye konulmuştur. ‘Varlık Vergisi’ gibi çıkarılan faşist, soykırımcı yasalarla hem varlıklarına el konulmuş hem de yetişkin erkekler doğrudan köle olarak çalışma kamplara alınmışlar; madenlerde, ağır işlerde ve yaşam koşullarında ölesiye çalıştırılmışlar; hastalık, bakımsızlık, uğradıkları hakaret ve baskı altında yaşamlarını kaybetmişlerdir. Sadece bununla da kalmayarak öncesinde geliştirilen ‘Güneş Dil Teorisi’, ‘Türk Tarih Tezi’ gibi ırkçı, faşist ideolojiler, bu soykırımcı politikaların zemini oluşturularak, ulus-devlet Türklüğü dışında olanlar hor görülerek ‘köle’, ‘hizmetçi’ muamelesine tabi tutulmaya başlamışlardır.

Bu temelde ırkçı, faşist ideolojik şekillenme altında ulus-devlet Türkçülüğü hakim düşünce ve siyaset haline getirilerek; toplumsal, kültürel bir şekilleniş inşasına yönelinmiştir. Daha çokta bu politikayı, Anadolu’da yaşayan farklı kimlik, kültür, dil ve inançlara sahip olanların yoğun olduğu; devlet, iktidar karşıtlığının/muhaleflüğünün

öne çıktığı coğrafyalarda/bölgelerde uygulamaya koymuşlardır. İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda da uygulamaya konan bu politikaya siyasal ve ideolojik bir boyut kazandırma temelinde; ırkçı, faşist ideolojik şekillenişe sahip ve o temelde devlet tarafından oluşturulan partiler, örgütler dahil edilmiştir. Bir başka ifadeyle belirlenmiş olan hedef bölge ve topluluklar; İç Ege’den Anadolu bozkırına, Toroslardan Karadeniz dağlarına varıncaya kadar, bu faşist özel savaş teşkilatlarının kontrolü altına bırakılmışlardır. ‘Ziraatı ve hayvancılığı destekleme, geliştirme’ adı altında yoksul köylüyü devlete bağlayan; ‘kredi’, ‘tohumluk’, ‘mazot’, ‘yakıt’ gibi sübvansede edici olan devlet imkânlarının kullanılmasından da geri kalmamıştır. Denilebilir ki, bu bölgeler ulus-devlet Türklüğünün geliştirildiği pilot bölgeler haline getirilmişlerdir.

Ancak 1960’ların ikinci yarısından sonra Türkiye toplumsallığında ibrenin devrimci, demokratik gelişmelerden yana kayması ile Ulus-devlet Türklüğünün aksi istikamette yol almaya doğru gidişi, devlet tarafından doğrudan yapılan müdahalelere neden olmuştur. Din istismarcılığı ve milliyetçilik temelinde daha çok da taşra kentlerinden Türkiye’nin büyük kentlerine çalışmak ve okumak için giden gençler örgütlenerek; sosyalist, devrimci demokratik devrimci öğrenci gençlik hareketlerine, işçi ve köylü direnişlerine saldırılmaya başlanılmıştır. Bu şekilde, birer özel savaş taktiği olarak uygulamaya konan bu yönelimlerle ulus-devlet Türklüğü için pilot bölge olarak seçilen kentlerde bile; kendileri için görülmeye başlayan ‘tehlikelerin’ önünü alınmaya çalışılmıştır. Bu konuda Alpaslan Türkeş, Fethullah Gülen gibi özel eğitimli tescilli CIA ajanlarına da önemli roller verilmiştir. Sivil alanda din istismarcısı, ırkçı faşist örgütlenmeler daha çok bu ve benzeri kişilikler aracılığıyla örgütlenilmeye başlanmıştır. ‘Komünizm karşı Mücadele Dernekleri’, sonradan adı ‘Milliyetçi Hareket Partisi’ olarak değiştirilecek olan ‘Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi’ ve Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu

gibilerin yer aldığı R. Tayyip Erdoğan gibilerinin de çıkarıklık yaptığı "Yeniden Milli Mücadele Hareketi" gibi din istismarcısı, ırkçı faşist örgütlenmeler böylesi bir dönemde örgütlenmişlerdir. Sosyalist, devrimci, demokratik gençlik hareketlerine, işçi köylü direnişlerine karşı örgütlenilen ve saldırıya geçirilen bu faşist paramiliter güçlerle amaçlarına ulaşamayınca da 12 Mart 1971'de doğrudan ordu devreye girmiştir. İlan edilen sıkıyönetimle birlikte de saldırılar doğrudan ordu tarafından yürütülmeye başlamıştır. Ordu içerisindeki NATO'cu generaller tarafından düzenlenen bir kontrgerilla ve özel savaş hareketi olan bu darbeye de asıl olarak Türkiye toplumsallığının sosyalist, devrimci, demokrasiden yana çevrilen yönü kesilmeye çalışılmıştır. Bunu sağlayabilmek için de sosyalistler, devrimciler, demokratlar, işçiler, emekçiler, Kürtler, Aleviler doğrudan saldırı hedefi haline getirilmişlerdir. Dönemin devrimci gençlik hareketinin önderleri kadroları, girilen çatışmalarda, darağaçlarında, işkence tezgahlarında katledilirken, yüzlercesi de ağır hapis cezalarına çarptırılarak zindanlara alınmışlardır. Buna rağmen 12 Mart askeri faşist darbesini gerçekleştiren NATO'cu generaller hedefine ulaşamadıkları gibi "rüzgar eken fırtına biçer" öz deyişini doğrularcasına bir tabloyla karşılaştılar.

Kurdistan ve Türkiye halklarına dayatılan karşı-devrimin iflâsı

12 Mart 1971 askeri faşist darbesinin ardından daha iki yıl geçmeden Türkiyeli ve Kurdistanlı devrimciler kendilerini toparlamak ve yeniden örgütlenmek için harekete geçtiler. Türkiye ve Kurdistan kentlerinde, kasaba ve köylerinde örgütlenme çalışmalarını başlattılar. Başta üniversiteler olmak üzere devrimci gençlik hareketleri büyük bir atılım içerisine girdiği gibi, etki alanlarını da genişleterek orta öğrenim gençliğini de bünyesine kattı. İşçiler ve kamu çalışanları olmak üzere farklı kesimlerden oluşan emekçiler dernekler ve sendikalar altında geniş bir örgütlenme içerisine girdiler. Değişik isimler altında dernekler kurulmaya başlandı. Sokak gösterileri, mitingler, protesto yürüyüşleri; çığ gibi büyüyerek, yaygın bir hal aldı. Bu şekilde hızlı bir şekilde devrimci toplumsal kabarış yaşanırken, soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti de boş durmadı ve harekete geçti. Sivil faşist paramiliter güçlerini harekete geçirdi. Silahlandırdığı ve koruma altına aldığı bu kontra güçler eliyle neredeyse hemen hemen her gün saldırılarda bulundu. Bu saldırılarda toplumun her kesimi; aydını, demokratı, parti yöneticisi, sendikacısı, gazetecisi, öğretim görevlisi, edebiyatçısı, yazarı, öğrencisi, emekçisi hatta devletin savcısı ve emniyet müdürüne varıncaya kadar kim belirlenmişse, doğrudan saldırı

hedefi haline getirildi. Gerek tek kişilere yönelik gerekse de toplu olarak yapılan bu saldırılarda, işlenen cinayet ve katliamlarda yüzlerce insan katledildi. Dernekler, sendikalar, sokaklar, gösteriler, evler, kahvehaneler, toplu ulaşım araçları, okullarına giden öğrenciler üzerine otomatik silahlarla kurşunlar yağdırıldı, bombalar atıldı. Kurulan 'Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde sosyalistler, devrimciler, demokratlar, aydınlar hakkında ağır hapis ceza istemli davalar açıldı. Emniyet Müdürlüğü şemsiyesi altında kurulan Özel Hareket güçleri harekete geçirildi. Polis karakolları, emniyet müdürlükleri birer işkence merkezi olarak daha fazla rol sahibi kıldılar.

Tüm bu saldırılarla yapılmak istenen ise bir özel savaş taktiği olarak; örgütlenmiş olan kontra faşist paramiliter çeteler ile devreye girmiş olan özel savaş kurum ve özel hareket güçleri eliyle topluma korku salarak, yıldırmaktı. Yükselen devrimci toplumsal dalgayı bastırmaktı. Böylece Türkiye ve Kurdistan'da tam bir teslimiyet ortamı yaratmaktı. Ancak bunda başarılı olamadılar. O nedenle 12 Mart 1971 'de olduğu gibi, askeri-

mun yeniden şekillendirilmesi vardı. Toplumu depolitize etme, sistem dışı toplumsal örgütlenmelere imkân tanımama, gösteri, örgütlenme ve düşünme beyanında bulunmanın önünün alınması, her yönüyle ideolojik hegemonyanın kurulması ise öncelikli yapılması gerekenler olarak belirlendi. İdeolojik ve siyasal olarak toplum üzerinde kurulan hakimiyetle birlikte, toplum üretim dışına çıkarılarak her yönüyle kapitalist pazarın bir nesnesi haline getirilmesi hedeflenirken; eğitim müfredatları da din istismarcılığına ve Türkçü faşist tarih anlayışına oturtularak yeni nesillerin şekillendirilmesi öngörüldü. Böylece toplumun politikadan uzaklaştırılarak bir sürü haline getirilmesi amacıyla hareket edildi. Bununla da asıl olarak, Türkiye toplumuna karşı yapılan karşı-devrim tamamlanmak istenildi. Kurdistan'da ise Apocu Hareket tarafından kesintiye uğratılan ulusal imha politikası tüm hızıyla devreye konularak, Kurdistan'ın ulus-devlet Türklüğünün yayılma alanı haline getirilme süreci tamamlanacaktı.

12 Eylül faşizmi Türkiye toplumuna yönelik öngördüğü bu politikaları uygulamada belirli bir adım

sinin önü alınırken, sosyalistlere, devrimcilere, demokratlara, aydınlara, işçilere emekçilere karşı faşist terörünü boyutlandırmaktan geri kalmadı. Toplumu çürüterek çökertme burada öne çıkarılan politikalar arasında yer aldı. Bunu da daha çok kapitalist sömürü çarkı içerisinde 'tüketici', 'gösteri' toplumu yaratarak, "Üç S"ye uyuşturucuyu da ekleyerek düşüncesi ve gücü boşaltılmış bir gençlik oluşturarak yapmaya çalıştı. Tabii bunlar yapılırken; kolay yoldan "köşeyi dönme" felsefesi beyinlere şırınga edildi ve krediyle yaşamaya alıştırılan geleceği ipotek altına alınmış "borçlu bir toplum" inşa edilmek istenildi. Kurdistan'da yürütülen özel kirli savaşın etkin kullanılan araçlarından olan, dincilik ve milliyetçilik toplumun başına bulaşıcı bir hastalık olarak musallat edildi. Bu hastalıkların yaygın kılınmasında, daha çok bilinçli bir şekilde seçilerek Kurdistan'da savaş bölgelerine gönderilerek ölümlerine neden olunan askerlerin cenazelerinin kullanılması önemli bir rol oynadı. Yapılan sözde cenaze törenleri; özellikle de ulus-devlet Türklüğünün öne çıkarılarak hakim kılın-

TC Devleti kendi toplumsallığını yeniden inşa etmek istiyor

Gerek Türkiye gerekse de Kurdistan halklarına karşı geliştirilen özel kirli savaş politikalarıyla -daha çok da bu saldırılar içerisinde- öne çıkarılan psikolojik savaşla; özünde Kurdistan ve Türkiye halkları birbirine düşman haline getirilerek, yüzyıla yayılacak olan kanlı bir sürecin önü açılmaya çalışıldı. Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin hedefinde, içerisine gireceği ikinci yüzyılın da böyle bir özel kirli savaş oyununa başvurarak, varlığını güvence altına almak vardı. Bugün, Türkiye ve Kurdistan'da devreye konulanları da bu temel politikadan ayrı olarak düşünmek, ele almak mümkün değildir. Tabii bunu belirtirken, dünle bugünü aynılaştırarak, 'aralarında fark olmadığı' gibi bir algı da oluşmamalıdır.

Kuşkusuz dünle bugün arasında fark vardır. Gerek Kurdistan Özgürlük Devrimi ve Türkiye toplumsallığı gerekse de soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti açısından bunu söylemek mümkündür. Bu noktada karşımıza çıkan ise şu olmaktadır. Kurdistan halkı artık sömürgeci esaret altında yaşamak istemiyor. Ulusal, demokratik haklarına sahip olarak kendi toplumsallığını Demokratik Uluslaşma temelinde yeniden inşa etmek istiyor. Bunu ideolojik, siyasal, toplumsal olarak temsil etme gücüne, kültürel birikimine, kazanımlarına, ve kararlılığına da ulaşmış bulunuyor. TC Devlet sınırları içerisinde kalan haritada Kurdistan coğrafyasının farklı bir renkle temsili buluyor olması da bunun somut bir göstergesidir. Bunun karşısında soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin Kurdistan'ı kontrol altında tutma gücü ve kapasitesi kalmamıştır. Tamamıyla Kurdistan halkına karşı bir konumlanış içerisindedir. Kurdistan'daki varlığını ancak 'imha ve soykırımla' sağlamayı hedefleyen bir politikayla hareket ettiği gibi, KDP gibi işbirlikçi, ihanet örgütlenmesi ile doğrudan MIT kontrolünde olan Hizbulkontra gibi, suç, çete yapılanmalarına dayanarak korumaya çalışmaktadır.

Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin Anadolu coğrafyasındaki konumlanışı ise; Kurdistan'dakinden farklıdır, parçalıdır. Bu yönüyle, yekpare bir görünüm vermekten uzaktır. Akdeniz, Ege ve Marmara denizi kıyıları ile Kürt nüfusunun önemli bir yekun oluşturduğu kentlerde sol ve demokratik düşünceye yakın olanlar çoğunluğu oluştururken; İç Ege, Anadolu bozkırı ve Karadeniz'e doğru olan coğrafyada din istismarına ve ırkçı faşist düşünceye dayalı bizzat devlet tarafından örgütlenilen kontrgerillanın yer altı ve yer üstü unsurlarının kontrolünün olduğu görülmektedir. Aslında Anadolu coğrafyasının verdiği bu görüntü 1960'lı yıllar öncesiyle gelişmektedir. Çünkü 1960'lara kadar kentler, ulus-devlet Türklüğünün başat ha-

Öne çıkarılan psikolojik savaşla; özünde Kurdistan ve Türkiye halkları birbirine düşman haline getirilerek, yüzyıla yayılacak olan kanlı bir sürecin önü açılmaya çalışıldı. Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin hedefinde, içerisine gireceği ikinci yüzyılın da böyle bir özel kirli savaş oyununa başvurarak, varlığını güvence altına almak vardı. Bugün, Türkiye ve Kurdistan'da devreye konulanları da bu temel politikadan ayrı olarak düşünmek, ele almak mümkün değildir.

faşist bir darbe hazırlığı içerisine girdiler. Öncesinde de birer özel savaş hareketi olan kontrgerilla operasyonları/provokasyonları bahane edilerek, sıkıyönetim ilanında bulundular. Aslında ilan edilen bu sıkıyönetimlerle önlerinde engel olarak gördükleri ne varsa onların aşılmasını sağlamaya çalıştılar. Bir başka ifadeyle de 'yol temizliğinde' bulundular. Yapılan bu hazırlıklar sonucunda da 12 Eylül 1980 Askeri faşist darbesini yaptılar.

Aslında 12 Eylül faşist darbesiyle yapılmak istenen 12 Mart 1971'de yaptıklarını sandıkları, ama başaramadıklarını sonradan anladıkları yarım kalmış olan 'işlerini' tamamlamaktı. Sosyalizmden, devrimden, demokrasiden yana çevrilen toplumun yüzünü, yeniden; din istismarına ve ırkçılığa dayanan faşist bir ideolojiyle bezendirilmiş olan ulus-devlet Türklüğüne çevirmekti. O nedenle de 12 Eylül bu yönüyle topluma karşı yapılan bir karşı-devrim ve ilan edilmiş bir özel savaş anlamına geldi. Bu karşı-devrimle birlikte toplumun yeniden biçimlendirilerek, 'kültürel' bir şekilleniş içerisine alınması hedeflendi. 12 Eylül faşizmine karşı güçlü bir karşı koyuşun yaşanmamış olması ise, NATO'cu generalleri belirledikleri hedeflere ulaşma konusunda umutlandırdı. Bu temelde de fazla zamana bırakmadan yapmış oldukları planlamaları uygulamaya koydular. Hedeflerinde yine öncelikler arasında toplu-

atmış olsa da, Kurdistan'da aynı sonucu elde edemedi. Diyarbakır Zindan Direnişi ve PKK'nın gerilla hazırlık çalışmalarını tamamlayarak ülkenin muhtelif bölgelerine öncü birimlerini yerleştirerek silahlı propaganda sürecini başlatmış olması soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin Kurdistan'da önüne koyduğu hedeflere ulaşmasını engelledi. Sadece bununla da sınırlı kalmadı; Kurdistan toplumsallığında savaş içerisinde direnerek, dirilen halk gerçekliğinde somutlaşan yeni bir süreci başlattı. Bu Kurdistan toplumsallığında yeni bir kültürel ve psikolojik şekillenişin hakim ulusal bir özellik haline almaya başlaması ve böylece sömürge bir halk olmaktan çıkılarak, özgürlüğe doğru yürüyen bir halk konumuna gelmiş olmaktaydı.

Bu yönüyle Kurdistan ve Türkiye toplumsallığında 1970-1980 arasında olduğu gibi; sosyalizm, devrim, demokrasi paydasında yeniden buluşma koşullarına -ciddi zorlanmalarla karşı karşıya olursa da- kavuşmuş olmaktaydı. PKK direnişinin 1980'lerinin ikinci yarısından itibaren kaydettiği gelişmeler bunu yeterince imkân sunmaktaydı. Ancak bunun karşısında soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti, Türkiye toplumsallığına dayattığı karşı-devrimde ısrarını korudu. Hatta bu ısrarını devreye koyduğu özel-kirli savaş taktikleriyle daha da tırmandırdı. Toplumun sistem dışı örgütlenme-

maya çalışıldığı bölgelerde; ırkçılığın, mezhepçiliğin, Kürt düşmanlığının kışkırtıldığı linç gösterilerine dönüştürüldü. Kurdistan'da da özel-kirli savaş, ipinden boşaltılmışçasına yürütülen topyekun soykırım saldırılarına dönüştürüldü. Bununla da yetinilmeyerek; direniş içerisinde dirilen Kürt toplumsallığına karşı tam bir kırım politikası devreye konuldu. 'Dağa gideceklerine', 'gerilla olacaklarına uyuşturucu kullansınlar', 'fuhuş yapsınlar', mafya bozuntusu 'sokak çetelerine katılsınlar' denilerek; yurtseverliğiyle, direnişçiliğiyle tanınan Kürt şehirleri, kasabaları bizzat devlet tarafından birer bataklığa dönüştürülmeye çalışıldı. Kurdistan yurtseverliğinin gelişkin olduğu, gerillanın doğrudan etkisi ve güvencesi altında olan bölgeler, köyler boşaltılarak Kürtleştirilmek istendi. Kürt doğal ekonomisinin ayrılmaz bir parçası olan hayvancılık, ziraat öldürülerek, Kurdistan toplumu üretim dışına itilerek; toplumsallığından uzaklaştırılacağı birer asimilasyon ve yabancılaştırma merkezleri olan Türkiye metropoller ve kentlerine göç etmek ve oralarda yaşamak zorunda bırakıldı ve buralarda kullanılacak ucuz iş gücü deposu haline getirildi. Bunun bir sonucu olarak milyonlarca Kürt yerinden yurdundan edilerek, ırkçı faşist saldırıların doğrudan hedefi haline getirilecekleri Türkiye kentlerinde barınmaya mahkum edildi.

le getirilmeye çalıştığı, oradan da kıra hakimiyetin esas alındığı bir pozisyonda tutulmaktaydı. Buralardan ulus-devlet Türklüğü; kırlara daha çok da Anadolu'nun içlerine taşırılmak ve Kurdistan'da etki gücü artırılmak isteniyordu. 1960'lardan sonra şehirlerin bu görüntüsü değişmeye başladı. Böyle bir değişikliğin yaşanmasında ise, kentlere -daha çok da metropollere- dayalı, oradaki sınıfsal çelişki ve aydınlanmayı esas alan; sosyalist, devrimci ve demokratik özellik taşıyan düşünce yapılanmaları ve örgütlenmeler önemli bir rol oynamıştı. Ancak bu aydınlanmacı, sosyalist düşünce yapılanmaları ve örgütlenmeleri şehirlerdeki etki düzeylerini kırlara yeterince taşıyamadılar. Daha çok da objektif bir görüntü olarak; şehirli, kendilerinin adeta kır-kent arasındaki çelişkinin bir tarafı haline getirdiler. Kırlarda oluşan bu boşluk da devlet tarafından, özel savaş örgütlenmeleriyle dolduruldu.

Böylece devlet ya da onun siyasal alandaki görüntüsü olan hükümetler için "zayıf karın" olan, karşıt söylemlerin, politikaların etkili olduğu Anadolu kırları, devlet kontrolünün, hakimiyetin en güçlü olduğu bölgeler haline getirildi. Geline aşamada ise; soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti Anadolu'nun içlerindeki hakimiyet ve kontrolünü daha güçlü hale getirirken, şehir toplumsallığı üzerinde kaybettiği gücü yeniden ele geçirmek istemektedir. Özellikle 14-28 Mayıs 2023 seçimlerinden sonra öncelik vereceği politikalarından birinin de bu olacağı, 2024 yılının ilk aylarında yapılacak olan yerel seçimleri de bu amaç doğrultusunda kullanacağı anlaşılmaktadır.

TC Devleti şehir toplumsallığı üzerindeki gücünü yeniden ele geçirmek istiyor

Bu yönleriyle 1950'ler sonrasının Anadolu ve Kurdistan'ıyla günümüzün Anadolu ve Kurdistan'ı arasında ciddi farklılıklar söz konusudur. O nedenle de soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin Türkiye ve Kurdistan politikaları, değişen koşullara göre, eklenen yeni öğelerle varlığını korumaya devam etmektedir. Ona göre de Türkiye ve Kurdistan halklarına karşı taktik yönelimler içerisine girilerek, yöntemlere başvurulur bir hale gelmiştir. Hedefte Kurdistan Özgürlük Devrimini ve Türkiye'deki sosyalist, devrimci, demokratik muhalefeti boğmak vardır. Bu hedefine ulaşabilmek için de Kurdistan ve Türkiye halklarına karşı imha amaçlı, topyekun özel-kirli savaş saldırılarını her zamankinden daha da yoğunlaştırmaktadır. Hedefinde ise; Demokratik Ulus İnşası yolunda, 'sömürge toplum' olma zincirlerini parçalayan Kurdistan halkını; devlet ve iktidar dışına çıkmış olan toplumsallığından uzaklaştırarak, yeniden egemenlik altına alarak; ulus-devlet Türkü haline getirmek vardır. Bu doğrultuda; Kurdistan Özgürlük Gerillasına,

toplumuna, demokratik siyaset, ideolojik; kültür-sanat, basın-yayın kurumlarına karşı; imha ve tasfiye saldırılarının dozajını artırmaktadır. MİT'in Kurdistan masası haline gelen Barzani ailesinin partisi KDP ile yine MİT'in çete örgütlenmesi olan Hizbulkontra'yı kullanarak Kurdistan'da bir iç savaşı çıkarma hazırlıklarında bulunmaktadır. Sadece bununla da yetinmeyerek işbirlikçi-ihanetçi KDP'ye dayalı Başur Kurdistan'daki işgal alanlarını genişletmeye çalışmakta ve Rojava Devrimi'ne karşı yürüttüğü; askeri, siyasi ilhakı, ekonomik talanı çeteleri ile uluslararası kirli ilişkilerini de devreye koyarak tam bir işgal hareketine dönüştürmek istemektedir. İran devleti ile kirli pazarlıklar yaparak her yönüyle Kurdistan devrimini çembere alarak her yönüyle kendisi için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışmaktadır. Bununla birlikte de Türkiye'nin en dinamik ve diri öğeleri olan; sosyalist, devrimci, demokratik güçleri tamamen izole etmek istemektedir. Eğer bunu başarsa o zaman; Kurdistan ve Türkiye halklarının ortaklaşmasının önüne geçebileceğini, din istismarına ve ırkçı faşist ideolojiye dayalı kendi 'toplumunu' oluşturabileceğini ve buna dayalı olarak da yüzyıla yayılacak olan özel-kirli savaşın; maddi, ruhsal ve psikolojik zemininin yaratılabileceği düşüncesiyle hareket etmektedir.

Bu hedeflerine ulaşabilmek için de propagandanın her türlüünü kullanarak çok etkili bir şekilde özel-psikolojik savaş yöntemlerine başvurmaktadır. Öyle ki, önünde ona karşı duracak, direnecek ve onu yenilgiye uğratacak hiçbir güç bırakmak istememektedir. Bunu başarmak için de DAİŞ'in, Irak'ta, Suriye'de yaptığı gibi sanki önünde durulamamış gibi; tam bir korku, yılgınlık, çaresizlik atmosferi oluşturmaya çalışmaktadır. Bununla da asıl olarak halka 'ya ülkeyi terk et ya da teslim ol' dayatmasında bulunmaktadır. Bunun dışında hiç bir yol bırakmamak içinde tüm güç ve imkânlarını kullanmaktan geri kalmamaktadır. Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin bugün Türkiye ve Kurdistan'da yapmak istediği tam da bu olmaktadır. Oysa Rojava ve Kuzey Doğu Suriye'de YPG-YPJ, Şengal'de YBŞ ve YJŞ, DAİŞ'in hiç de kendini göstermek istediği gibi, 'yenilmez' olmadığını tüm dünya insanlığına görkemli direnişi ve zaferiyle göstermekten geri kalmamıştır. Aynı şekilde bunu Türkiye'de ve Kurdistan'da başarmanın yol ve imkânları vardır. Kurdistan'da bugünlerde 41. yıldönümü içerisinde olduğumuz 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişinde somutlaştığı gibi, zindanlarda direnen devrimci tutsaklar, dağda Özgürlük Gerillası ve şehirlerde, kasabalarda, köylerde halk bunu defalarca ispatlamıştır. Bunlardan da doğru sonuçlar çıkarmak gerekmektedir. Ki, bunun her zamankinden daha fazla koşulları da vardır. Yeter ki, bu konuda geçmişte yaşananlardan güçlü dersler

çıkartıldığı gibi, bugün mücadeleimizin ortaya çıkardığı kazanımların bilincinde olunsun.

Sömürgeciliğin, faşizmin katliamları, işkenceleri karşısında, ağır baskı koşullarında, örgütlülükleri dağıtılmış ya da zayıflatılmış toplulukların çareyi yaşadıkları, alanları, mekanları terk etmekte bulduklarına çokça tanık olunmuştur. Bu da sözkonusu toplumların pasif bir konuma düşerek kendilerine dayatılanlara, esarete, baskıya boyun eğdikleri anlamına gelir. Yine sömürgecilik ve faşizmin bu katliamları, işkenceleri ve baskıları karşısında toplulukların, kitlelerin içerisine girdikleri pasif tutumdan büyük güç ve cesaret alarak; toplumu biçimlendirmek istedikleri ve bunu hep bir tehdit unsuru olarak kullandıkları görülmüştür. Türkiye ve Kurdistan'da bunun örneklerine birçok kez rastlanılmıştır. Fazla geniş bir alana ve tarihe yaymadan yakın zaman içerisinde Türkiye ve Kurdistan'da bunlar yaşanmıştır. Bu konuda 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi hemen öncesinde ve sonrasında Kurdistan ve Türkiye kentlerinde yaşananlar birer örnek oluşturmaktadır.

Bu konuda 12 Eylül 1980 öncesinde Kurdistan ve Türkiye arasında kalan sınır kentleri ile iç bölgelerinde yaşanan kitlesel sömürgeci ve faşist katliamlar sonrasında; Malatya, Maraş, Sivas, Çorum gibi illerde yaşanan kitlesel katliamlar ve yaşananlardan gerekli sonuçların çıkarılması mümkündür. Yapılan bu ve benzeri katliamlarla o kentlerin demografileriyle oynanmıştır. Bu kentlerde yaşayan Aleviler ve Kürtler göçe zorlanmışlardır. Maraş'ta olduğu gibi bizzat devlet tarafından yurt dışına, özellikle de Avrupa'ya çıkışın yolu sonuna kadar açılmış, teşvik edilmiş hatta bu göç trafiği yönetilmiştir. Bu kentlerde yapılan katliamların ardından yaşıtılan göçlerin bıraktığı boşluklar da dışardan getirilen Türk ve Sünni-Hanifi mezhebinden olanlarla doldurulmuştur. Böylece bu kentler, Kürtler ve Alevilere dair hiçbir iz'in bırakılmadığı, devletin kontrolünde ve kendini güvende hissedeceği, devrim güçlerinin önüne çekilen barikatlar/bölgeler haline getirilmişlerdir. 12 Eylül 1980 Askeri faşist darbesinden sonra da daha çok örgütlülükleri dağılan, zayıflayan sosyalist, devrimci, demokratik güçler de Türkiye'de benzeri bir süreci yaşamışlardır. Yaşanan yoğun tutuklamalar, işkenceler ve katletmeler karşısında binlercesi çareyi yurt dışına çıkmakta bulmuşlardır. Bunun o günün koşullarında ele alınarak, tartışılacak yönleri olabilir. Ancak günümüz koşullarıyla aynılaştırmanın da o kadar doğru olmayacağı açıktır. O günün koşulları ile şimdi arasında dünyalar kadar fark vardır. Çünkü, o günkü koşullarda toplum baskı ve zor ile cendere altına alınarak sindirilmiş ve korku atmosferi içerisine alınmıştır. Türkiye sosyalist, devrimci, demokratik hareketleri, örgütleri ciddi darbeler yemiş ve direniş potansiyelleri önemli oran-

da zayıflatılmıştır. Ülke içerisinde de geri çekilme hazırlıkları neredeyse 'yok' düzeydedir. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinden önce başlayan ve sonrasında da yoğunlaştırılarak içerinde öncü kadrolarının önemli bir kesiminin olduğu binlerce devrimci tutsak alınmış, onlarcası da katledilmiştir.

Öz savunma yaparak düşmanı yenmenin olanakları daha zengindir

Bugünkü koşullar 12 Eylül 1980 sürecinden farklıdır. Özgürlük Gerillası Kurdistan dağlarında korudukları mevzileriyle bir güvence oluşturmaktadır. 15 Ağustos 1984'de başlayan büyük gerilla hamlesi askeri, siyasi ve toplumsal anlamda büyük kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Bunun bir sonucu olarak da Kurdistan dağlarında, şehirlerinde, Türkiye metropollerinde siyasi ve toplumsal olarak; soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti karşısında önemli direniş mevzilerine sahip hale gelmiştir. Devrimci bir bilinç, örgütlülük ve eylem çizgisi toplumun bilincinde yer edinmiştir. Bunun hem topluma hem de onu oluşturan bireylere kazandırdıkları olmuştur. Bu kazanımlardan hareketle toplum ve bireyin nasıl örgütlülüğünü koruyabileceğinin, hareket edebileceğinin, tecrübesi, refleksi gelişmiştir. Önemli olan da bunun bilinciyle toplumun iç örgütlülüğüne, öz gücü ve imkânlarına dayanarak, koşullara göre öz savunmasını yaparak direnilebileceği ve düşmanı darbeleyerek yenebileceğinin farkında olunarak hareket edebilmesinin sağlanmasıdır.

TC Devleti de bunu bilmektedir. O nedenle de kendisine karşı yaşanacak olası bir direnişin önüne geçmek için toplum ile sosyalist, devrimci, demokratik ve sistem karşıtı olan güçler üzerinde baskı oluşturarak bir panik ve korku atmosferi oluşturmak istemektedir. Hatta oluşturmaya çalıştıkları böyle atmosferden 'çıkabilmenin' sözde imkânlar sunmaktan, yurt dışına -daha çok da Avrupa'ya- çıkmanın yolunu göstermekte, bunun önünü açmaktadır. Bir yandan bunu yaparken diğer taraftan da gerek yurt içerisinde gerekse de yurt dışında olanlar üzerinde 'peşindeyiz' diyerek, herkesi sosyalist, devrimci, demokratik, özgürlükçü mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktadır. Hatta uzak tutmayı aşarak, her hangi bir bağlarının olduğunun hissedilmesi halinde başlarına 'nelerin' gelebileceği tehditlerini savurmaktan da geri kalmamaktadır. Tamamıyla toplumu her yönüyle bir kuşatma altında tutarak, bilinçleriyle oynamak ve yönlendirmek istemektedir. Bunu yaparken de korkunun sadece o an kişinin kendisini korumakla sınırlı kalmayacağını, oradan teslimiyete ve ihanete giden yolun da aralandığının bilinciyle hareket etmektedir. Bu anlamda stratejik yaklaşmaktadır.

Her kim olursa olsun böylesi bir

süreçte, bunun bilinciyle bir duruşun sahibi olarak; hareket edilebilmelidir. 'Düşman nasıl boşa çıkarılır', 'mevziler nasıl korunur', 'toplum nasıl direniş içerisine çekilir ve bir çekim merkezi haline gelir', 'korku atmosferi nasıl dağıtılır' gibi hususlar üzerinde yoğunlaşarak bedeller ödeme pahasına da olsa, her hangi bir çağrı olmadan ya da istenmeden bunun bilinciyle; yöntem ve çözüm arayışları içerisine girilerek görev ve sorumluk üstlenilmelidir. Yurt içinde olduğu gibi, dışında da mücadele edilir, destek verilir. Bunlar vaz geçilmemesi ve üzerinde ısrarlı durulması önemli ve olması gerekenlerdir. Ülkede kazanılacak olan devrimin, demokrasinin, özgürlüğün olmazsa olmazlarındandır. Bunun da bilinciyle hareket edilmesi önemlidir. Düşman da bunun farkındadır. O nedenle de yurt içerisinde olduğu kadar, yurt dışında da saldırmakta ve bunu stratejik bir tutum olarak görmektedir. Paris'te görüldüğü gibi, katliamlar yapmaktadır. Uluslararası ilişkilerine dayanarak, tavizler vererek yurt dışında özgürlük mücadelemizin önünü almak için, 'yasaklar konulmasını', 'kendilerinin desteklenmesi' hatta 'doğrudan birlikte hareket etmelerini' istemektedir. Zaten, 14-28 Mayıs 2023 seçimleri sonrasında oluşturulan özel savaş kabinesinin ilk açıklamaları da bu yönde olmuştur. Son yapılan NATO toplantısında bunu çok açık bir şekilde dile getirmiştir.

Burada önemli olan düşmanın tüm bunları yaparken, ne kadar zorlandığının, çözümsüz kaldığının doğru anlaşılmasıdır. Eğer bu doğru görülürse, düşmanın bu yaklaşımları karşısında geri çekilen değil, daha fazla üzerine gidecek onu çökerten bir konuma gelebilir. Bu da her şeyden önce düşmanın oyunlarına, provokasyonlarına gelmeden son derece bilinçli ve yöntemli olarak; mücadelenin kazanımlarının geliştirilerek, fazlaştırmakla korunabileceğinin bilinciyle hareket edilmesini, çok daha fazla sokaklarda, meydanlarda olmayı, daha cesur ve kararlı hareket etmeyi gerekli kılmaktadır. Bunun koşulları da vardır.

Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin Kurdistan ve Türkiye halklarına karşı yürüttüğü özel kirli savaşı boşa çıkartarak yenilgiye uğratılmasının yolu da böyle bir mücadeleden geçmektedir. Bunun gerekleri yerine getirildiğinde de hakim kılınmaya çalışılan ulus-devlet Türklüğünün önüne geçilerek özgür ve demokratik bir ülkede; Kurdistan'da yaşamak olanaklı bir hale gelebilir, Kurdistan ve Türkiye halklarına karşı dayatılan tüm özel savaş yönelimleri ile saldırılan boşa çıkarılabilir. Bunların gerekleri yerine getirildiğinde Soykırımcı, sömürgeci, faşist TC Devleti'nin oluşturduğu korku duvarı parçalanır ve bunun koşulları ve imkânları bugün her zamankinden daha fazladır.

APOCU DEVRİMCİ İRADE YENİLMEZDİR

PKK'deki direniş büyük amaca ve toplumsal davaya dayanmaktadır. Zindan direnişlerinden tutalım, binlerce fedai eyleme kadar, Zap, Avaşin, Metîna direnişlerine kadar ortaya çıkan irade Önderliğin yarattığı devrimci iradenin yansımasıdır. PKK'deki devrimci irade gücünü insanlığın binlerce yıllık toplumsal özgürlük mücadelesinden almaktadır. İnsanlığa dair bütün güzellikler PKK'de toplanarak devrimci iradeye dönüşmüştür. PKK iradesi, geçmişten geleceğe uzanan özgür insan iradesidir. PKK için yapılan İnsanlık Hareketi tanımı bu gerçekliğe dayanmaktadır.

Dijwar Sason

Her devrimci gelişme öz gücüne dayanarak gerçekleşir. Özgüç; varlığın kendi dinamikleriyle gelişmesi demektir. Birinci Doğada olduğu gibi toplumsal doğada da bütün olay ve gelişmeler basitten karmaşığa, alttan üste, az olandan çok olana, nicelden niteliğe doğru iç dinamikleriyle sürekli devinim halinde yenilenme ve ilerleme sağlar. Tüm devrimler, önderliksel çıkışlar, bilimsel keşifler ve icatlar kendine güven ve öz güce dayanarak vuku bulmuştur. İnsan rasyonel düşündükçe kendine güvenmiş ve yeni gelişmelerin kapısını aralamıştır. Bireysel ve toplumsal anlamda öz gücüne dayanmayan toplumsal hareketler veya kişiler amaçlarına ulaşmada başarılı olmamışlardır. Tüm başlangıçların ve ilklerin dayanağı irade denilen varlığın kendindeki öz güçtür.

İrade; somut seçenekler arasında bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü ve bunu pratikleştirme ısrarıdır. İnsanın amacına göre özgürce seçimde bulunup bunu gerçekleştirme bilinci ve sorumluluğudur. Diğer yandan irade; düşüncede ve pratikte gerçekleştirilen eylemlerin sonuçlarını göğüsleyebilmektir.

Devrimci irade, toplumsal sorumluluklar üstlenerek karar alma, kararlar doğrultusunda mücadele etme, bu uğurda her türlü zorluğa dayanma ve başarıya ulaşmanın azim ve kararlılığıdır. Bir işe karar vermek ayrı, o kararı hayata geçirmek ayrıdır. Devrimci iradenin özelliği; teori ile pratiği bütünlük içinde gerçekleştirmedir. Özü ve sözü bir olmak deyimi daha fazla devrimci iradeye uyarlanabilir. Devrimci irade ancak gerçek sosyalist kişiliklerde açığa çıkar. Kendine güvensiz, bastırılmış, düşünce anlamında özgürleşmemiş, sisteme karşı baş kaldırmamış, örgütsüz zayıf kişiliklerde irade gelişmez. Kapitalizmin özel mülkiyetçi bireyci yaşam felsefesini benimsemiş tutarsız, ilkesiz kişiliklerde bir irade olmaz. Kendi hakikatine yabancılaşmış, başkalarına bağlanmış kişiliklerin özgür iradesi ve eylemi de olmaz. Çünkü irade en başta tutarlılıktır, ahlaki ilke ve ölçüdür.

Devrimciler, kendilerine, örgütlü güçlerine ve dayandığı toplumsal kesimlere güvenerek dünyayı değiştirmek isteyen öncü insanlardır. Bir devrimci için öz güveni oluşturan hususlar; ideolojik

amaç, insanlığa duyulan sevgi, adalet, eşitlik ve özgürlük düşüncesidir. Devrimci kişi görev gereği tek başına kalabilir, düşman içinde çalışma yürütebilir, çok zor koşullarda bulunabilir. Esir düşüp düşmanla yüz yüze gelebilir. Bu durumda belirleyici olan öz güven ve iradesi olacaktır. Bu koşullarda düşman karşısında devrimci irade bir orduya dönüşecektir. İki düşman gücün çarpışması gerçekleşecektir. İki ideoloji, iki irade, iki dünya görüşü, iki ahlak ve iki sistem çatışması yaşanacaktır. Zindanlar bunun en çarpıcı alanıdır. İdeoloji yani düşünce gücü sadece öznel bir üstyapı kurumu değildir, aynı zamanda ahlaki ve politik bir iradedir. Devrimci irade; ideolojik, politik, ahlaki, entelektüel ve askeri gücün oluşturduğu toplumsal ve örgütsel güçtür. İdeoloji yaşamsallaşmış düşünceler bütünüdür. Devrimci iradenin kaynağında ideoloji ve ahlak vardır. Sosyalist ahlak ve kültür devrimci iradenin merkezidir. Bir devrimcinin büyük savaşı iradenin büyüğüyle ölçüldür. İrade ne denli güçlüyse mücadelede o ölçüde büyük olur. "Yüksek bir irade gücü olmadan güçlü bir devrimci yürüyüş olamaz. Düşman hızı karşısında yapacağınız yürüyüşte arkanızda mutlak bir yerde sizi tutup düşürebilir. Bunun tek yolu düşmanın asla ulaşamayacağı irade güçlerine ulaşmaktır" Önderlik.

Devrimci irade öz güven ve öz güce dayanmadır

Devrimci hareketler veya kişiler çevresinde bulunan güçlerden taktik gereği farklı şekillerde yararlanırlar. Ama onlara bağlanmazlar ve onlara yaslanmazlar.

Devrimci hareketler kendi öz güçlerini esas alırlar. Önderliğimiz ve Partimiz PKK bütün iç ve dış saldırılara rağmen eğer ayakta kalmış ve bu günlere gelmişse bu öz gücüne dayandığı içindir. Öz gücüne dayanmayan nicelik olarak çok büyük örgütsel yapılar dayandıkları dış güçler ortadan kalkınca kendileri de dağılmaktan kurtulamamışlardır. Dünyanın farklı güçlerinden çeşitli açılardan faydalanabiliriz, fakat ideolojik ilkelerimiz bizim için her zaman belirleyicidir. Paradigmasal yaklaşım esastır. Bunun için dost ve düşman olgusunu doğru tanımlamak gerekir. Politik esneklik ile ideolojik ilkesel katılığı uygulamasını bilmeliyiz. Bunlar olmazsa yönlendirme, bağlanma, etkiye girme olabilir. Bizi ayakta tutan ve iradi gücümüzü oluşturan ideolojimizdir.

Öz güce güvenme sadece devrimci bireyi bağlayan bir husus değildir ve toplumsal örgütlenmeyi de kapsamaktadır. Devrimci hareket olarak toplumsal öz güven kaynaklarımızı geliştirmek öncelikle görevimiz olmaktadır. Ezilen halkımızın ve halkların öz gücünü ortaya çıkartmak, kendilerine öz güveni sağlamak, bağımlılıktan kurtarıp özgürleştirmek ve demokratik sisteme kavuşturmak asli görevlerimiz başında gelmektedir. Toplumu fiziki ve kültürel soykırım kısıncasına alınmış devrimci hareketin ilk işi kendi toplumunun öz güvenliğini ve iradesini ortaya çıkartmaktır. Toplumsal kimliği açığa çıkartmak ve kendini tanımlamak iradeleşmenin ilk koşuludur.

Öz güce dayanma sadece örgütlenme açısından değil ideolojide ve yöntem açısından da önemlidir. Dayanma olgusu hem düşünsel hem de yöntem açısından olmalıdır. Yöntem bakımın-

dan öz toplumsal güce dayanmayan örgütsel yapılar büyük bedel ve emekler verseler de mücadelede sonuç alamazlar ve savrulmayı yaşayabilirler. Öz güce dayanmamak karşı olunduğu söylenen sisteme entegre olmaya götürebilir. Dağılan reel sosyalizm bunun çarpıcı bir örneğidir. Önderliğin; **"Düşüncesi bizim olmayanın eylemi de bizim olmaz"** belirlemesi öz gücüne, öz kimliğe dayanmayan bunu özümsemeyen kişinin eninde sonunda bize ters düşeceğini ortaya koymaktadır. Öz güven ve öz güce dayanmayı paradigmasal olarak ele almalıyız. Dayandığımız toplumsal paradigmayı doğru anlamaz ve temsil etmezsek devrimci görevlerimizi başarılı bir şekilde yerine getiremeyiz. Mücadele içindeki çalışma alanlarımız farklı olabilir, fakat yaptığımız tüm işler paradigmamıza hizmet etmelidir ve ortak iradede birleşmelidir. Amaç-araç ilişkisini doğru kurmadan öz gücü temsil edemeyiz. Öz güç ve dayanak noktamız ahlaki ve politik toplum gerçekliğidir. Bu bizim demokratik toplumsal irademizdir. Toplumsal irade kendini en üst düzeyde Önderlikte, şehitlerde ve Partide somutlaştırmaktadır. Dolayısıyla Önderliği, şehitleri ve Partiyi tam anlamadan, özümsemeden ve kendi kişiliğimizde ideolojik güç düzeyine getirmeden yapacağımız her işte mutlaka bir eksiklik ve boşluk yaşanacaktır. Önderliğe ve Partiye doğru katılım demokratik toplumsal iradeye doğru katılmaktır. Genel irademiz Önderliğimiz ve örgütlülüğümüzdür. Eğer örgüte ve mücadeleye katılımımız zayıfsa, bu genel iradeye katılımımızın zayıf olduğunu göstermektedir. Önderlik, **"İrade örgüttür, irade**

Önderliktir, irade savaşım gücü, savaşma azmidir, savaş kararlılığıdır ve hedefe kilitlenerek sonuna kadar yürüme gücüdür" diyor.

Devrimci irade düşmana duyulan kin ve intikam duygularıyla sürekli isyan halinde olmaktır

İrade bir devrimciyi gerçek devrimci yapan güçtür. Çünkü irade; olabilecek ile olmayacakları birbirinden ayırarak ona göre tutum almaktır. Özgür insan benimsediği temel toplumsal değerler dışında dış dayatmalara boyun eğmeyen insandır. Devrimci irade mücadelelenin her alanında belirleyicidir. İrade devrimci kişinin en önemli özelliklerindendir. Çünkü öz gücünü yaratamamış, kendine güvenmeyen, kendine hakim olmayan bir kişi düşmanına da hakim olamaz ve ona karşı mücadele yürütemez. Önderliğin tabiriyle; "kendini yönetirsen, dünyayı yönetecek gücü bulabilirsin."

Devrimci irade; bilinç, bağlılık, cesaret ve kendine güvenle bağlantılıdır. Devrimci irade; düşmana karşı duyulan kin, öfke ve intikam duygularıyla sürekli isyan halinde olmaktır. İradeyi keskinleştiren ve kendine hakimiyeti sağlayan esas kaynak ahlaki ve manevi değerlerdir. Bir insanı dayanıklı kılan onun inandığı ve uğruna canını adadığı ütopya, amaç ve toplumsal değerlerdir. İdeolojik netliği sağlamış ve büyük amacı olan sosyalist insan kendine güvenen, kendine hakim olan iradeli insandır. Devrimcilerdeki dayanma gücü ideolojik iradi güçtür. PKK'de ki devrimci iradenin kaynağı; Önderliğe, şehitlere, yoldaşlara, halka ve insanlığa olan sınırsız bağlılıktır. Devrimcinin her sözü bir irade beyanıdır. Verilen sözler, üstlenilen görevler ve taşınan sorumluluklar devrimci kişi için öz güven ve iradeyi ifade eder.

Devrimciler, büyük ütopyalarıyla, büyük amaçlarıyla, ideolojik bilinçleriyle, büyük bağlılıklarıyla ve büyük adanmışlıklarıyla şekillendirdikleri iradelerinin kırılmaz ve yenilmez olduğunu en zorlu savaş ve işkenceli zindan koşullarında kanıtlamışlardır. Tarih boyunca sömürgeci sistemler her türlü aracı kullanmasına rağmen devrimci iradeye hükmedememişlerdir. İradesi güçlü ve zapt edilmez olan devrimci kişilikler fiziken katledilse de iradi ve düşünsel olarak yok

edilememiştir. İnsan, düşünceleri-ne ve bağlandığı davaya sıkıca bağlıysa ve bu uğurda bütün zorluklara dayanıyorsa bu inançtan vazgeçirilmesi mümkün değildir. Böylesi bir iradeyi yenecek bir güç veya bir yöntem bulunamamıştır. Sömürgeci güçlere karşı devrimcilerin iradeleri ne kadar sağlam ve güçlüyse; eylemleri ve duruşları da o denli güçlü olmuştur. İradenin zaferi denilen şey tam da budur. Parti tarihimize mihenk taşları olan ve Türk devletinin 12 Eylül faşist askeri cuntasına karşı zindan direnişine öncülük eden Mazlumlar, Dörtler, Kemaller, Hayriler, Sakineler ve bu çizgide direnen binlerce yoldaşımız böylesi bir devrimci iradeyi ortaya koymuşlardır. 14 Temmuz Büyük Zindan Direnişi Apocu iradenin yenilmezliğini ve zaferini dost-düşman herkese göstermiştir. Bu büyük şehitlerin iradesi sadece kendi dönemine damgasını vurmamış, direniş ve mücadelenin ilke ve ölçülerini belirlemiştir. Her yurtsever Kürt insanının, PKK kadro ve militanının edinmesi gereken devrimci ölçüler de ortaya koymuştur. Agit, Bêrîtan, Zilan ve on binlerce fedai arkadaş aynı devrimci irade ile mücadele tarihimize rolünü layıkıyla oynamıştır. 15 Ağustos Gerilla Atılımı binlerce yıldır bastırılmaya çalışılan ve yok sayılan Özgür Kürt iradesinin PKK öncülüğünde Egîd'çe isyana kalkışını ifade eder. Gerilla Kürt halkının öz savunma gücü ve iradesidir.

Devrimci irade amaca bağlılıkla ve ideolojik eğitimle gelişir

Devrimci kişilik hem sistemden edindiği yetmezliklerine hem de düşmanına karşı yenilmeyen bir iradeye sahip olmalıdır. Zayıflıklarını düşmanının kullandığı bir zaaf olmaktan çıkaramayan kişi devrimci iradeyi geliştiremez. Devrimci irade devrimciyi her koşulda düşmana karşı ayakta tutacak, amaçlarına bağlı kılacak ve yürütecek güçtür. İradenin devamlılığı için sürekli ideolojik eğitimle, entelektüel birikimle ve manevi değerlerle beslenmesi gerekir. İdeolojik bilinçten yoksun kaba direnişin etkisi ve belirleyiciliği ancak bir noktaya kadar olabilir. Önderlik: *"En büyük gelişme iradeye hakimiyettir. İradene ne kadar sahip çıkabilirsen o kadar büyürsün ve gelişirsin"* demektedir.

Devrimci irade, ideolojiyle şekillenir ve eğitimle gelişir. Zihinsel aydınlanma ve bilinç ne kadar yetkinleşirse, amaç ne kadar büyükse irade de o kadar büyük olur. Aşk düzeyinde amaçla bütünleşen bağlılık büyük bir tutku şeklinde enerjiye dönüşür. Parti ve örgüt gücüyle, demokratik yaşamda, ilişkilerde ve savaş tarzında yaşam-sallaşır. Düşmana karşı duruşta ve eylemde somutlaşır. Ulaşmak istedikleri büyük özgürlük ütopyaları ve amaçları olmayanların çalışma ve çabalama zevkleri az olduğu gibi mücadele etme hırsları, tutkuları

ve iradeleri de zayıf olur. Bilinç ve sorumluluk olmadan irade gerçekleşmez. İrade; yüksek bilinçle görev ve sorumluluklar yüklenerek mücadelenin her aşamasında sonuna kadar yürüme kararlılığı demektir. Devrimci irade kişinin kendine hakimiyet sağlaması ve hakikate göre yaşamasıdır. Devrimci irade kişinin kendi sorumluluklarını bilince çıkararak yaşamını ve mücadelesini büyük amacına, bu amaca ulaşmak için örgüt ve savaş disiplinine göre hareket etmesidir. Düşüncede, duyguda ve yaşamda kendini inandığı ideolojiye göre donatması ve kontrol etmesidir. Şeyh Bedrettin'in bilgece sözleriyle; "insanın kendine hakim olması, İskender'in dünyaya hakim olmasından daha zor ve büyük bir başarıdır." der.

Önder Apo ve PKK insanlığın özgür iradesini temsil etmektedir

PKK, varlığı yok sayılmış, kendini inkar eden duruma getirilen, hakikatinden kopartılan, öz güveni kalmayan Kürt halkına bilinç, güven ve irade kazandırarak yeniden dirilmiştir. Kürt halkının uyuyan gerçeklikten uyanan ve hakikate varma eylemi PKK ile gerçekleşmiştir. PKK, bireysel ve toplumsal iradeyi kendinde buluşturmuştur. Demokratik ulus sistemi özgür birey ve özgür toplum denkleminde dayalı gelişmiştir. PKK, sömürgeciliğin asimilasyonist uygulamalarıyla lime lime edilen Kürt insanını bir araya getirmiş ve yeniden şekillendirerek düşünce, ruh ve kişilik kazandırmıştır. PKK, büyük bir irade devrimiyle Kürt bireyini kendini yöneten özne haline getirmiştir. Kuşkusuz hakikate ulaşmak büyük direnişler ve bedellerle gerçekleşmiştir. Ölüm uykusuna yatmış bir halkı yeniden yaşama döndürmek belki de mucizelerle tanımlanabilir. İşte Önder Apo ve PKK bu mucizenin adı olmuştur. Kürt hakikatini ortaya çıkartmak çok zorlu bir mücadeleyle gerçekleşmiştir. Önderliğin dediği gibi; *"Hâkikat uykudaki gerçekliğin uyandırılmış halidir. Kürtlere ilişkin uyku hali o denli derin ve ölüme yakındı ki, hâkikati uğruna savaşın çok karmaşık ve zorlu geçeceği açıktı."* Dolayısıyla Önder Apo ve PKK Kürt halkının öz gücünü, öz bilincini ve öz iradesini temsil etmektedir. Kürt ulusu kendi hakikatini PKK'de bulmuş ve o hakikatle bütünleşmiştir. PKK'siz özgür ve onurlu Kürt düşünümlemeyeceği gibi, özgür ve onurlu Kürtsüzde bir PKK düşünülemez. Önderliğin çarpıcı değerlendirmesiyle *"Yakın tarihimiz, düşürülmüş bir halkın kendi öz gücüyle yeniden ayağa kalkışının görkemli direnişine tanıklık etmiştir."*

Uluslararası komployla inşa edilen İmralı soykırım sisteminde Önderlik şahsında yok edilmek istenen Kürt halkının iradesidir. Kürt ulusunun iradesi ve demokratik kimliği Önderlik şahsında temsil edilmektedir. Paradigmatik açı-

dan daha geniş bir perspektifle ele aldığımızda Önderlik sosyalist kimlikle daha geniş anlamda tüm ezilen insanlığın bileşimidir. İnsanlığın özgür iradesi Önderlikte sentezlenmiştir. Önder Apo, insanlığın savunucusu, iradesi ve özgürlük savaşçısıdır. İnsanlığın ilk çağlardan beri kadın Ana Tanrıça kültüründen tutalım, peygamberlerin, ozanların, filozofların, özgür bilim arayışlarının ve devrimci mücadele önderliklerinin tüm güzel, iyi ve adaletli bilgelikleri Önderlikte vücut bulmuştur. Önderliğin ve PKK'nin evrensel boyutta gelişme-

Önderlik şahsında
yok edilmek
istenen Kürt
halkının
iradesidir. Kürt
ulusunun iradesi ve
demokratik kimliği
Önderlik şahsında
temsil edilmektedir.
Paradigmatik açıdan
daha geniş bir
perspektifle ele
aldığımızda
Önderlik sosyalist
kimlikle daha geniş
anlamda tüm ezilen
insanlığın bileşimidir.
İnsanlığın özgür
iradesi Önderlikte
sentezlenmiştir.
İnsanlığın ilk çağlardan
beri kadın Ana Tanrıça
kültüründen tutalım,
peygamberlerin,
ozanların, filozofların,
özgür bilim
arayışlarının ve
devrimci mücadele
önderliklerinin tüm
güzel, iyi ve adaletli
bilgelikleri Önderlikte
vücut bulmuştur.

hareket etmemek gerekir. Geçen dönemlerin Kürt direnişleri ve Rojava Devrimi ve deneyimi bu konuda bize zengin tecrübeler sunmuştur. İnkâr ve imha sürecine alınmış, sömürge olan Kurdistan ve Kürt halkı gibi bir toplumda özgürlük savaşçısı olmak ve başarmak kesinlikle öz güvene ve öz gücüne dayanmakla mümkündür. Zindanlarda, dağlarda, mücadelenin her alanında belirleyici olan bu olmuştur. Başka da güvenilecek ve dayanılacak bir yer yoktur. Önderlik ve PKK gerçeği bunun pratik örneğidir ve tarihi deneyimdir. Önderliğin eşsiz İmralı duruşu tarihte benzeri olmayan öz güce dayanan bir irade direnişidir. Yine Önderlik, "Belki de bana özgüdür ama genel olduğuna da inanıyorum. O da eğer umut bağladığın anan bile olsa, sana hiçbir şey sunacak durumda değilse birey olarak özgücüne güvenmekten çekinmeyeceksin. Sağa, sola, güdülere teslim olmayacaksın. Eğer ortada yaşanacak bir durum yoksa bil ki insan olarak en iyiyi, doğruyu ve güzeli inşa edebilecek aklı ve iradeyi sergileyebilecek güçtesin" diyor.

PKK'deki direniş büyük amaca ve toplumsal davaya dayanmaktadır. Zindan direnişlerinden tutalım, binlerce fedai eyleme kadar, Zap, Avaşın, Metîna direnişlerine kadar ortaya çıkan irade Önderliğin yarattığı devrimci iradenin yansımasıdır. PKK'deki devrimci irade gücünü insanlığın binlerce yıllık toplumsal özgürlük mücadelesinden almaktadır. İnsanlığa dair bütün güzellikler PKK'de toplanarak devrimci iradeye dönüşmüştür. PKK iradesi, geçmişten geleceğe uzanan özgür insan iradesidir. PKK için yapılan İnsanlık Hareketi tanımı bu gerçekliğe dayanmaktadır.

Önder Apo görkemli direnmiş insanlığın büyük aklı, özgür vicdanı ve iradesi olmuştur

PKK, devrimci iradenin gerçekleştiği örgütsel ve toplumsal bir yapıdır. Düşmanlarımızın Önderliğimize, Partimize ve askeri güçlerimize karşı hep birlikte saldırması bu insanlık iradesini yok etme amaçlıdır. Önderliğe uygulanan İmralı soykırım ve işkence sistemi insanlığın ortak iradesini kırmayı hedeflemektedir. Önder Apo bu bilinç ve yaklaşımla hareket ederek teslim olmamış, görkemli direnmiş insanlığın büyük aklı, özgür vicdanı ve iradesi olmuştur. PKK tarihi hep iki çizginin çarpışma sahnesine dönüşmüştür. PKK tarihi, insanlığı temsil eden devrimci irade ile buna karşı duran sömürgeci sistemler, ona hizmet eden işbirlikçi hain güçler arasındaki mücadele tarihidir. İki tarihin, iki iradenin, iki çizginin, iki sınıfın, iki aklın ve iki kültürün çatışması ve mücadelesi bugün Önderlik ve PKK şahsında sürmektedir. PKK kadro ve savaşçısı, PKK ve PAJK'ta gelişen özgür kadın ve özgür toplum ideolojisi insanlığın özgür iradesini temsil etmekte ve onu yüceltmek-

tedir. Demokratik modernite ve demokratik ulus sistemi özgür insanlığın özgür iradesinin açığa çıktığı ve kendini ifade ettiği toplumsal sistemdir.

Bilinç amaca bağlılığı ve iradeyi yaratır. İrade, amaçların bilince yerleşmesi ve onun somut şekilde pratikleşmesidir. Parti; isteyerek ve inanarak bir araya gelmiş gönüllü birlik yapmış bir irade bütünlüğüdür. PKK; gönüllü temelde bir araya gelerek, aynı toplumsal amaca bağlanmış yoldaşlar topluluğunun en üst düzeydeki iradesini temsil etmektedir. PKK'de iradeye katılım özgür temelde katılımıla gerçekleşir. Önderlik, *"PKK'de irade teslim edilmez, özgür temellerde katılır. PKK teslim olma hareketi değildir. Özgür temellerde kendini katma hareketidir"* diye belirtiyor.

PKK kadrosu olarak eğer tüm irademizle Partiyeye katılıyor, Partinin görev ve talimatları doğrultusunda hareket ediyorsak o zaman ortak iradeye katılmış olarak kadro vasfını kazanmış oluyoruz. PKK kadrosu; her koşul altında Önderlik doğrularına göre yaşamak ve mücadele etmek anlamına gelir. Önderliği korumak Partiyi korumaktır. Partiyi her türlü iç ve dış saldırılara karşı korumak her partilinin görevidir. Parti iradesine katılmak demek sadece inanç ve duygu düzeyinde ona bağlı kalmak demek değildir. Partiyi her şart altında felsefik, ahlaki, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri anlamda savunmak, geliştirmek ve onun yol göstericisinde yürümektir. Yine Partiyeye bağlılık Partiyi meydana getiren yoldaşlara bağlılık anlamına gelir. Yoldaşlara bağlılık Parti iradesine bağlılıktır. İdeolojik yoldaşlık aynı amaç doğrultusunda gerçekleşen özgür irade etrafında birbirine bağlanmaktadır. Önderliğe, Partiyeye ve yoldaşlara doğru katılım demokratik iradeye doğru katılımdır.

Önder Apo 25 yıldır İmralı soykırım sistemine karşı yenilmez bir iradeyle direnmektedir. Önderlik iradesi, Kurdistan ve Ortadoğu devrimine yön vermekte ve paradigmasıyla insanlığa özgürlük umudu olmaya devam etmektedir. Önderliğin kırılamayan devrimci iradesi Zap, Avaşın, Metîna direnişleri başta olmak üzere tüm alanlarda Hareketimizin, halkımızın ve dostlarımızın devrimci mücadelesine ışık tutmakta ve kaynak rolünü oynamaktadır. Beş bin yıllık devletçi uygarlık ve kapitalist modernite kadın başta olmak üzere insanı alçaltıp düşürmüştür. Önder Apo ve PKK'nin yarattığı devrimci irade tam tersine insanı yücelterek özgürleştirmiş, iradeleştirmiş ve savaşır düzeye getirmiştir. Önderlik paradigmasının ideolojik yapıları olan PKK ve PAJK öncülüğünde yeni toplumsallık KCK ve Demokratik Konfederalizm sisteminde inşa edilmektedir. Bundandır ki, PKK ve PAJK kimliğini doğru temsil etmek Önderlik iradesine doğru katılmak ve onu doğru uygulamaktır. Zaferi getirecek olan bu tarz bir katılımdır.

ALTERNATİF BİR LOZAN'A DOĞRU

Rêber Apo'nun "75. Yıl dönümünde Kurdistan Uluslararası Lozan Konferansı"na sunduğu mesaj

Uluslararası Lozan Konferansı'na!

Değerli katılımcılar!

Halkımızın tarihinde en talihsiz antlaşmalardan birisi olan Lozan Antlaşması'nın 75. yıl dönümü dolayısıyla gerçekleştirdiğiniz bu konferans sadece yakın tarihin değil, günümüzün temel gerçeklerine ve Kurdistan boyutuyla ağırlaşan sorunlarına temel teşkil etmesi anlamında da büyük önem taşımaktadır. Sırf hukuksal açıdan değil, tarihsel, bilimsel, hatta moral değerleri açısından yoğunca değerlendirmeyi ve bir uluslararası kararlılık düzeyini sağlamayı önümüze koymaktadır. Bu temelde isabetli bir düzenlemeyi gerçekleştirdiğinize inanıyor ve sizleri selamlıyorum.

Kürt halkının tarihinde buna benzer tehlikeli bir anlaşma da 1639'da Kasr-ı Şirin'de imzalanmış ve yarattığı parçalanma hâlâ bütün etkisiyle sürmektedir. Fakat en ciddi parçalanmanın 1923'te bir taraftan Türkiye'nin, diğer taraftan Batılı devletlerle birlikte Bolşevik Rusya'nın da taraf edilmesiyle gerçekleştirilen bu anlaşma bir soykırımı tamamlamıştır. Ermeni, Asuri ve Grek halkından bazılarını azınlık statüsüne düşürüp soykırımlarını gözardı edip tükenişine yol açarken ve bu konuda içine düşükleri vahim durumu görmezlikten gelirken, Kürt halkının da adeta yeni baştan çizilen bir soykırımın

başlangıcına alınması her şeyden önce tarihsel bir gerçektir. Günümüze kadar olup biten de zaten bunu doğrulamıştır.

İkinci Dünya Savaşı soykırımı üzerinde çok duruldu. İnsan hakları alanında yine çok şeyler söylendi, yapıldı. Hukuk yoluyla değerlendirildi, mahkemesi kuruldu, yargılamalar gerçekleştirildi, cezalandırmalar yapıldı. Ama özellikle Birinci Dünya Savaşı sonrasında Anadolu'da kemalistlerin yürüttükleri soykırımlar, Almanya'daki faşistlerin yürüttüklerinden daha mı az önemlidir! Elbette ki, soykırım açısından hayır. Hem iltir hem de çok vahimdir.

Lozan Kürt soykırımına karşı nasıl bir tutum alacak

Artık şu inkara gelmez: Binlerce yıllık bu toprakların sahipleri olan ve tarihe en güçlü kültürlerini armağan etmiş olan birkaç halktan ortada herhangi bir eser kalmadı. Bu bir soykırım değil mi?

Daha geçenlerde Fransız Parlamentosu'nun Ermeni soykırımını kabul etmesi çok geç de olsa doğru bir tutumdur. Ama birkaç soykırım daha var. Şu anda yürürlükte olan Kürt soykırımına karşı acaba nasıl doğru tavır almak gerekecek! Uluslararası kamuoyunun vicdanı ve hukuku maalesef bizim için yeterli konuşmuyor, doğru söz söylemiyor. Özellikle güncel ekonomik ve askeri çıkarlar nedeniyle Avrupa'nın da eko-

nomik yaklaşımlarından dolayı, NATO bünyesinde Türkiye'nin sözde stratejik konumu nedeniyle yürüttüğü bu çok kirli soykırımcı politikaları -ki 75 yıldır devam ediyor- bir türlü masaya yatırılmıyor. Bundan büyük üzüntü duymamak ve en önemlisi de bu gerçeğin bilimsel açıdan bir türlü üzerine gidilmemesini acıyla karşılamamak mümkün değil. Mutlaka üzerine gitmeyi gerektiren bir çok neden var.

Bir noktayı daha iyi hatırlatmakta yarar var: O dönemin Lozan temsilcilerinden İnönü, Diyarbakır'dan apar-topar iradesi kırılmış, tamamen Türklüğü benimsemiş bir-iki eski Kürt milletvekilini Lozan'a getirdi. İşte buna da, "Kürt tarafı" dediler ve maalesef o zaman Kürt meselesinin, teslim olmuş bir-iki Kürdün göstermelik varlığı ile Kurdistan dört parça edilerek defteri kapandı. Ama bugün Türk Parlamentosu'nda sadece bir-iki Kürtçe cümle söyledikleri için hâlâ Türkiye zindanlarında olan milletvekilleri var. Ve Türkiye "Avrupa normlarına bağlı olduğunu" söylüyor. Parlamentosunda, konseyinde temsilcileri var.

Özellikle Avrupa kendi değer yargılarına sahip çıkmak zorunda. En azından bu haksızlığı hukuki açıdan düzeltme yoluna gitmelidir. Çünkü Türkiye'nin altına imza attığı anlaşmalar buna fırsat vermiyor. Fazlasıyla tolerans tanınıyor ve şımaran Türkiye, insan hakları ve demokratik hukuka uygun ol-

mayan çılgınca ve onun temel normlarını ayaklar altına alarak her şeyi yapabiliyor.

Çok açık bir biçimde dikkatinizi çekmek isterim ki, yüz binlerce ordusuyla her gün helikopter, tank ve uçakların kullanıldığı bir savaş var. Bunun bir savaş olduğunu hiç kimse inkar edemez. Ama Türkiye bunu terörizm adı altında -ki bir teoriyle Batıya, özellikle hükümetlerine kabul ettirerek- yürüttüğü savaşı inkar edebiliyor ve savaş hukukuna uymuyor. Derhal bir savaş hukuku konferansına yol açmanız gerektiğini söylüyorum.

Cenevre Savaş Hukuku'nu kabul ettik

Savaş hukukunu, Cenevre Konvansiyonu'nu biz kabul ettik, kendileri kabul etmedi. Neden? Çünkü ağır suçlar işliyorlar. Büyük dengesizlik içinde yürüttüğü bu savaşta, acaba temel insanlık değerleriyle ve hukukla ne kadar oynandığını ne zaman göreceğiz!

Hitler'den hesap sormak moda oldu. Peki günümüzün en caniane Hitler'inden ne zaman hesap soracaksınız? Avrupa'nın bundaki payı belirgindir. Lozan'da kemalizm halkların başına belki istemeyerek de olsa bela edilmiştir. Ama esasta giderek çıkarlarıyla bütünleşerek bir saldırganlığa onay verildi. Bunun mutlaka açığa çıkarılmasını önemli görüyorum.

Özellikle kemalizm uluslararası ilişkiler açısından iyi değerlendiril-

melidir. Kemalizm nasıl ki politik dengelerle oynayarak Anadolu'da tam bir kültür mezarlığı, halklar mezarlığı yarattıysa, hukuki açıdan da değerlerle oynadı. Ve kendisini çok iyi sıyırarak sözde çağdaş Batılı bir rejim gibi sundu. Artık bu maskeyi yırtmalıyız, durum böyle değil. En azından bu anlaşmanın kendisi de bir hukuk olayıdır.

Avrupa hukukuna göre bu anlaşma nedir? Bu soruyu siz saygıdeğer bütün katılımcılara soruyorum. Bir yanıt verebilecek misiniz, düşündünüz mü? Tümüyle hukuku parçalamak adı altında bir anlaşma olduğunu, büyük haksızlıklara yol açtığını sanıyorum. Acıyla da olsa bunu şimdi hepimiz görüyorsunuz. Hangi Avrupa hukukunda bu kadar halkların varlığına saldırmak vardır? Kaldı ki utanmadan Türk temsilcileri, "biz Türk ve Kürtlerin temsilcisiydik" diyorlar. Bu nasıl Kürtlerin temsilciliğidir ki, tek bir Kürtçe kelime yasaktır. Sınırsız bir şovenizmle Kürtler ulus olarak tarih sahnesinden silinmekle karşı karşıyalar. İşte Lozan Antlaşması'nın bir çarpıklığı ve büyük bir istismarı burada yatıyor.

Hesap sorulmalıdır. İsmet İnönü'nün "bu Kürt temsilcileri de bizden yanadır" demesini şimdi yargılamalıyız. İnönü başkanlığındaki Türk heyeti eğer Kürtleri de temsil ettiyse, peki şu anda Kürtlerin durumu nasıldır? Aslında konferansınızın en çok aşması gereken husus budur. Bu bir görevdir. Çünkü

anlaşma araştırılırsa, biraz da Kürtleri temsilen yapıldığı görülecektir. Ama Kürt iradesini kırdıktan ve teslim aldıktan sonra bu yapılmıştır. Buna bazı katılımcılar karşı koymuşlardır, ama etkisiz kalmıştır o dönemlerde. Şimdi en azından Lozan Antlaşması'nın ilgili tarafları Türkiye'ye bazı sorular sormalıdır. Sizin "Kürtler de temsilen buradadır" dedikleriniz nerede? Ve Kürtleri temsilen ne yaptınız? Kürtleri temsilen bir Kürt kelimesine bile izin yok. En vahşi bir kirli savaşla soykırımı tamamlanmak istenilen bir halk sözkonusu. Hukuk buna mutlaka bir şeyler söyleyebilmelidir.

Bu anlaşmanın tarafı olan ülkeler bir kez daha bu anlaşmayı inceleyip Türkiye'ye Kürtleri yönetme hakkını vermediğini kesinlikle gündeme getirmelidir. Bunu Kürt tarafı da ısrarla istemelidir. Güç dengesi kemalistlerden yana oldu diye, bir halkı tüketmenin hiçbir anlaşmada yeri yoktur. Burada bir oyun var. Bunu açığa çıkarmalıyız. Özellikle bu anlaşmaya imza atan devletler, kesinlikle bunun hesabını Türkiye'den sormalıdır. Çünkü bu temelde, bu anlaşmayı bu anlamda imzaladıklarını bizzat kendileri söylemekte. Bu anlaşma imzalanırken Kürtlerle ilişkili bir değenleirmede yapılmıştır. Onun sonuçları ne oldu diye bir sorgulamayı kesinlikle başlatmalıyız.

Şüphesiz konferansımızın değerli katılımcıları bizden daha iyi bir biçimde incelemelere dayalı olarak bu konudaki aydınlatmayı yaparlar. Biz de yararlanmak isteriz veya bu oyunu bozmak isteriz. Bu insanlık görevimizdir. Ulusal kurtuluştan da öte, günümüzün temel insan haklarına saygılı olmanın da bir gereğidir. Kürtleri insanlık dışı saymakla, demokrasi dışı saymakla hiçbir yere varılmaz.

Bu sorun daha şimdiden Avrupa'nın iç hukukuna gölge düşürüyor, zorluyor. Nitekim Türkiye, Avrupa Konseyi'nin aldığı hiçbir karara uymak istemiyor. Bu ne demektir? Avrupa'nın taraf olduğu anlaşmalara da uymak istemiyor. Hatta kendisinin imzaladığı anlaşmalara da uymuyor. İşte bunu Lozan'da başlattı. Lozan'ı kullana kullana bugüne geldi. Onun için diyorum ki, yeter demenin ve hukuku koşturmanın tam zamanıdır.

Şüphesiz bilimsel açıdan söylenmesi gereken bazı sözler vardır. Kemalistler bunun çok ilerici, hatta halklar adına, uluslar adına en iyi bir anlaşma olduğunu söylerler. Burada da büyük bir yalanı söyledikleri açığa çıkıyor. Belki Türk ulusu için bir şeyler vermiştir, -ki o da fazla değil, bu anlaşma demokratik değildir- ama Türk halkına demokrasi vermemiştir. Kemalist ekibin sınırsız şovenizmine basamak yapılmıştır. Yine Anadolu'nun sayısız kültür değerine, azınlıklarına bu anlaşma bir şey vermemiştir. Cümle düzeyinde verilenler de hiçbir zaman uygulanmamıştır. Kürtlere ise, katliamdan başka bir şey vermemiştir. Anlaşmanın mürekkebi kurumadan '25-40 yılları arasında Kurdis-

tan kan gölüne çevrilmiştir. Burada hiçbir hukuka saygı gösterilmemiştir. Kısaca, ilerici anlamında bu anlaşmaya rol biçmek doğru değildir. Ancak Hitler, Mussolini ayarında bir diktatörlüğün emellerine hizmet etmiştir. Artık gerçekleri söylemenin zamanıdır.

Bu temelde Türkiye, Avrupa ittifak sistemi içine alındıktan sonra, maalesef çok daha vahim bir durum ortaya çıktı. Artık buna da bir 'dur' demek gerekiyor. Avrupa'nın taraf olduğu bu anlaşmanın gerçek hükümlerini ve yine Avrupa'nın günümüzde bağlı kaldığı insan haklarına dayalı demokratik hukukunu Türkiye'yle karşılaştırarak sonuca gitmek gerekir. Bu anlaşmalara bağlı olması gerektiğinin, Türkiye'ye en azından ciddi olarak hatırlatılmasına ihtiyaç vardır. Ekonomik çıkar, stratejik çıkar bu vahim duruma bahane edilmemelidir. Ve 75. yılda net olan bir durum, bu anlaşmanın son derece gerici, insan haklarına aykırı, anti-demokratik, hukukun genel normlarına ters düşen ve çok kötü bir biçimde halklar aleyhinde kullanılan, uluslararası zeminde de oldukça kötü örnek teşkil eden bir anlaşma haline getirildiğini, niyet bu olmasa da kemalistler tarafından böyle kullanıldığı, günümüzde de bunun böyle temsil edilmek istendiğini bilerek yeniden yorumlamak, masaya yatırmak ve halklar lehine artık bazı değişikliklere gitmek büyük önem taşıyor. Türk halkı için de bu geçerlidir. Rejimin, kendi halkıyla da bu anlaşmanın ruhuna uygun bir konsensüs içinde olmadığı açık bilinmelidir.

Lozan iflas etmiştir

Dolayısıyla konferansınızın bir alternatif anlaşma taslağıyla ortaya çıkması büyük önem taşıyor. Yine Lozan'da ve aynı tarihlerde düzenlediğiniz bu konferans bir halklar ittifakının temel hakları konusunda bir konsensüsüne sembolik de olsa bir yanıt vermelidir. 75. yılda bu anlaşmanın yerine getiremediği bütün insan hakları, demokrasiye ilişkin ne varsa konferansınız şahsında dile getirilmeli, çözümlenmelidir. Ve bir taslağı

da dönüştürülerek dünya kamuya, başta da Anadolu halklarına bir seçenek olarak sunulmalıdır.

Kaldı ki daha şimdiden Türkiye derin bir bunalımı yaşadığı gibi, cumhuriyet tartışmaları yoğun. Devletin yeniden yapılandırılması gerektiğini Türkiye'nin Cumhurbaşkanı her gün söylüyor. Siyasi sistem tam bir çıkmazdadır.

Çok açık olarak, Lozan iflas et-

olması gerekiyor. Halkların bazı temel hakları iade edilmelidir. Uluslararası hukuk buna açıktır. Uluslararası kamu vicdanı, özellikle aydınlar, bilim adamları bu konuda büyük bir sorumlulukla da karşı karşıyadırlar. Her şeyi çıkar gözüyle değerlendiremeyiz. Moral, ilk insanlığın tarihinden günümüze kadar her zaman vardır ve olacaktır. Moral açıdan da mutlaka bak-

masını bilmeliyiz. Salt stratejik yaklaşım birçok felaketin esas nedenidir. Dar ekonominin yaklaşım bugünkü toplumdaki, doğayı da son derece tahripkar kılmıştır. Kürt meselesinde ise soykırım biçiminde bir sonuç adeta görmemizden geliniyor, hatta onaylanıyor. Burada moral, etik-ilde devreye girmeli ve durduryebilmelidir. Kaldı ki artık Türkiye'nin bu bunalımlı halıyla dayandığı çevrelere ekonomik ve stratejik olarak da fazla vereceği bir şey kalmamıştır, yok olmuştur. Böyle devam ederse daha fazla yük olacak ve ters tepecektir. Batı'nın çıkarları hem stratejik, hem ekonomik olarak büyük darbe yiyecektir. Özellikle son dönemlerde Ortadoğu halklarına karşı içine girdiği ve önemli oranda karşıtlığı ifade eden,

askeri üstünlüğü esas alan ve maalesef ABD'nin de desteklediği Türkiye-İsrail anlaşmaları oldukça tehlikelidir. Bölgedeki dengeleri altüst ettiği gibi, sürekli askeri üstünlüğü geliştirerek sonuç almak istiyor. Bu da yeni bir felaketin kapısının aralanmasıdır ki, Güney Kurdistan'da zaten olup bitenler bunu göstermektedir.

Türkiye hiçbir siyasi çözüme yaptığı bu anlaşma nedeniyle yaklaşmamaktadır. Avrupa Parlamentosu ve Konseyi'nin aldığı kararları da -hukuk belgeleridir bunlar- hiç dinlemek istemiyor. Gerçekten Avrupa bu konuda da gücünü gösterebilmelidir. Sonuçlarından kendisini sorumlu görerek, günümüzde söylenmesi gereken

sözü ve gösterilmesi gereken tavır göstermelidir. Bu hem hakkımızdır ve hem de Avrupa'nın hukuki görevidir. Siz değerli konferans katılımcılarının, inanıyorum ki bütün bu dile getirdiğimiz hususları daha berrak ve bilimsel olduğu kadar, moral açıdan da dile getirir ve en önemlisi de artık tıkanan ve hiçbir gelişmeye şans vermeyen bu Lozan Antlaşması'nı yine Lozan'da, 75. yılında yeni bir girişle, en azından bir alternatifine ilişkin temel ilkelerini belirleyerek ve hatta buna dayalı olarak yeneden çağdaş -özellikle Avrupa Birliği'nin de esas aldığı- çerçevede bir hukuk belgesini halklarımızın gündemine sürmenizi çok değerli buluyorum. Yeni bir halklar hukuku mutlak suretle tartışılmalıdır. Bir de vermekte olduğumuz bir savaş var. Bu savaş, soykırımı karşı ayakta kalma savaşıdır. Bu savaşımızın da Avrupa'nın da normları temelinde bir konferansla bütünleştirilmesi temelinde siyasi bir çözüme ve giderek yeni bir halklar hukukunun oluşturulmasına katkıda bulunmanızın ertelenemez bir görev olduğunu belirtmek isterim.

Bu savaşı her an durdurmaya ve yeniden gerekirse dönemimizin bütün normlarını kucaklayan bir anlaşmaya doğru adım atmaya da hazırız. Bunun gerçekten bütün insanlığın, özellikle bu anlaşmada imzası olan devletlerin de çıkarına olan, hatta Türkiye'nin de çıkarına olan, bizce mevcut Lozan Antlaşması'nın bu tıkanmış, oldukça zarar vermiş gerçeğini de telafi eder bir biçimde siyasi çözümlerine yatırarak, yine ilgili devletlerin de himayesinde bir konsensüse dönüştürmek büyük önem taşıyor ve zamanıdır. Bu konuda bütün iyi niyetimizle birlikte katkılarımızı sunmaya hazırız.

Gerçek taraflar -özellikle Kürt tarafı- şimdi ortaya çıkmıştır. Türkiye için insan hakları, demokrasi gereği Avrupa Birliği'nin hem parlamentosunda, hem konseyinde açık olarak ortaya çıkmıştır. Bütün bunların gereklerini de paylaşmaya hazırız. Dolayısıyla güncel gelişmelerin ışığında alternatif bir Lozan için düşünmek, tasarılar oluşturmak önem taşıyor. Konferansınız, bu konuda attığı bir adımı bundan sonra süreklileştirir, sonuçlarını hayata geçirmek için 'takip komitesi' biçiminde de bir sonuca gidebilir. Dönem alternatif bir çalışmayla Türkiye'yi -Avrupa Birliği'nin de içine girecekse- böyle bir anlaşma içinde tutmayı gerektiriyor, ki bu alınan kararların ruhuna son derece uygun olacaktır. Ertelenmemesi gerektiğine dair inancımı bir kez daha belirtirim.

Hepinizi bu temelde getireceğiniz öneriler ve bu çerçevede konuya getireceğiniz aydınlıkla birlikte, varacağınız sonuçlara olanca içtenliğimle katıldığımı belirtirim, başarılar dilerim, selam ve saygılarımı sunarım.

Abdullah Öcalan
23 Temmuz 1998

DERSİM'DEN ZAGROSLARA ÖNCÜ BİR KOMUTAN

EKİN REŞİT

Özgürlük hareketi PKK'nın oluşumundan bu yana yüzlerce genç Özgürlük Hareketine akın etti. Bu gençler, Kürt halkına özgür bir yaşam armağan etmek için bu yola girdiler.

On beş yıl boyunca yaşam aşkı ve yoldaşlık tutkusuyla dağlara gönül veren o savaşçılardan biri; YJA Star komutanlarından Ekin Reşit'ti.

'Neden' Sorusu Dağlara Kadar Rehberlik Etti

Halime Erbey 1984 yılında Akdeniz'de dünyaya gelir. Aslen Siirt'li olan Halime, faşist Türk devletinin saldırılarına maruz kaldığı için göç etmek zorunda kalan yurtsever değerlere sahip bir ailede büyür. Canından çok sevdiği abi ve ablasının, o daha çok küçük yaşlardayken gerillaya katılımları, Halime'de büyük arayışlara yol açar. Çelişkilerin oluşumuyla birlikte, yurtseverlik değerleri ön safta olan aile aracılığı ile Partiye Karkerên Kurdistan (PKK) ile sempatisi erken yaşlarda gelişir. Aynı zamanda yakın çevredeki katılımlar, ailedeki şehitler ve de yüreğindeki özlemler Halime'yi dağlara çağırır. Bu bilinçle Halime 2001 yılında özgür dağlarla buluşarak, artık dağların Ekin'i olur. Ekin yeni yaşantısına çok çabuk adapte olur, dağlarla gerillayla erkenden buluşur, bütünleşir. Adımladığı her patikayı kendine yoldaş bilir, geçtiği her dereye arkadaş olur. Rêber Apo yüreğinin pusulası, dağlar yaşamının haritası olur. Ekin Reşit bir röportajında; dağlara ilk geldiğinde en çok yoldaşlık ilişkilerinin dikkatini çektiğini ve en çok yoldaşların diyalog, ilgi ve alakalarından etkilendiğini ve bu yaklaşımın hiçbir za-

man hafızasından silinmediğini ve silinmeyeceğini değerlendirmişti.

Yaşam Sevgisi Yoldaşlarına Verdiği Değer ve Şehitlere Bağlılığının Göstergesiydi

YJA Star komutanı Ekin Reşit'in dikkatini en çok gerillaların yaşam duruşu ve yoldaşlık ilişkileri çekmişti. İlişkilerin temelinde birbirini geliştirme, büyütme ve değer biçme olduğunu anlayan gerilla Ekin Reşit, bu değerlere bağlı kalmak uğruna kendini hep eğitti ve bu değerlere sahip çıkmayı öğrendi. Yoldaşlarına yoldaş olmak, uğruna her zaman değer olgusunu yüreğinin en derinliğinde, sağlam oturtma çabası içerisinde oldu. Yaşama karşın hesapsız katılımı, yoldaşlığa verdiği değer ve bağlılığıyla birlikte yaşadığı her yoldaşının kalbini kazandı. Gerilla yaşamının güzelliklerine doymayan Ekin Reşit, her güne her zaman ilk günkü heyecanı ile katıldı. Bu kutsal değerleri ve bu onurlu

yolun öncüsü olan Önder Apo'yu özgürlük kıblegahı bilen Ekin Reşit, her fırsatta Önder Apo'yu okumayı ihmal etmedi. Özelde Önder Apo'nun kadın özgürlükçü paradigması, Ekin yoldaşın kişiliğini derinden sorgulamaya ve bu yolda derinleşerek yürümesi gerektiğinin farkına var-dırmıştır. Bu bilinçle her zaman Önder Apo'nun savunmalarına yönelen Ekin Reşit, kısa zamanda güçlü bir gerilla olmayı başarmış ve aldığı askeri ve ideolojik akademilerle birlikte edindiği askeri tecrübeler dahilinde güçlü bir savaş komutası olma aşamasına getirmiştir.

Qandil'den Dersim'e Uzanan Yolculuk

Özgür dağlarda ilk gerilla tecrübelerini edinmeye başlar. Gerillanın ilk oluşumundan bu yana dağlar gerilla güçlerini bağrına basmış, gerillayı beslemiş ve korumuştur Komutan Ekin Reşit'te Qandil alanında kalmış ve ilk tecrübelerini bu alanda edin-

miştir. Merhametli olduğu kadar, düşmanına karşı intikam hırsı besleyen, mütevazı olduğu kadar soykırımcılara karşı öfke ve kin barındıran genç komutan, kuzeye geçme istemindeki ısrarlarının olumlu sonuçlar alması onun için büyük önem taşımaktaydı. Komutan Ekin, kendini eğitip, yönünü kuzey topraklarına vermişti. Uzun bir süre Dersim'de gerillacılık yapan komutan Ekin, sıcak savaşın yoğun olduğu süreçlerde hem savaşmış hem de tecrübeleriyle savaştırmıştır. Sarsılmaz bir irade ve çelikten bir inançla inandıkları uğruna savaştırmaktan geri durmamıştır. 2014 yılında Medya Savunma Alanları'na dönen komutan Ekin, aldığı askeri eğitimlerden sonra yönünü Zagrosların Avaşin'ine vermiştir.

Zagrosların Bağrında Bir Ekin Yeşerdi

Zagros dağları; İskenderlerin, Timurların geçemediği, özgürlük gerillalarına kucak açan sarp dağlardır. Zagroslar gerillayı sever, gerillalar da Zagrosları. Faşist Türk devletinin yoğun hava operasyonları ile başlattığı saldırı konseptleri, hiçbir savaş ahlaki ve kuralı tanıımıyordu. Ve bu savaş günümüzde daha vahşi bir şekilde devam etmektedir. Bu savaşta özgürlük gerillaları yeni dönem stratejisi temelinde, yeni taktikler geliştirerek faşist Türk ordusunu defalarca yenilgiye uğrattı. Böylesi yoğun bir savaşın komutanlığını üstlenen Ekin Reşit, savaşçı kişiliği ve çelikten iradesi ile komutasında bulunan gerillalara öncülük etmişti. Özgür kadın ilkelerini kişiliğinde oturtan genç komutan, her zaman savaşmaya hazır bir şekilde bekledi, zamanı geldiğinde vurmaya, vurup hesap sormayı bildi. Yaşamdaki çalışkanlığı, savaştaki azmi yoldaşlarının her zaman kendi için örnek aldıkları güzel özelliklerinden sadece iki tanesiydi.

15 yıllık gerilla yaşamında Kurdistan dağlarının birçok yerinde devrim çalışmalarına katılan komutan Ekin, Qandil'den Dersim'e, Gare'den Zagroslara kadar büyük bir emek verdi. Birçok alanda savaş cephelerinde yer aldı. Sarsılmaz iradesi ve duruşuyla, YJA Star'ın unutulmaz öncü komutanlarından oldu. Komutan Ekin Reşit 2016 yılının Ekim ayında Avaşin'eyletine bağlı Şehit Elişêr Tepesine yönelik gerçekleştirilen yoğun saldırılar sonucunda şehadete ulaşmıştır. Komutan Ekin Reşit; yaşam ve savaşta ki duruşuyla nasıl savaşılması gerektiğini yoldaşlarına öğretmiştir. Büyük savaşarak şehitler kervanına katılan genç komutanın şehadeti yoldaşlarının intikam yemini olmuştur...

Mücadele Arkadaşları

